

การบรรเทา
ภัยพิบัติใน

เอเชีย และแปซิฟิก

ISDR INFORMS

ฉบับที่ 2 ปี 2549

สัณามิบริเวณมหาสมุทรอินเดียปี 2547: หนึ่งปีที่ผ่านมา
การดำเนินงานและโครงการด้านการให้การศึกษา
กรอบแผนปฏิบัติการและดำเนินการฮิวโก้ เพื่อภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

Afghanistan ■ American Samoa ■ Armenia ■ Australia
Azerbaijan ■ Bahrain ■ Bangladesh ■ Bhutan ■ Bismarck
Archipelago ■ British Indian Ocean Territory ■ Brunei
Darussalam ■ Cambodia ■ China ■ Christmas Island ■ Cocos
(Keeling) Islands ■ Cook Islands ■ Cyprus ■ Democratic
People's Republic of Korea ■ Fiji ■ French Polynesia ■ Gaza
Strip ■ Georgia ■ Guam ■ Hong Kong ■ India ■ Indonesia
Iran ■ Iraq ■ Israel ■ Japan ■ Jordan ■ Kazakhstan ■ Kiribati
Kuwait ■ Kyrgyzstan ■ The Lao People's Democratic
Republic ■ Lebanon ■ Macao & Dependencies ■ Malaysia
Maldives ■ Marshall Islands ■ Melanesia ■ Federated
States of Micronesia ■ Midway Islands ■ Mongolia
Myanmar ■ Nauru ■ Nepal ■ New Caledonia ■ New
Zealand Niue ■ Norfolk Island ■ North Mariana Islands
Oman ■ Pakistan ■ Palau ■ Palestine ■ Papua New Guinea
The Philippines ■ Pitcairn Island ■ Polynesia ■ Qatar
The Republic of Korea ■ Samoa ■ Saudi Arabia ■ Singapore
Solomon Islands ■ Sri Lanka ■ The Syrian Arab Republic
Taiwan ■ Tajikistan ■ Thailand ■ Tibet Autonomous
Region ■ Timor Leste ■ Tokelau Island ■ Tonga ■ Turkey
Turkish Republic of Northern Cyprus ■ Turkmenistan
Tuvalu ■ United Arab Emirates ■ Uzbekistan ■ Vanuatu
Viet Nam ■ Wallis & Futuna Islands ■ Xizang ■ Yemen

UNISDR INFORMS

วารสารภายใต้ยุทธศาสตร์ระหว่างประเทศ
เพื่อการบรรเทาภัยพิบัติแห่งสหประชาชาติ
ครอบคลุมประเด็นเรื่องการป้องกันและการ
บรรเทาภัยพิบัติที่จะเกิดกับผู้คนในภูมิภาค
เอเชีย - แปซิฟิก

Aceh 2005. Photo, OCHA/Joerg-Meier

International Strategy
ISDR
for Disaster Reduction

บทบรรณาธิการ

โดย นาย คิม อัก ซู

เลขาธิการสหประชาชาติ และ เลขาธิการบริหาร

คณะกรรมการการเศรษฐกิจและสังคมแห่งภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

“คณะกรรมการการเศรษฐกิจและสังคม แห่งภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก หรือ UNESCAP รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้ต้อนรับวารสารฉบับนี้ “การบรรเทาภัยพิบัติในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ISDR INFORMS” หรือ “Disaster Reduction in Asia and the Pacific - ISDR INFORMS” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความร่วมมือกันในการส่งเสริมการดำเนินการตามกรอบแผนปฏิบัติการฮิโง (Hyogo Framework for Action หรือ HFA) ระหว่างปี 2548-2558 ที่ได้รับการรับรองแล้วในครั้งการประชุมของโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ (World Conference on Disaster Reduction หรือ WCDR) เมื่อเดือนมกราคม 2548 ที่ผ่านมา สำหรับภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ซึ่งเป็นภูมิภาคหนึ่งที่มีความเสี่ยงมากที่สุดในโลกต่อการเกิดภัยพิบัติ ความพยายามเช่นนี้ มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะดำรงไว้ซึ่งความเคลื่อนไหวและความสนใจที่กำลังมีต่อเรื่องการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ที่ได้มีการริเริ่มขึ้นจากการประชุมของโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ อีกทั้งยังจำเป็นต่อการระดมทรัพยากรและความจริงจังเพื่อนำไปสู่ความร่วมมือในระดับภูมิภาคที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นในการดำเนินการตามกรอบแผนปฏิบัติการฮิโง

นับแต่การประชุมของโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ เราได้เห็นความร่วมมือที่มากขึ้นระหว่าง สำนักเลขาธิการยุทธศาสตร์ระหว่างประเทศเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติแห่งสหประชาชาติ หรือ UNISDR (United Nations International Strategy for Disaster Reduction) คณะกรรมการการเศรษฐกิจและสังคม แห่งภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก (UNESCAP) และรวมถึงภาคีพันธมิตรในระดับภูมิภาคอื่นๆที่เกี่ยวข้องด้วย ในการส่งเสริมการบรรเทาความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากภัยพิบัติ นอกจากนี้ คณะกรรมการการเศรษฐกิจและสังคม แห่งภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก (UNESCAP) ยังรู้สึกยินดีที่ได้เป็นสถานที่ตั้งให้กับ UNISDR สำนักงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ที่ได้มีการจัดตั้งขึ้นภายในบริเวณอาคารสำนักงานสหประชาชาติที่กรุงเทพฯ (ซึ่งมีหน่วยงานภายใต้สหประชาชาติหลายหน่วยงานตั้งอยู่ด้วยเช่นกัน) และขอแสดงความยินดีกับการประสานงานที่เข้มแข็งของ UNISDR ในประเด็นที่เกี่ยวกับการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ และในความเป็นจริงแล้ว การที่มีสำนักงานอยู่ใกล้กันนั้น ย่อมจะช่วยให้เกิดการปฏิสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างหน่วยงานกันได้ดียิ่งขึ้นด้วย ซึ่งก็ได้นำไปสู่การดำเนินการกิจกรรมร่วมกันหลายกิจกรรมแล้ว ที่เกี่ยวกับการดำเนินการตามกรอบแผนปฏิบัติการฮิโง และรวมถึงการบูรณาการการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปในการพัฒนาระบบการเตือนภัยสึนามิล่วงหน้าด้วย

และที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง การดำเนินการกิจกรรมร่วมกัน และการประสานงานกันระหว่างสำนักเลขาธิการ UNISDR และ UNESCAP ยังเชื่อมโยงไปถึงการส่งเสริมและการกลับมามีบทบาทอีกครั้งของกลุ่มความร่วมมือแห่งเอเชียภายใต้ UNISDR ซึ่งกลุ่มนี้ ประกอบไปด้วยสำนักงาน UNDP สำนักงาน OCHA ศูนย์ ADPC และศูนย์ ADRC อันจะส่งผลต่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติภายในภูมิภาคได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

การปฏิบัติงานร่วมกันนั้น มีคุณค่าอย่างยิ่ง เพราะในภูมิภาคนี้ ได้ประสบกับความสูญเสียทางเศรษฐกิจอย่างใหญ่หลวงในช่วง 15 ปี ที่ผ่านมา โดยในช่วง 15 ปี ที่ผ่านมานี้ ความสูญเสียแต่ละปีที่เกิดขึ้นได้เพิ่มขึ้นถึงสามเท่าตัว มีมูลค่าถึง 29 ล้านล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มจากมูลค่าเฉลี่ยรายปี 10.6 ล้านล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐ ในช่วง 5 ทศวรรษที่ผ่านมา และยิ่งกว่านั้น ในช่วงปี 2443 ถึง 2528 ความเสียหายทางเศรษฐกิจอันเนื่องมาจากภัยพิบัติทางธรรมชาติในภูมิภาคนี้ คิดเป็นร้อยละ 25 ของมูลค่าความเสียหายทางเศรษฐกิจของโลกที่เกิดจากภัยพิบัติทางธรรมชาติ และความสูญเสียทางเศรษฐกิจในภูมิภาคนี้ ขณะนี้ ก็ได้เพิ่มสูงขึ้นถึงร้อยละ 49 ของความสูญเสียทางเศรษฐกิจของโลกอันเนื่องมาจากภัยพิบัติทางธรรมชาติ ในช่วงปี 2528-2548

และในการนี้ ทาง UNESCAP ได้เล็งเห็นถึงโอกาสในการประสานความร่วมมือในภูมิภาค โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการสร้างจิตสำนึกและความตระหนักในเรื่องการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ซึ่งทาง UNESCAP ก็ได้มีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องทุกปี นับตั้งแต่ปี 2533 เพื่อเป็นการรณรงค์ถึงวันแห่งการบรรเทาภัยพิบัติสากล

ทาง UNESCAP ขณะนี้ ได้มีบทบาทมากขึ้นในเรื่องการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติในภูมิภาค โดยมีการจัดตั้งกองทุนระดับภูมิภาค เพื่อสนับสนุนการจัดการด้านการเตือนภัยล่วงหน้าสำหรับเหตุสึนามิและภัยธรรมชาติอื่นๆสำหรับประเทศในบริเวณมหาสมุทรอินเดียและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และมีการพัฒนากิจกรรมโครงการนำร่องในการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนในการรับมือกับภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยอาศัยความร่วมมือกับหลายฝ่าย

ด้วยความมุ่งมั่นและการมีส่วนร่วมของ UNESCAP ในการบรรเทาภัยพิบัติ ภายใต้ความร่วมมือกับ UNISDR สมาชิกกลุ่มความร่วมมือแห่งเอเชียภายใต้ UNISDR และองค์กรอื่นๆที่เกี่ยวข้อง ผมก็อยากจะเห็นคุณใหม่ของความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพในการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกนี้ และขอต้อนรับวารสารฉบับนี้ ซึ่งได้แสดงให้เห็นถึงความเชี่ยวชาญและองค์ความรู้มากมายในการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติภายในภูมิภาคของเรา

UNISDR INFORMS

วารสาร “การบรรเทาภัยพิบัติในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ISDR INFORMS” หรือ “Disaster Reduction in Asia and the Pacific — ISDR INFORMS” เนื้อหาที่สามนี้ ค่อนข้างหนาเป็นพิเศษ เพราะได้มีการรวบรวมกิจกรรมและแนวคิดต่างๆทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติที่ได้มีการดำเนินการในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก นับตั้งแต่เหตุการณ์สึนามิในมหาสมุทรอินเดีย เมื่อปี 2547 และการประชุมโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติเมื่อปี 2548 (World Conference on Disaster Reduction หรือ WCDR เดือนมกราคม 2548 ที่เมืองโกเบ ประเทศญี่ปุ่น) และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง มีรายละเอียดของ “รายงานพิเศษ” ในเรื่องกิจกรรมที่เกี่ยวกับสึนามิในภูมิภาค รวมทั้งรายละเอียดของผลที่ได้จากการประชุมโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติด้วย

ทางสำนักเลขาธิการ UNISDR ได้ใช้โอกาสดังกล่าวที่ได้มีการตั้งสำนักงานขึ้นมาในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก เมื่อเดือนกรกฎาคม 2548 โดยตั้งอยู่ที่สำนักงาน UNESCAP กรุงเทพฯ ในการทำความรู้จักและเรียนรู้จากองค์กรพันธมิตรทั้งในระดับประเทศและระดับภูมิภาค จึงสามารถได้ภาพรวมกิจกรรมในภูมิภาคที่เกี่ยวกับการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ และขั้นตอนการรายงานเบื้องต้นของการดำเนินการตามแผนปฏิบัติการฮิโงในภูมิภาค

นอกจากเนื้อหาที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ยังมีเนื้อหาบางส่วนที่ไม่สามารถนำมาลงในฉบับนี้ได้ ซึ่งจะได้มีการนำลงในฉบับหน้าอย่างแน่นอน วารสารนี้จะออก 2 ครั้งต่อปี ซึ่งจะเป็นการเสนอข่าวสารสาระย้อนหลังในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา

ทางคณะผู้จัดทำขอถือโอกาสนี้ ขอขอบคุณองค์กรพันธมิตรทุกองค์กร ที่ได้ช่วยให้ข้อมูลรายละเอียดและรูปภาพ และหวังว่าจะได้รับความร่วมมืออย่างดียิ่งต่อไปในอนาคต เพื่อให้เกิดการนำเสนอความรู้ความสามารถที่มีอยู่จำนวนมากในภูมิภาคด้านการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติและการจัดการภัยพิบัติ ให้เป็นที่รับรู้กันทั้งในระดับภูมิภาคและระดับโลก อันจะสามารถนำไปสู่การปกป้องและการสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนที่มีความอ่อนแอที่อยู่ในภูมิภาคของเราให้สามารถรับมือกับภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้

ทีมงาน UNISDR ภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

UNISDR INFORMS

การบรรเทาภัยพิบัติในเอเชีย-แปซิฟิก UNISDR INFORMS เกิดจากความร่วมมือของศูนย์เตรียมความพร้อมป้องกันภัยพิบัติแห่งเอเชีย (Asian Disaster Preparedness Centre: ADPC) ศูนย์บรรเทาภัยพิบัติแห่งเอเชีย (Asian Disaster Reduction Centre: ADRC) กรรมการด้านเศรษฐกิจแห่งเอเชีย-แปซิฟิก (UN Economic Commission for Asia and the Pacific: UNESCAP) สำนักงานโครงการเพื่อการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (UN Development Programme: UNDP) สำนักงานเพื่อการประสานงานด้านมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ สำนักงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก (UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs Regional Office for Asia Pacific: UNOCHA-ROAP) และ สำนักเลขาธิการยุทธศาสตร์ระหว่างประเทศเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติในเอเชีย-แปซิฟิก (UN International Strategy for Disaster Reduction for Asia & Pacific: UNISDR Asia & Pacific) ซึ่งร่วมกันทำงานในนามของกลุ่มความร่วมมือแห่งเอเชียด้านยุทธศาสตร์ระหว่างประเทศเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ (ISDR Asia Partnership)

การบรรเทาภัยพิบัติในเอเชีย-แปซิฟิก UNISDR INFORMS เป็นวารสารราย 6 เดือน 2 ครั้งต่อปี กรุณาส่งข้อคิดเห็นและข้อมูลต่างๆ มาที่ isdr-bkk@un.org

ผู้ประสานงานอาวุโสระดับภูมิภาค: Joseph Chung

ดำเนินการผลิต: Christel Rose

บรรณาธิการ: Alian Valency R.

ออกแบบ: Toby Gibson, Christel Rose

ภาพปก: UNICEF Maldives/Pirozzi

ออกแบบปก: Mario Barrantes

ดำเนินการผลิตด้านเทคนิค:

Roopa Rakshit ศูนย์เตรียมความพร้อมป้องกันภัยพิบัติแห่งเอเชีย (Asian Disaster Preparedness Centre: ADPC)

ภาพ:

SEEDS, OCHA-ROAP, OCHA Kobe, UNDE-BCPR Delhi, UNESCO Jakarta, IOC, ADPC, ADRC, IFRC, UNISDR Asia & Pacific, UNISDR Geneva และ PPEW, UN Tsunami Special Envoy, Toby Gibson, Dr Simon Baker, Akshat Chaturvedi, LIPI, BRR Nad-Nias

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับกลุ่มความร่วมมือแห่งเอเชียด้านยุทธศาสตร์ระหว่างประเทศเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ (ISDR Asia Partnership) สามารถได้ที่ www.unisdr.org/asiapacific

- สามารถติดต่อสมาชิกของกลุ่มความร่วมมือแห่งเอเชียด้านยุทธศาสตร์ระหว่างประเทศเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ (ISDR Asia Partnership) ทางอินเทอร์เน็ต ได้ตามที่อยู่ข้างล่าง:
- ศูนย์เตรียมความพร้อมป้องกันภัยพิบัติแห่งเอเชีย (Asian Disaster Preparedness Centre: ADPC) ที่ www.adpc.net
- ศูนย์บรรเทาภัยพิบัติแห่งเอเชีย (Asian Disaster Reduction Centre: ADRC) ที่ www.adrc.org.jp
- สำนักงานโครงการเพื่อการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (UN Development Programme: UNDP) ศูนย์ภูมิภาคที่กรุงเทพฯ ที่ www.regionalcentrebangkok@undp.org
- กรรมการด้านเศรษฐกิจแห่งเอเชีย-แปซิฟิก (UN Economic Commission for Asia and the Pacific: UNESCAP) ที่ www.unescap.org
- สำนักงานเพื่อการประสานงานด้านมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ สำนักงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก (UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs Regional Office for Asia Pacific: UNOCHA-ROAP) ที่ www.ochaonline.un.org/roap
- สำนักเลขาธิการยุทธศาสตร์ระหว่างประเทศเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติในเอเชีย-แปซิฟิก (UN International Strategy for Disaster Reduction for Asia & Pacific: UNISDR Asia & Pacific) ที่ www.unisdr.org/asiapacific

หมายเหตุ: ข้อมูลและข้อคิดเห็นที่นำเสนอในวารสารนี้ไม่จำเป็นต้องสะท้อนถึงแนวโน้มนโยบายของ UNISDR

สารบัญ

UNISDR ระดับโลก

การประชุมโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ ปี 2548 | ระบบ UNISDR ที่มีประสิทธิภาพ | การรณรงค์ระดับโลกเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ 4

ข่าวความคืบหน้าของ UNISDR ในระดับภูมิภาค

UNISDR เปิดสำนักงานที่กรุงเทพฯ เพื่อการทำงานในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก | กลุ่มความร่วมมือในเอเชียเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ | วันแห่งการบรรเทาภัยพิบัติสากล | ผู้เชี่ยวชาญจากเอเชียได้รับรางวัลวันแห่งการจัดการภัยพิบัติอาเซียน | ผู้กระจายเสียงวิทยุและโทรทัศน์แห่งเอเชียร่วมช่วย เว็บไซต์ของ UNISDR สำนักงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก | การเงินระดับย่อย เพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ | การรณรงค์ระดับโลกของ UNISDR เพื่อการบรรเทาภัยพิบัติในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก | กิจกรรมระดับประเทศ 8

พันธมิตรที่ร่วมปฏิบัติงาน

ความร่วมมือและกิจกรรม จากเวียดนาม ถึง อัฟกานิสถาน 16

แนวทางการดำเนินงานในการจัดการภัยพิบัติในภูมิภาค

ความช่วยเหลือด้านเทคนิคจาก UN-OCHA สำนักงานภูมิภาค | แผนปฏิบัติการ DIPECHO สำหรับเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ | โครงการเพื่อการประสานความขัดแย้งอันเกิดจากภัยพิบัติ | การบรรเทาเหตุพายุไซโคลนเขตร้อนในอ่าวเบงกอล | การบูรณาการการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปในการพัฒนา | การบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติในเอเชียกลาง | กรณีศึกษาหมู่เกาะมัลดีฟส์ | การบูรณาการการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปในกลไกด้านการเงินเพื่อการพัฒนา 23

ประเด็นสำคัญ

ภัยจากน้ำ พื้นที่ชายฝั่ง และระดับน้ำทะเลที่สูงขึ้น | การใช้เทคโนโลยีด้านอวกาศเพื่อจัดการกับภัยพิบัติ | การพิจารณาถึงประเด็นเรื่องเพศ | มาตรการการดำเนินการรูปแบบใหม่ในการบรรเทาความเสี่ยงและเตรียมพร้อมรับมือกับภัยพิบัติ 28

การดำเนินงานและโครงการด้านการให้การศึกษา

กรณีศึกษาโรงเรียนในอินเดีย | สมาคมเพื่อการพัฒนาแบบนิเวศและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ในอินเดีย (SEEDS) และเครือข่ายเพื่อการรับมือและการบรรเทาความเสี่ยงในเอเชีย | โรงเรียนภาคสนามเพื่อการเรียนรู้ด้านสภาพภูมิอากาศ | ห้องสมุดภาคสนามของ UNISDR | การบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติในกระบวนการศึกษานอกระบบ “รางวัลภูมิปัญญาท้องถิ่น” | การเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยแผ่นดินไหวของโรงเรียนในอินโดนีเซีย | การติดต่อสื่อสารขณะเกิดเหตุฉุกเฉิน 33

โอกาสด้านการฝึกอบรม เพื่อการจัดการภัยพิบัติ

หลักสูตรการฝึกอบรมเฉพาะ 40

สิทธิต่อทรัพยากร ในบริบทของภัยพิบัติ

สิทธิต่อทรัพยากรเพื่อการฟื้นฟูบูรณะอย่างยั่งยืนภายหลังภัยพิบัติ 42

สึนามิบริเวณมหาสมุทรอินเดียปี 2547: หนึ่งปีที่ผ่านมา

การเสริมสร้างศักยภาพระบบเตือนภัยล่วงหน้า | ความก้าวหน้าและความสำเร็จ | การประชุมระหว่างประเทศว่าด้วยการเตือนภัยล่วงหน้า ครั้งที่ 3 | คณะทำงานระดับโลก | ครอบรอบหนึ่งปี ... | กองทุนสึนามิระดับภูมิภาค ระบบเตือนภัยมหาสมุทรอินเดีย ของสหรัฐ | UNESCAP ได้รับเงินทุนจากสาธารณรัฐเกาหลี | แผนงานภูมิภาคของสำนักงาน UNDP | สุนทรพจน์นายคลินตัน ต่อสภาเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติ | กิจกรรมด้านสึนามิขององค์การ UNESCO ในประเทศอินโดนีเซีย | การสนับสนุนต่อศรีลังกา จาก มหาวิทยาลัยสหประชาชาติ | คู่มือแบบฝึกหัด Pacific Wave 06 | การสื่อสาร | ฐานข้อมูลเพื่อ | การเตือนภัยล่วงหน้า 44

กรอบแผนปฏิบัติการและดำเนินการอิกัว เพื่อภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

การจัดการด้านองค์กรสถาบัน | การสร้างความร่วมมือ | การดำเนินงานที่ดีและตัวอย่างความสำเร็จ | ชุมชนท้องถิ่น | สารจากเจ้าหน้าที่ระดับสูง 67

เอกสารและสื่อเพื่อการเผยแพร่

78

UNISDR ระดับโลก

การประชุมโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ ปี 2548: เหตุการณ์สำคัญของ ประวัติศาสตร์การบรรเทาภัยพิบัติ

การประชุมโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ ครั้งที่ 2 หรือ The Second World Conference on Disaster Reduction หรือ WCDR II จัดขึ้นที่เมืองโกเบ ประเทศญี่ปุ่น ระหว่างวันที่ 18-22 มกราคม 2548 เป็นการประชุมที่จัดขึ้นตามมติ A/RES/58/214 ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน (UN General Assembly) การประชุมนี้ ได้มีการจัดทำแผนระยะ 10 ปี ภายหลังจากที่ได้ทบทวนความสำเร็จที่ผ่านมาในการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ นับตั้งแต่การประชุมโลกว่าด้วยการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ครั้งที่ 1 ซึ่งจัดขึ้นที่เมืองโยโกฮาม่า ประเทศญี่ปุ่น

การประชุมนี้ จัดขึ้นในช่วงที่ทั่วโลกกำลังไว้อาลัยให้กับผู้ประสบภัยพิบัติสึนามิในมหาสมุทรอินเดีย ซึ่งเกิดขึ้น 23 วันก่อนการประชุม ทำให้นายโคฟี อันนัน เลขาธิการสหประชาชาติต้องกล่าวว่า “แทบจะไม่เคยมีความเศร้าโศกครั้งใด ที่นำไปสู่การจัดการประชุมได้ในระยะเวลาที่สั้นเช่นนี้”

ขั้นตอนการเตรียมการ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน ได้ขอให้เลขาธิการ UNISDR ทำหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการของการประชุม จึงทำให้มีการตั้งหน่วยงานพิเศษขึ้นภายในสำนักเลขาธิการ UNISDR เพื่อทำหน้าที่ประสานงานทั้งหมด และได้มีการตั้งคณะกรรมการเพื่อการเตรียมการแบบเปิดขึ้นด้วย ซึ่งนำโดยคณะทำงานที่ประกอบไปด้วยประเทศสมาชิกสหประชาชาติ 5 ประเทศ เป็นตัวแทนของกลุ่มประเทศในแต่ละภูมิภาค และ 1 ประเทศเจ้าภาพผู้จัดการประชุม (ญี่ปุ่น) คณะทำงานนี้ได้มีการพูดคุยเพื่อนำไปสู่การดูแลและทบทวนการเตรียมการทั้งด้านเนื้อหาสาระ และการบริหารจัดการสำหรับการประชุม

การประชุมวาระแรกของคณะกรรมการเพื่อการเตรียมการ จัดขึ้นที่กรุงเจนีวา ในเดือนพฤษภาคม 2547 ต่อจากการประชุมสมัยที่ 9 ของคณะทำงานระหว่างหน่วยงานของสหประชาชาติว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ (UN Inter-Agency Task Force on Disaster Reduction หรือ IATF/DR) การประชุมวาระที่ 2 ซึ่งจัดขึ้นในเดือนตุลาคม 2547 ที่กรุงเจนีวา หลังจากการประชุมสมัยที่ 10 ของ IATF/DR นับเป็นการขับเคลื่อนให้เกิดประเด็นที่จะต้องพูดคุยในเวทีการประชุมโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ ครั้งที่ 2 หรือ WCDR II ในช่วงที่มีการประชุมของคณะกรรมการเพื่อการเตรียมการ ได้มีการปรึกษาหารือหลายครั้งภายใต้การชี้แนะของคณะทำงานนี้

สาระที่สำคัญเพื่อนำไปสู่การพูดคุยในการประชุมโลก ครั้งที่ 2 นั้น ได้มีการรวบรวมมาจากหลายช่องทาง อันได้แก่

- 1 การพูดคุยแบบออนไลน์ (online dialogue) ด้วยการสนับสนุนจาก UNDP ระหว่างวันที่ 15 มิถุนายน ถึง 15 กรกฎาคม 2547 เพื่อพิจารณาประเด็นเร่งด่วนที่ต้องดำเนินการในการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ในช่วงปี 2548-2558 ผลจากการพูดคุยในครั้งนี้ นำไปสู่การทบทวน “ยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการโยโกฮาม่าเพื่อโลกที่ปลอดภัย” ปี 2533 และการปรึกษาหารือระหว่างรัฐบาลเพื่อดำเนินการก่อนการประชุม

- 2 การมีส่วนร่วมอย่างมีนัยสำคัญของรัฐบาลแต่ละประเทศจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อให้การประชุมบรรลุผล สำนักเลขาธิการ UNISDR จึงได้ขอให้รัฐบาลแต่ละประเทศจัดทำ ข้อมูลและรายงานของประเทศ ในเรื่องการบรรเทาภัยพิบัติ ซึ่งก็ได้กระตุ้นให้รัฐบาลและส่วนอื่นๆที่เกี่ยวข้องหาข้อมูลเพื่อกำหนดความต้องการและจัดทำข้อเสนอแนะทางนโยบาย สำหรับขั้นตอนการเตรียมการเพื่อการประชุม WCDR II

3 การจัดการประชุมเพื่อพูดคุยทั้งด้านประเด็นเนื้อหาและการประชุมระดับภูมิภาค หลายครั้ง ซึ่งจัดโดยองค์กรพันธมิตรในหลายพื้นที่ ผลที่เกิดขึ้นนับเป็นประโยชน์ต่อขั้นตอนการเตรียมการประชุม

4 คณะกรรมการยกร่างซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยคณะกรรมการเพื่อการเตรียมการมีหน้าที่ในการดูแลและจัดทำเอกสารที่เป็นผลมาจากการประชุม ได้แก่ การทบทวนยุทธศาสตร์โยโกฮาม่า กรอบแผนปฏิบัติการฮิวโก ปี 2548-2558 และ แฉกการณฮิวโก เอกสารผลการประชุม 2 ฉบับหลังนั้น ได้มาจากการพูดคุยเจรจาระหว่างคณะกรรมการยกร่างในครั้งการประชุมที่กรุงเจนีวา แล้วนำเสนอต่อคณะกรรมการหลักที่เมืองโกเบ การประชุมครั้งแรกของคณะกรรมการยกร่าง จัดขึ้นในวันที่ 9 พฤศจิกายน 2547 และได้มีการนำเสนอเอกสารจากการยกร่างต่อคณะกรรมการหลักที่ได้มีการแต่งตั้งขึ้นเมื่อครั้งการประชุมที่โกเบ ซึ่งก็ได้ข้อสรุปสาระของเอกสารทั้งสองการประชุมได้พิจารณาเอกสารการทบทวนยุทธศาสตร์โยโกฮาม่า และได้รับรองแถลงการณ์ฮิวโกและกรอบแผนปฏิบัติการฮิวโกด้วย คณะกรรมการหลักและคณะกรรมการยกร่างนั้น มีประธานคนเดียวกัน คือ นายมาโคร เฟอร์รารี จากประเทศสวิตเซอร์แลนด์

5 ในระหว่างการปรึกษาหารือและการพูดคุย สำนักเลขาธิการ UNISDR ก็ได้รับ

ข้อมูลหลากหลายจากกลุ่มภาคประชาสังคม มีการจัด *การรณรงค์เพื่อสร้างจิตสำนึก* เพื่อกระตุ้นให้สื่อมวลชนรับรู้เรื่องราวการประชุม และสร้างความเข้าใจถึงความสำคัญของการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติเนื้อหาเพื่อการประชาสัมพันธ์กับสื่อต่าง ๆ นั้น เน้นเรื่องภัยพิบัติทางธรรมชาติที่เกิดขึ้นในช่วงฤดูใบไม้ร่วงและฤดูหนาวของปี 2547-2548 ซึ่งหัวใจสำคัญอยู่ที่ภัยพิบัติสึนามิที่มหาสมุทรอินเดีย เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2547

การประชุม

การประชุมประกอบไปด้วย 3 กระบวนการหลัก ได้แก่ การประชุมระหว่างรัฐบาล การประชุมประเด็น และเวทีสาธารณะ

การประชุมระหว่างรัฐบาล

เป็นการประชุมผู้แทนรัฐกว่า 160 ประเทศสมาชิกองค์การสหประชาชาติ โดยแต่ละประเทศจะกล่าวถ้อยแถลงในประเด็นการบรรเทาภัยพิบัติ นอกจากนี้ มีการจัดการประชุมของคณะกรรมการหลักด้วย (คณะกรรมการยกร่าง) เพื่อพูดคุยเจรจาและยกร่าง ประธานคณะกรรมการยกร่างได้นำเสนอเอกสารสรุปการพูดคุยเจรจา (กรอบแผนปฏิบัติการฮิวโก และ แฉกการณฮิวโก) ต่อที่ประชุมในวันสุดท้ายของการประชุม เพื่อให้มีการรับรองโดยที่ประชุม WCDR นี้

การประชุมประเด็น

การประชุมประเด็นนี้ เพื่อเสริมต่อประเด็นการพูดคุยที่เป็นผลมาจากการประชุมระดับระหว่างรัฐบาล ประกอบไปด้วยการประชุมโต๊ะกลมเจ้าหน้าที่ระดับสูง 3 ครั้ง และการประชุมประเด็นที่สามารถสรุปได้เป็น 5 กลุ่ม ซึ่งรวมถึงการประชุมระดับภูมิภาคด้วย มีการประชุมต่าง ๆ เกิดขึ้นจำนวนมากในเรื่องที่เกี่ยวกับการ

บรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติภายใต้การประชุมกระบวนการนี้ ซึ่งนับเป็นส่วนหนึ่งของการประชุมโลกด้วย การสัมมนาบนเวทีนำโดยผู้แทนจากภาครัฐ ด้วยการสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้อง

เวทีสาธารณะ

เวทีสาธารณะนี้ เปิดกว้างสำหรับคนทั่วไป และผู้เข้าร่วมการประชุมด้วย ประกอบไปด้วยการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ นิทรรศการ และการแสดงโปสเตอร์ มีผู้เข้าร่วมกว่า 4,000 คน เวทีสาธารณะนี้ นับเป็นโอกาสให้

“แทบจะไม่เคยมีความเศร้าโศก
ครั้งใด ที่นำไปสู่การจัดการประชุม
ได้ในระยะเวลาที่สั้นเช่นนี้”

โคฟี อันนัน

องค์กรต่างๆได้ประชาสัมพันธ์กิจกรรมของตนผ่านการนำเสนอรูปแบบต่างๆ ไปสเตอร์ นิทรรศการสาธารณะ การอภิปรายแบบเปิด การสัมมนา และ กิจกรรมอื่นๆ ผู้ร่วมจัดมาจากทั้งภาครัฐ องค์กรพัฒนาเอกชน สถาบัน ด้านเทคนิควิชาการ และเอกชน

การประชุมวาระพิเศษเรื่องสึนามิในมหาสมุทรอินเดีย

ความเศร้าโศกที่เกิดขึ้นจากสึนามิในเดือนธันวาคม 2547 ที่ได้ทำลาย ชุมชนและพื้นที่บริเวณชายฝั่งมหาสมุทรอินเดีย ทำให้การประชุมโลกว่า ด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ ได้จัดให้มีการประชุมวาระพิเศษในหัวข้อ ภัยพิบัติในมหาสมุทรอินเดีย: การบรรเทาความเสี่ยงเพื่อบรรเทาผลกระทบที่ลดน้อยลง ผู้แทนประเทศที่ได้รับผลกระทบหลายประเทศ ได้กล่าวแถลงการณ์ และ ได้รับรองแถลงการณ์รวม ที่เน้นถึงบทบาทที่สำคัญที่น่าจะเป็นของ UNISDR ในการกำหนด วิเคราะห์ และเผยแพร่บทเรียนที่เกิดขึ้นจากภัยพิบัติสึนามิที่ผ่านมา เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนตามแนวชายฝั่งที่ล่อแหลมต่ออันตรายจากสึนามิ และเพื่อลดความรุนแรงของผลที่เกิดขึ้น เพื่อประโยชน์ในอนาคตต่อไป การประชุมวาระพิเศษนี้ ยังได้เสนอให้เพิ่ม กลไกด้านความร่วมมือและการประสานงานในระดับภูมิภาค เพื่อให้เกิด การจัดการผลกระทบจากภัยพิบัติทางธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ และ ได้เชิญชวนให้องค์กรระหว่างประเทศบูรณาการยุทธศาสตร์การบรรเทา ภัยพิบัติของภูมิภาค เข้าไปในแผนการดำเนินการขององค์กรด้วย และใน โอกาสนี้ รัฐบาลสหพันธ์รัฐเยอรมนีก็ได้แสดงเจตจำนงในการเป็นเจ้า ภาพจัดการประชุมระหว่างประเทศว่าด้วยการเตือนภัยล่วงหน้า สมัยที่ 3 ในปี 2549 ที่กรุงบอนน์ สหพันธ์รัฐเยอรมนี นอกจากนี้ ที่ประชุมก็ได้มี การไว้อาลัยต่อผู้ประสบเคราะห์ภัยสึนามิในมหาสมุทรอินเดีย โดยการ สงบนิ่งประมาณ 1 นาที ก่อนพิธีเปิดการประชุม

ผลจากการประชุม

เอกสาร 4 ฉบับต่อไปนี้ ได้รับการรับรองจากประเทศสมาชิกองค์การ สหประชาชาติ 168 ประเทศ ที่ได้เข้าร่วมในการประชุมนี้ ถือเป็นผลที่ได้ จากการประชุมโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ ครั้งที่ 2 ซึ่งจัดขึ้นใน เดือนมกราคม 2548

1 การทบทวนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการโยโกฮาม่าเพื่อโลกที่ปลอดภัย: การทบทวนนี้ เป็นการวิเคราะห์ความคืบหน้าที่เกิดขึ้นตั้งแต่ปี 2537 (เมื่อมีการประชุมที่โยโกฮาม่า) จนถึงปัจจุบัน เอกสารนี้ แสดงให้เห็นถึงความตระหนักต่อประเด็นความสำเร็จในการดำเนินการ รวม

ถึงข้อจำกัดและอุปสรรคต่างๆ ในภาพรวม เอกสารฉบับนี้ เป็นการประมวล วิเคราะห์และทบทวนการดำเนินการด้านการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

2 กรอบแผนปฏิบัติการฮิวโก ปี 2548-2558: การสร้างความเข้มแข็งให้กับประเทศและชุมชนในการรับมือกับภัยพิบัติ: จากบทเรียนและ ปัญหาที่เกิดขึ้นที่ได้จากกระบวนการทบทวนยุทธศาสตร์และแผนโยโกฮาม่า กรอบแผนฮิวโกจึงได้กำหนดประเด็นความเร่งด่วนขึ้น 5 ประเด็น รวมทั้งมาตรการเฉพาะที่เป็นรูปธรรมที่จำเป็นต่อการดำเนินการทั้งในระดับ ท้องถิ่น ระดับประเทศ และระดับระหว่างประเทศในช่วงปี 2548-2558

3 แถลงการณ์ฮิวโก: แถลงการณ์นี้ เป็นการประกาศถึงเจตจำนงทางการเมืองที่จะให้ความสำคัญต่อการบรรเทาภัยพิบัติ และตระหนักถึง ความจำเป็นอย่างยิ่งยวดที่จะต้องนำกรอบแผนฮิวโกไปปฏิบัติให้เกิดรูป ธรรมขึ้นในทุกระดับเพื่อลดความเสี่ยงและความล่อแหลมต่อภัยพิบัติ

4 แถลงการณ์รวมจากการประชุมวาระพิเศษเรื่องสึนามิในมหาสมุทร อินเดีย: การบรรเทาภัยพิบัติเพื่อบรรเทาผลกระทบที่ลดน้อยลง: ถ้อยแถลงนี้ “เน้น ความจำเป็นที่ยุทธศาสตร์ระหว่างประเทศเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติจะต้อง มีการกำหนด วิเคราะห์ และเผยแพร่บทเรียนที่เกิดขึ้นจากภัยพิบัติสึนามิ ที่ผ่านมา” และได้เรียกร้องให้สำนักเลขาธิการของ UNISDR จัดส่งราย งานไปยังที่ประชุมของสภาเศรษฐกิจและสังคมแห่งองค์การสหประชาชาติ หรือ UN Economic and Social Council (ECOSOC) ปี 2548 และ ที่ประชุมสมัยที่ 16 ของการประชุมทั่วไปขององค์การสหประชาชาติ นอกจากนี้ ยังได้ “เรียกร้องให้สภาเศรษฐกิจและสังคมผนวกรวม มาตรการระดับภูมิภาคเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติเข้าไปในวาระการประชุมปี 2548 ด้านการทำงานเพื่อมนุษยชนด้วย”

เอกสารทั้ง 4 ฉบับ แสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นแน่วแน่ของชุมชน ระหว่างประเทศเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติและการมีส่วนร่วมในแผนปฏิบัติ การที่เน้นผลลัพธ์เป็นที่ตั้ง สำหรับปี 2548-2558 แถลงการณ์ฮิวโก กรอบ แผนปฏิบัติการฮิวโก ปี 2548-2558 และถ้อยแถลงรวม นับเป็นส่วนหนึ่ง ของเอกสารรายงานจากการประชุมโลก ครั้งที่ 2 ที่ผ่านมา ●

เอกสารดังกล่าวข้างต้นและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการประชุม WCDC II รวม ถึงรายงานสรุปการประชุม สามารถดูได้ที่ www.unisdr.org/wcdr

การมุ่งสู่ระบบ UNISDR ที่มีประสิทธิภาพ

การรับรองกรอบแผนปฏิบัติการฮิวโก ปี 2548-2558 (ในการประชุมโลกเพื่อการบรรเทา ภัยพิบัติ ปี 2548) ก่อให้เกิดแรงกระตุ้นในการ ดำเนินกิจกรรมเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติขึ้นทั่ว โลก รัฐบาลประเทศต่างๆ หน่วยงานของ UN และองค์กรระดับภูมิภาค ได้เริ่มทบทวนและ กำหนดแผนงานและยุทธศาสตร์ระดับประเทศ ภูมิภาคย่อย และภูมิภาค ขึ้น รวมทั้งได้จัดทำ แผนการณรงคส์ส่งเสริมและแผนการด้าน องค์กรสถาบันเพื่อการดำเนินการต่อไปด้วย

ตามที่ได้มีการยอมรับกันตามกรอบแผนฮิวโก ระบบของ UNISDR จะต้องทำงานร่วมกันกับ พันธมิตรระดับประเทศ ภูมิภาค และระหว่าง ประเทศ เพื่อให้มีการร่วมมือ และการประสาน งานในการดำเนินการตามกรอบแผนฮิวโก และ เพื่อให้การดำเนินงานมีความสอดคล้องกับ กรอบแผนฮิวโก จึงได้มีการกำหนดขั้นตอน เพื่อเสริมสร้างศักยภาพของระบบ UNISDR ขึ้น

องค์กรประกอบหลักเพื่อเสริมสร้างศักยภาพของ ระบบ ได้แก่

■ **เวทีระดับโลก** ซึ่งเป็นเวทีระดับโลกเพื่อการ บรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ โดยมีการมี

ส่วนร่วมของรัฐบาลประเทศต่างๆ หน่วยงานของ UN องค์กรระดับภูมิภาค และองค์กรภาค ประชาสังคม โดยบทบาทที่สำคัญจะต้องเสนอแนะให้คำแนะนำ และยืนยันในเรื่องการ สนับสนุนต่อการดำเนินการตามกรอบแผนฮิวโก อีกทั้งชี้แนะต่อเครือข่ายอื่นๆที่ได้มีการรวมตัว ขึ้นด้วย (ต่อเนื่องจากคณะทำงานระหว่าง หน่วยงานของ UN ที่ได้ดำเนินการระหว่างปี 2543-2548) มีการแต่งตั้งคณะกรรมการที่ ปรีกษา (Programme Advisory Committee หรือ PAC) เพื่อดูแลให้เกิดความสอดคล้องต่อ เนื่องในการดำเนินการ นอกจากนี้ คณะ กรรมการชุดนี้จะพัฒนาแผนงานการพัฒนา

ระบบของ UNISDR แบบบูรณาการขึ้นด้วย จาก การสนับสนุนของสำนักเลขาธิการ UNISDR

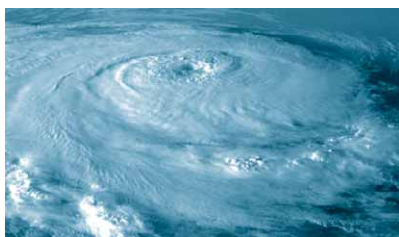
■ **กรรมการดูแลการบริหารจัดการ** (Management Oversight Board หรือ MOB) ซึ่งจะให้คำแนะนำในประเด็นด้านยุทธศาสตร์ การบริหารจัดการ และการระดมทรัพยากร ต่อ เลขาธิการที่รับผิดชอบกิจการด้านมนุษยชนในฐานะเป็นประธานของระบบ UNISDR โดยมีผู้แทนจากทีมงานเพื่อการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (United Nations Development Group หรือ UNDG) ทำหน้าที่เป็นรองประธาน

■ **สำนักเลขาธิการ UNISDR** ในฐานะหน่วยงานอิสระภายใต้สำนักเลขาธิการองค์การสหประชาชาติ จะรายงานต่อเลขาธิการที่รับผิดชอบกิจการด้านมนุษยชน มีบทบาทเป็น “คนกลางที่ซื่อสัตย์” ผู้กลั่นกรอง และ ผู้ประสานหลัก ของระบบ UN ต่อเรื่องที่เกี่ยวกับการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ โดยยังคงมีบทบาทต่อเนื่องเพื่อรักษาความเป็นเจ้าของและความมุ่งมั่นต่อการดำเนินการเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ร่วมกับการองค์กรระดับประเทศ ภูมิภาค และระหว่างประเทศ พร้อมทั้งจัดทำรายงานความคืบหน้าด้วย

■ **หน่วยงานระดับประเทศ** เพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ซึ่งก็คือรัฐบาลแต่ละประเทศ ที่ได้รับมอบหมายให้เป็นหน่วยงานของประเทศในการประสานและติดตามการดำเนินงานตามกรอบแผนฮิวโก และการประสานกับคณะทำงานระดับประเทศของ UN ตามความเหมาะสม

■ **เครือข่ายระดับภูมิภาค หรือ งานด้านการประสาน** เพื่อการประสานงานด้านการบรรเทาภัยพิบัติในระดับภูมิภาค และภูมิภาคย่อย ซึ่งรวมถึงคณะทำงานระหว่างหน่วยงาน เครือข่ายองค์กรระดับประเทศ เพื่อก่อให้เกิดการประสานและความสอดคล้องของการดำเนินงานการบรรเทาภัยพิบัติในระดับภูมิภาค และเพื่อการส่งเสริมสนับสนุน และการสร้างเครือข่ายด้านข้อมูล

■ **งานด้านประเด็นเนื้อหา หรือ เครือข่ายด้านความเชี่ยวชาญ** เพื่อสนับสนุนประเด็นเร่งด่วนที่ได้มีการกำหนดไว้ในกรอบแผนฮิวโก ซึ่งจะได้จากกิจกรรมเวทีระดับโลก ●

การรณรงค์ระดับโลก เพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ

การรณรงค์ระดับโลก ปี 2548

ในปี 2548 การรณรงค์ระดับโลกเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ ได้ให้ความสำคัญกับเรื่อง “การลงทุนเพื่อป้องกันภัยพิบัติ” เหตุการณ์สึนามิที่มหาสมุทรอินเดีย ในปี 2547 เฮอริเคนแคทรีนาที่สหรัฐอเมริกา และแผ่นดินไหวที่ปากีสถานและอินเดีย ได้พิสูจน์ให้เห็นชัดว่าคนยากจนจะเป็นผู้เดือดร้อนที่สุดจากภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้น เพราะมีชีวิตและทำงานอยู่ในบริเวณที่มีความเสี่ยงและล่อแหลม การลงทุนเพื่อบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ จะช่วยลดความเสี่ยงและความล่อแหลมของประชาชนต่อภัยที่เกิดขึ้น และช่วยทำลายวงจรแห่งความยากจนได้อีกด้วย ความช่วยเหลือด้านการเงินระดับย่อย หรือ Microcredit นับเป็นกลไกที่เป็นประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาความยากจน แต่การใช้จ่ายดังกล่าวเพื่อประโยชน์ในการลดผลกระทบจากภัยธรรมชาตินั้น ยังต้องมีการศึกษาเพิ่มเติม อย่างไรก็ตาม UNISDR ก็ได้ร้องขอให้เหล่าผู้เชี่ยวชาญ และผู้ที่เกี่ยวข้องจากหลากหลายสาขาช่วยกันแบ่งปันและแลกเปลี่ยนความรู้ความเชี่ยวชาญ และความคิดเห็นต่อประเด็นดังกล่าว และร่วมเสนอแนะการนำความช่วยเหลือด้านการเงินระดับย่อยมาใช้ในการจัดการภัยพิบัติระดับชุมชน เพื่อเป็นกลไกในการพัฒนาปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่และแก้ปัญหาความยากจนด้วย เท่าที่ผ่านมา กลไกนี้แทบจะยังไม่ได้มีการนำมาใช้ในการบรรเทาความเสี่ยงหรือความล่อแหลมจากภัยธรรมชาติ นับกระทั่งถึงวันแห่งการบรรเทาภัยพิบัติสากล (12 ตุลาคม 2548) สำนักเลขาธิการ UNISDR ได้เข้าร่วมในการพูดคุยกับชุมชนที่ได้รับความช่วยเหลือด้านการเงินระดับย่อย เกี่ยวกับความเป็นไปได้ในการใช้เครื่องมือหรือกลไกในการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติและสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนในการรับมือกับภัยพิบัติ และได้มีข้อสรุปออกมา 10 ประการ แนวนโยบายในการรณรงค์ และมี การนำเสนอตัวอย่างของความสำเร็จในการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติผ่านความช่วยเหลือด้านการเงินระดับย่อยด้วย กรณีศึกษาต่างๆ และความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ สามารถดูได้ที่เว็บไซต์ของ UNISDR

การรณรงค์ระดับโลก ปี 2549-2550

ในปี 2549 UNISDR ได้เริ่มกิจกรรมการรณรงค์ เพื่อสร้างความตระหนักในเรื่องการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ โดยเป็นกิจกรรมระยะ 2 ปี ไม่ไครยาปี มีวัตถุประสงค์เพื่อนำไปสู่การดำเนินการในระยะยาว ในการบูรณาการประเด็นเรื่องการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปในภาคส่วนที่เกี่ยวข้องและวาระนโยบาย

ระดับประเทศ กิจกรรมการรณรงค์นี้ มุ่งสร้างความตระหนัก สนับสนุนการดำเนินการ และนำเสนอแนวทางในการลดการสูญเสียชีวิต สภาพความเป็นอยู่ และความเสียหายด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม ที่จะเกิดขึ้นกับชุมชนและประเทศชาติอันเป็นผลมาจากภัยพิบัติ ประเด็นหลักของกิจกรรมการรณรงค์นั้น เป็นประเด็นเร่งด่วน 5 ประเด็น ที่เสนอไว้ในกรอบแผนฮิวโก

ประเด็นการรณรงค์ระดับโลกเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ ปี 2549-2550 นี้ คือ “การบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ เริ่มที่โรงเรียน” ซึ่งได้รับการคัดเลือกขึ้นมาเพื่อตอบสนองต่อกรอบแผนฮิวโก ที่จะทำให้การศึกษาเรื่องการบรรเทาภัยพิบัติเป็นประเด็นเร่งด่วนในวาระแห่งชาติ เพื่อลดผลกระทบจากภัยพิบัติและบรรเทาความเสี่ยงของชุมชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณที่มีความล่อแหลมต่อภัยพิบัติ

เมื่อเกิดภัยพิบัติขึ้น เด็กๆก็มักเป็นกลุ่มผู้ที่มีความเสี่ยงมากที่สุดกลุ่มหนึ่ง โดยเฉพาะเด็ก ๆ ที่ยังอยู่ในโรงเรียนขณะที่เกิดภัยพิบัติ ในทุกสังคมเด็กถือเป็นความหวังในอนาคตของชาติ และโดยทั่วไป โรงเรียนก็เป็นสถาบันการเรียนการสอนเพื่อการปลูกฝังค่านิยมทางวัฒนธรรม และอบรมสั่งสอนให้ความรู้กับคนรุ่นเยาว์ การปกป้องคุ้มครองเยาวชนในช่วงเหตุการณ์ภัยพิบัติจึงต้องอาศัยความเร่งด่วนในการดำเนินการใน 2 เรื่อง คือ การให้ความรู้เรื่องการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ และความปลอดภัยในโรงเรียน

เพื่อให้ชุมชนมีอนาคตที่ปลอดภัย ทางสำนักเลขาธิการ UNISDR และองค์กรพันธมิตรจึงได้กำหนดให้การให้ความรู้เรื่องการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ และ ความปลอดภัยในโรงเรียนเป็นประเด็นสำหรับการรณรงค์ระดับโลกเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ ปี 2549-2550 การรณรงค์ภายใต้หัวเรื่อง “การบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ เริ่มที่โรงเรียน” นี้ มุ่งสร้างความตระหนักให้กับองค์กรภาครัฐ ชุมชน และแต่ละบุคคล ให้ช่วยกันผลักดันการบูรณาการประเด็นการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปในหลักสูตรการศึกษาในประเทศที่มีความเสี่ยงสูง และเพื่อให้ช่วยกันดูแลให้อาคารเรียนมีการก่อสร้างหรือออกแบบที่แข็งแรงและทนทานต่อภัยธรรมชาติได้

กิจกรรมรณรงค์นี้ มีระยะเวลา 2 ปี จนถึงสิ้นปี 2550 แต่จะยังคงมีการดำเนินกิจกรรมต่อไปเนื่องในโอกาสทศวรรษแห่งการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์การ UNESCO

ข่าวความคืบหน้าของ UNISDR ในระดับภูมิภาค

UNISDR เปิดสำนักงานที่กรุงเทพฯ เพื่อการทำงานในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

จากภัยพิบัติที่เกิดขึ้นทั้งหมดของโลก กว่าร้อยละ 50 นั้น เกิดขึ้นในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ภูมิภาคนี้ จึงเป็นภูมิภาคใหญ่ที่มีความเสี่ยงมากที่สุด ทั้งจากการเกิดได้ฝุ่น สึนามิ น้ำท่วม ภัยแล้ง ไฟป่า และภัยพิบัติธรรมชาติอื่นๆ ที่บ่อยครั้งและถี่ขึ้น และแม้ว่าเราจะมีทั้งความเชี่ยวชาญ ความรู้ และเทคนิคต่างๆ ในด้านการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ (Disaster Risk Reduction หรือ DRR) แต่จากการเติบโตของประชากรที่มากขึ้น ปัญหาความยากจนที่กว้างขวาง การเสื่อมโทรมของสภาพแวดล้อม การเพิ่มขึ้นของมลพิษต่างๆ รวมทั้งการตั้งถิ่นฐานของผู้คนที่กระจัดกระจาย กลับยิ่งก่อให้เกิดความเสี่ยงและความล่อแหลมต่อชุมชนส่วนใหญ่ในภูมิภาคนี้มากขึ้น และได้เสริมให้ภัยธรรมชาติดังกล่าวกลายมาเป็นภัยพิบัติอันใหญ่หลวงที่คร่าชีวิตผู้คนและกิจกรรมด้านเศรษฐกิจอย่างมหาศาล ทำให้ความพยายามด้านการพัฒนาต่างๆ นั้น ต้องกลับไปเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง

ได้รับการเรียกร้องจากประเทศสมาชิกสหประชาชาติ 168 ประเทศ

ภัยพิบัติจากสึนามิในมหาสมุทรอินเดียเมื่อเดือนธันวาคม 2547 ได้สร้างความตระหนักให้กับชุมชนในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องความสำคัญในการบูรณาการการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ (DRR) เข้าไปในการวางแผนการพัฒนาประเทศ และความจำเป็นในการร่วมทำงานในลักษณะประสานกันมากขึ้นเพื่อตอบรับกับภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้น และด้วยเหตุนี้ ในการประชุมของโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ (ซึ่งจัดขึ้นในเดือนมกราคม 2548 ที่เมืองโกเบ ประเทศญี่ปุ่น) และจากการเรียกร้องของประเทศสมาชิกสหประชาชาติ 168 ประเทศที่ได้มาร่วมประชุมด้วยกัน สำนักเลขาธิการของ UNISDR จึงได้ก่อตั้งสำนักงานในภูมิภาคขึ้นเพื่อดูแลภูมิภาคเอเชียและหมู่เกาะแปซิฟิกทั้งหมด เป็น UNISDR สำนักงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก โดยตั้งขึ้นในเดือนมิถุนายน 2548 ที่กรุงเทพฯ ประเทศไทย มีเจ้าภาพโดยกรมการความร่วมมือด้านเศรษฐกิจและสังคมภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกขององค์การสหประชาชาติ (United Nations Economic and Social Commission for Asia and the

Pacific หรือ UNESCAP) ทั้งนี้ UNISDR สำนักงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ได้แบ่งการทำงานออกเป็น 2 ส่วน คือ

- ส่วนภูมิภาค ประจำอยู่ที่กรุงเทพฯ ประเทศไทย ซึ่งดูแลภูมิภาคเอเชียและหมู่เกาะแปซิฟิกทั้งหมด มีผู้ประสานงานอาวุโสระดับภูมิภาค (Senior Regional Coordinator) 1 คน เจ้าหน้าที่ระดับภูมิภาค (Regional Programme Officer) 1 คน และเจ้าหน้าที่คนไทยฝ่ายสนับสนุน 2 คน
- สำนักงานประสานงานระดับภูมิภาคย่อย สำหรับเอเชียกลางอยู่ที่เมือง Dushanbe ประเทศทาจิกิสถาน ดูและประเทศอุซเบกิสถาน เคียกีสถาน คาซัคสถาน เติร์กเมนิสถาน และทาจิกิสถาน ซึ่งประสานงานโดยเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญ (Junior Professional Officer)

ภาระหน้าที่หลักและขอบเขตการทำงาน

ภาระหน้าที่หลักของ UNISDR สำนักงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ได้แก่

- การสร้างความตระหนักเรื่องการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ซึ่งรวมถึงการส่งเสริมและสนับสนุนการณรงค์เพื่อการบรรเทาภัยพิบัติของโลก และ รางวัลซาคากาวาแห่งสหประชาชาติเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ (UN Sasakawa Award for Disaster Reduction)
- การสนับสนุนด้านการจัดทำนโยบาย
- การเผยแพร่แนวทางต่างๆ เพื่อช่วยให้เกิดการดำเนินการตามกรอบแผนปฏิบัติการฮิโงะ (Hyogo Framework for Action: HFA)
- การสนับสนุนการจัดทำพื้นฐานต่างๆ เพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ
- การส่งเสริมการสร้างเครือข่ายและการสร้างความร่วมมือเพื่อให้เกิดวัฒนธรรมด้านความปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพ
- การช่วยปกป้องทุกชุมชนในภูมิภาคเอเชียและหมู่เกาะแปซิฟิก

UNISDR สำนักงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ได้กำหนดขอบเขตการทำงานที่สำคัญ 3 ประเด็น ได้แก่

■ การสนับสนุนการดำเนินงานตามกรอบแผนปฏิบัติการฮิโงะ หรือ HFA (Hyogo Framework for Action) ในภูมิภาคเอเชียและหมู่เกาะแปซิฟิกทั้งหมด และสร้างความร่วมมือให้เกิดขึ้นในระดับภูมิภาคเพื่อให้เกิดการดำเนินการตามกรอบ HFA โดยอาศัยการสนับสนุนด้านการปฏิบัติการที่มีประสิทธิภาพและความเชี่ยวชาญจากสมาชิกของกลุ่มความร่วมมือแห่งเอเชียเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ (UNISDR Asian Partnership on Disaster Reduction) หรือ IAP และผู้ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ

■ การติดตามและการเสริมสร้างศักยภาพให้กับโครงการต่างๆ ที่ดำเนินการภายใต้ความช่วยเหลือขององค์การสหประชาชาติเพื่อการจัดตั้งระบบการเตือนภัยสึนามิล่วงหน้าในมหาสมุทรอินเดีย (United Nations Flash Appeal for the Indian Ocean Tsunami Early Warning System: IOTWS) รวมทั้งการสร้างความร่วมมือและการประสานงานกับองค์กรร่วมด้านเทคนิควิชาการและองค์กรหุ้น

■ การพัฒนาระบบการจัดการข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ โดยอาศัยฐานข้อมูลรวม การดูแลเว็บไซต์ระดับภูมิภาค การจัดทำและผลิตสิ่งพิมพ์ชื่อ "Disaster Reduction in Asia and the Pacific - UNISDR Informs" 2 ครั้งต่อปี การเผยแพร่เรื่องเด่นในภูมิภาคเพื่อส่งเสริมการดำเนินงานขององค์กรร่วมในภูมิภาค และกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

UNISDR สำนักงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก จะทำงานผ่านเครือข่ายที่เกิดขึ้นแล้วของประเทศต่างๆ เพื่อผลักดันให้เกิดการดำเนินงานจากทางภาครัฐในเรื่องการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ และจะทำงานอย่างใกล้ชิดกับภาครัฐในภูมิภาคตามที่ได้กำหนดไว้ในกรอบแผน HFA เพื่อช่วยประเทศต่างๆ ในการกำหนดประเด็นความเร่งด่วนและจัดทำแผนปฏิบัติการระดับประเทศเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติที่มีการบูรณาการในแผนพัฒนาประเทศ นอกจากนี้ สำนักงานฯ จะอาศัยเครือข่ายขององค์กรร่วมในภูมิภาคที่มีอยู่ในประเทศ โดยเฉพาะสมาชิกของคณะทำงานของสหประชาชาติในระดับประเทศ (UN Country Team) เพื่อส่งเสริมการดำเนินยุทธศาสตร์เพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ ●

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาดูที่ www.unisdr.org/asiapacific

กลุ่มความร่วมมือในเอเชีย เพื่อการบรรเทาความเสี่ยง จากภัยพิบัติ ภายใต้อ UNISDR กลับมาอีกครั้ง

หลังจากที่ UNISDR สำนักงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ได้ก่อตั้งขึ้นในเดือนมิถุนายน 2548 ที่กรุงเทพฯ ประเทศไทย องค์การร่วมที่ดำเนินงานด้านการจัดการภัยพิบัติที่เกี่ยวข้องได้ขอให้ UNISDR สำนักงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก เป็นผู้นำกลุ่มความร่วมมือในเอเชียเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ภายใต้อ UNISDR (UNISDR Asia Partnership) หรือ IAP ในด้านการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ และเรียกร้องให้ UNISDR ช่วยฟื้นฟูในฐานะเป็นกลไกขับเคลื่อนในภูมิภาคสำหรับการทำโครงการร่วมกัน การวางแผน และดำเนินงานไปตามแนวทางของกรอบ HFA ร่วมกับรัฐบาลและหน่วยงานต่างๆ ในประเทศ

ภูมิหลังและภาระหน้าที่

กลุ่ม IAP ก่อตั้งขึ้นในปี 2548 จากความคิดของศูนย์เตรียมความพร้อมด้านภัยพิบัติแห่งเอเชีย (Asian Disaster Preparedness Centre) หรือ ADPC โดยมุ่งหวังให้เป็นกลุ่มที่ไม่เป็นทางการดำเนินการเพื่อสนับสนุนการบรรเทาความเสี่ยงในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก ปัจจุบันกลุ่ม IAP ประกอบด้วยหน่วยงานขององค์การสหประชาชาติ 4 สำนักงาน และองค์กรส่วนภูมิภาค 2 แห่ง ได้แก่ UNDP สำนักงานภูมิภาคที่กรุงเทพฯ (UDP-RCB) UNESCAP สำนักงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

เพื่อการประสานงานด้านสิทธิมนุษยชน (UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs Regional Office for Asia and the Pacific: UNOCHA/ROAP) ADPC ศูนย์บรรเทาภัยพิบัติแห่งเอเชีย (Asian Disaster Reduction Centre หรือ ADRC) และ UNISDR สำนักงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก แผนการในอนาคตจะมีการขยายกลุ่มไปยังองค์กรระดับภูมิภาคอื่นๆ ซึ่งทำงานในด้านการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติและกิจกรรมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

เนื่องจากภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกนั้นกว้างใหญ่และมีความแตกต่างกันมาก ยุทธศาสตร์ระดับภูมิภาคเพียงอย่างเดียวจึงไม่สามารถครอบคลุมดูแลได้ทั้งหมด จำต้องมีการนำเอาแนวความคิดและกลไกทั้งในระดับประเทศและภูมิภาคที่เกี่ยวกับการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ (Disaster Risk Reduction หรือ DRR) ซึ่งมีอยู่แล้วมาใช้ให้เป็นประโยชน์เพื่อให้การปฏิบัติงานได้ผลเต็มที่และมีประสิทธิภาพสูงสุดทั้งในระดับภูมิภาค ระดับประเทศ และระดับท้องถิ่น หน้าที่ของ IAP คือการเพิ่มทักษะความรู้ ความชำนาญ และกลไกด้าน DRR เพื่อส่งเสริมการดำเนินงานร่วมกันในระดับภูมิภาคให้ประสบผลสำเร็จ และเพื่อช่วยให้แต่ละประเทศสามารถบูรณาการการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ เข้าไปในแผนพัฒนาประเทศได้นอกจากนี้ ยังช่วยประเทศต่างๆ กำหนดความจำเป็นเร่งด่วน และพัฒนายุทธศาสตร์ของแต่ละประเทศด้วย

การดำเนินการที่ต้องทำเร่งด่วน

สมาชิกของ IAP ได้กำหนดภาระหน้าที่ที่จะต้องลงมือกระทำอย่างเร่งด่วน ได้แก่

- 1 ส่งเสริมและสนับสนุน DRR ให้เป็นที่รู้จักในภูมิภาคโดยการจัดหาหรือการให้การสนับสนุนที่เป็นไปได้ในด้านยุทธศาสตร์กับประเทศเป้าหมายหรือภูมิภาคย่อย โดยร่วมมือ

กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่จำเป็น ตามแต่กรณี

- 2 จัดตั้ง เวทีอภิปรายเพื่อถกเถียง แบ่งปันประสบการณ์ และแลกเปลี่ยนข้อมูล เพื่อสร้างความแข็งแกร่งให้สมาชิกและการทำงานเป็นกลุ่ม

- 3 ติดตามเพื่อความมั่นใจว่าข้อเสนอแนะในกรอบแผน HFA ที่ได้มีการยอมรับแล้วในครั้งการประชุมของโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติในปี 2548 นั้นได้มีการนำมาปรับใช้ให้เป็นไปตามความต้องการเร่งด่วนของแต่ละประเทศในภูมิภาค

- 4 ทำงานร่วมกับหน่วยงานภาครัฐหลักและหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องของประเทศนั้นๆ เพื่อกำหนดกิจกรรมเร่งด่วนในการบรรเทาภัยพิบัติเพื่อให้เกิดการปฏิบัติทั้งในระดับประเทศและระดับชุมชน

กิจกรรม

IAP ได้มีการดำเนินกิจกรรมต่างๆ มาแล้วตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2548 อันได้แก่ การเฉลิมฉลองวันแห่งการบรรเทาภัยพิบัติสากล การจัดพิธีมอบรางวัลซาคากาวาว่าของสหประชาชาติเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ (UN Sasakawa Award for Disaster Reduction) ซึ่งจัดขึ้นที่ในกรุงเทพฯ การเข้าพบรัฐบาลของประเทศต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการเข้าพบด้วยตนเองหรือผ่านทีมงานสหประชาชาติประจำประเทศต่างๆ หรือสนับสนุนการดำเนินงานร่วมกันเพื่อการส่งเสริมการปฏิบัติตามกรอบแผน HFA ทั้งในระดับประเทศและท้องถิ่นและเมื่อมีการร้องขอก็ได้ช่วยพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ระดับประเทศด้านการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ซึ่งครอบคลุมไปถึงกิจกรรมและแนวทางที่ได้มีการดำเนินการอยู่แล้วในระดับประเทศ ●

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาดูที่
www.unisdr.org/asiapacific

วันแห่งการบรรเทาภัย พิบัติสากล

การรณรงค์เพื่อการบรรเทาภัยพิบัติของโลกในปี 2548 ในหัวข้อ “การให้ความช่วยเหลือด้านการเงินระดับย่อยเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ” หรือ “Microfinance for Disaster Risk Reduction” ได้จัดขึ้นเมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2548 ซึ่งเป็นวันแห่งการบรรเทาภัยพิบัติสากล โดยในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกได้มีการจัดกิจกรรมขึ้นหลายกิจกรรม เช่น การอภิปรายโต๊ะกลมของเจ้าหน้าที่ระดับสูง ในหัวข้อศักยภาพของการให้ความช่วยเหลือด้านการเงินระดับย่อยเพื่อการฟื้นฟูภัยจากสึนามิ (Potential of Micro Finance for Tsunami Recovery) ระหว่างวันที่ 14-15 ตุลาคม 2548 ที่กรุงนิวเดลี ประเทศอินเดีย ซึ่งจัดขึ้นโดยความร่วมมือระหว่าง UNISDR สถาบันเพื่อการจัดการภัยพิบัติแห่งชาติ (National Institute of Disaster Management หรือ NIDM) และ สถาบันเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติแห่งอินเดีย (All India Disaster Mitigation Institute หรือ AIDM) ●

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณแดเนียล คูล ที่ Daniel.kull@unisdr.org หรือ คุณประวีณ ปาร์เดชิ UNISDR ที่กรุงเจนัว pardeshi@un.org

วันแห่งการบรรเทาภัยพิบัติสากล

ผู้เชี่ยวชาญจากเอเชียใต้ รับรางวัลระดับโลกจาก สหประชาชาติ

ที่กรุงเทพฯ ประเทศไทย ทาง UNESCAP และ ADPC ด้วยความร่วมมือกับ UNISDR และองค์กรในประเทศและระหว่างประเทศที่ตั้งอยู่ในประเทศไทยได้เข้าร่วมสังเกตการณ์การงานวันแห่งการบรรเทาภัยพิบัติสากลปี 2548 ซึ่งจัดขึ้นที่ห้องประชุมสหประชาชาติที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2548 และเข้าร่วมในเวทีการอภิปรายของ ESCAP/ADPC ด้วย

งานดังกล่าว ได้รับการกล่าวเปิดโดย ดร.คิม อัก ซู เลขาธิการ UNESCAP (ซึ่งเป็นผู้ส่งผ่านสาส์นจากสำนักงานเลขาธิการสหประชาชาติเนื่องในวันแห่งการบรรเทาภัยพิบัติสากล) ดร.พิจิตต์ รัตตกุล อดีตผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครและอดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และม.ล.โกสินทร์ เกตุทอง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย

จุดเด่นของงานดังกล่าวในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกก็คือ พิธีมอบรางวัล UNISDR-administered UN Sasakawa Award for Disaster Reduction ซึ่งก่อตั้งขึ้นโดยนายเรียวอิชิ ซากาฮาวา ในปี 2540 เพื่อสนับสนุนแนวความคิดเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษยชาติ โดยนับเป็นครั้งแรกที่การมอบรางวัลดังกล่าวจัดขึ้นในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก การมอบรางวัลเริ่มด้วยเลขาธิการสหประชาชาติเป็นผู้กล่าวเปิดงานในกรุงเทพฯ ประเทศไทย นายโกสินทร์ เกตุทอง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย เป็นผู้มอบประกาศนียบัตรซากาฮาวาพร้อมเงินรางวัล 40,000 ดอลลาร์สหรัฐ ให้แก่ผู้ได้รับรางวัลคือนายซิเมตตอร์จ บัตซูลอม Deputy Head of Professional Management Department and Head of Operative Management and Coordination Division, National Emergency Management Agency (NEMA) ประเทศมองโกเลีย ส่วนใบประกาศยกย่องผู้มีผลงานโดดเด่นจำนวน 2 ใบ เป็นการมอบให้แก่ผู้ทำงานด้านการเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติ โดยนายพิจิตต์ รัตตกุล เป็นผู้มอบให้แก่ ดร.โคลัส เดอ วิลล์ เดอ โกเยต์ อดีตประธานโครงการเตรียมพร้อมรับมือเหตุฉุกเฉินและร่วมมือบรรเทาภัยพิบัติในองค์การ Pan American Health Organization (PAHO) และนายเจเม ปาเจอ การ์เซีย หัวหน้าหน่วยกู้ภัยโดยสุนัข

ของสำนักงานดับเพลิงในเมืองเซวิล ประเทศสเปน ประกาศเกียรติคุณผู้ทำความดีมอบโดย นายโจเซฟ ซุง ผู้ประสานงานอาวุโสของ UNISDR ให้แก่นายดามิลี ผู้แทนชุมชน Simeulue ในอินโดนีเซียในการเอาชนะภัยพิบัติสึนามิในปี 2547 โดยมีอัตราการสูญเสียชีวิตน้อยที่สุด จากการที่ชุมชนแห่งนี้ได้รักษาภูมิปัญญาท้องถิ่นไว้

ใบประกาศยกย่องผู้มีผลงานโดดเด่นและใบประกาศเกียรติคุณผู้ทำความดีจะได้รับพร้อมกับเงินรางวัลรางวัลละ 5,000 ดอลลาร์สหรัฐ และนอกจากนี้ ดร.โคลัส เดอ วิลล์ เดอ โกเยต์ได้ตัดสินใจบริจาคเงินรางวัลจำนวนดังกล่าวให้แก่ชุมชน Simeulue เพื่อช่วยเร่งฟื้นฟูและสร้างบ้านเรือนขึ้นใหม่ผ่านยุทธศาสตร์การจัดการภัยพิบัติแบบบูรณาการและมาตรการการบรรเทาภัยพิบัติ

หลังจากพิธีมอบรางวัล มีการอภิปรายในหัวข้อ “การจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติในเอเชียและแปซิฟิก: การเรียนรู้จากประสบการณ์ในอดีตและประสบการณ์ใหม่” ●

การมอบรางวัลซากาฮาวาให้แก่ตัวแทนจากมองโกเลียและชุมชน Simeulue แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จครั้งใหญ่และความพยายามในการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ซึ่งถือเป็นภูมิภาคที่มีความเสี่ยงมากที่สุดภูมิภาคหนึ่งของโลก กิจกรรมอื่นเพื่อเฉลิมฉลองวันแห่งการบรรเทาภัยพิบัติสากลประจำปี 2548 รวมถึงการจดนิทรรศการในหัวข้อ “การบรรเทาภัยพิบัติในภูมิภาค UNESCAP” ด้วย

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาดูที่ www.unisdr.org/eng/media-room/pressrelease/2005/PR-2005250sasajawa05.pdf

วันแห่งการบรรเทาภัยพิบัติสากล

ผู้กระจายเสียงวิทยุและโทรทัศน์แห่งเอเชียร่วมช่วยบรรเทาผลกระทบจากภัยพิบัติ

12 ตุลาคม - กรุงเทพฯ / กัวลาลัมเปอร์ / ฮองกง

สถานีโทรทัศน์ซีเอ็นเอ็น สหประชาชาติ และสหพันธ์วิทยุกระจายเสียงแห่งเอเชียแปซิฟิกร่วมกันพยายามสร้างความตระหนักให้แก่ประชาชนในวงกว้างและสร้างความพร้อมในการรับมือกับภัยพิบัติโดยการเพิ่มการแจ้งข่าวตามสื่อไปยังผู้ฟังในวันแห่งการบรรเทาภัยพิบัติสากล ในวันที่

สถานีโทรทัศน์ซีเอ็นเอ็น (Cable News Network-CNN) ซึ่งมีความเชี่ยวชาญด้านการรายงานข่าวสถานการณ์ภัยพิบัติ ได้ให้นักข่าวระดับแนวหน้าคนหนึ่งขององค์กรทำหน้าที่เป็นผู้ผลิตรายการและผู้ฝึกอบรมให้กับนักข่าวของสถานีโทรทัศน์ในเอเชียซึ่งได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สึนามิในปี 2547 โดยมีการสร้างเรื่องราวเกี่ยวกับการบรรเทาภัยพิบัติและการฟื้นฟูภายหลังเหตุการณ์สึนามิ ซึ่งจะนำไปใช้แลกเปลี่ยนกันระหว่างสถานีวิทยุโทรทัศน์ในเอเชีย-แปซิฟิก และใช้ในการรายงานข่าวระดับโลกของซีเอ็นเอ็นเพื่อเป็นการระลึกถึงวันครบรอบหนึ่งปีเหตุการณ์สึนามิในวันที่ 26 ธันวาคม 2548 ด้วย

เหตุการณ์พายุเฮอริเคนแคทรีน่าล่าสุดที่เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกาซึ่งก่อให้เกิดความสูญเสียทางเศรษฐกิจและประชาชนได้รับความทุกข์แสนสาหัสอย่างไม่เคยมีมาก่อนเป็นสิ่งย้ำเตือนว่าเราทุกคนล้วนมีความเสี่ยงต่ออันตรายจากภัยธรรมชาติด้วยกันทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นใคร อยู่ที่ไหน หรือในวันใดก็สามารถประสบกับเหตุภัยพิบัติได้ “ดังนั้นเราจึงต้องเตรียมพร้อมรับมือและศึกษาภัยพิบัติธรรมชาติทุกประเภทอยู่เสมอ” นายซาลวาโน บริเชโน ผู้อำนวยการสำนักเลขาธิการด้านกลยุทธ์เพื่อการลดภัยพิบัติระหว่าง

ประเทศกล่าว ในวันนี้นายทอม มินิสเตอร์ อดีตหัวหน้าสำนักงานของซีเอ็นเอ็นประจำกรุงเทพฯ จะเริ่มไปเยือนผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ทั้งในอินโดนีเซีย มาเลเซีย ไทย อินเดีย ศรีลังกา และบังกลาเทศเพื่อตรวจดูงานที่ผลิตตั้งแต่เมื่อครั้งที่ผู้ดำเนินงานด้านวิทยุกระจายเสียงได้รวมตัวกันในกรุงเทพฯ เพื่ออภิปรายถกเถียงประเด็นเรื่องความตระหนักในภัยพิบัติและการสร้างแผนการรับมือให้กับประชาชน รัฐ ผ่านสื่อในเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา “ผมรู้ว่าผู้ผลิตรายการแต่ละคนได้รับผลกระทบไม่ทางตรงก็ทางอ้อมจากเหตุการณ์สึนามิครั้งที่แล้ว พวกเขาต่างอาศัยอยู่ในประเทศที่ได้รับผลกระทบทั้งสิ้น และไม่ว่าพวกเขาเหล่านั้นจะทำเรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่หรือผู้คนที่พวกเขารู้จักหรือไม่รู้จักก็ตาม ก็จะมีบางสิ่งที่จะต้องติดตัวพวกเขาไปตลอดชีวิตที่เหลืออยู่” มินิสเตอร์กล่าว

“ขณะที่แนวคิดดังกล่าวมุ่งให้ประชาชนเกิดความตระหนักในการรับมือกับภัยพิบัติเป็นหลัก พร้อมทั้งมุ่งให้ข้อมูลข่าวสารทั้งในประเทศและภูมิภาคในยามเกิดเหตุการณ์ภัยพิบัติทั่วถึงกันเพิ่มมากขึ้น เหตุการณ์สึนามิในมหาสมุทรอินเดียในปี 2547 ก็ทำให้เราเห็นและสนใจว่าสถานีวิทยุโทรทัศน์หลายแห่งไม่มีระบบเตือนภัยล่วงหน้า” นายเคิร์ก ฮอบส์ เจ้าหน้าที่อาวุโสฝ่ายความสัมพันธ์ระหว่างประเทศแห่ง ABU กล่าว “การสร้างข่าวสารร่วมกันและแลกเปลี่ยนกิจกรรมด้วยความช่วยเหลือของ UNISDR จะช่วยทำให้เกิดการติดต่อสื่อสารระหว่างสถานีวิทยุโทรทัศน์ องค์กรที่ทำงานด้านอุดมศึกษา และหน่วยงานที่ให้บริการเหตุฉุกเฉิน และสามารถก่อให้เกิดความร่วมมือทั้งในด้านการรับมือและการพัฒนาระบบเตือนภัยล่วงหน้าได้”

ข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาดูที่ www.unisdr.org/eng/public_aware/world_camp/2005/2005-iddr.html

วันแห่งการบรรเทาภัยพิบัติสากล

เอเชียตะวันออกเฉียงใต้กำหนดวันแห่งการจัดการภัยพิบัติอาเซียน

วันที่สองของเดือนตุลาคม เป็นวันแห่งการบรรเทาภัยพิบัติสากล ซึ่งได้รับการกำหนดโดยสำนักเลขาธิการและสมาชิกประเทศแห่งอาเซียนให้เป็นวันแห่งการจัดการภัยพิบัติอาเซียน โดยในวันที่ 12 ตุลาคม 2548 เช่นเดียวกับทุกปี สำนักเลขาธิการอาเซียนจะร่วมกับประเทศสมาชิกต่าง ๆ จัดงานเพื่อรำลึกขึ้น

ในขณะเดียวกัน เหตุการณ์สึนามิในมหาสมุทรอินเดียเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2548 ทำให้

ประเทศที่ได้รับผลกระทบต่างกำหนดให้วันดังกล่าวเป็นวันป้องกันภัยพิบัติแห่งชาติ (ในประเทศไทย) และวันตระหนักถึงภัยพิบัติแห่งชาติ (ในประเทศมาเลเซีย) ซึ่งน่าจะเป็นไปได้ว่าในอนาคตประเทศเหล่านี้จะเสนอให้วันที่ 26 ธันวาคม เป็นวันเพื่อการจัดการภัยพิบัติแห่งอาเซียนด้วยก็ได้

อันที่จริงแล้ว ในการประชุมคณะกรรมการอาเซียนเกี่ยวกับการจัดการด้านภัยพิบัติ (ASEAN Committee on Disaster Management หรือ ACDM) ที่จัดขึ้นที่กรุงจาการ์ตาเมื่อเดือนธันวาคม 2548 ก็เคยมีการพูดถึงความเป็นไปได้ของการเปลี่ยนวันแห่งอาเซียนไปเป็นวันที่ 26 ธันวาคม และการประชุมคณะกรรมการแห่งอาเซียนในคราวถัดไปจะมีการอภิปรายเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการเปลี่ยนวันแห่งอาเซียนและย้ายจากเดิมคือวันที่สองของเดือนตุลาคมไปเป็นวันที่ 26 ธันวาคม ซึ่งการ

เปลี่ยนวันดังกล่าวอาจจะทำให้ในบางประเทศต้องมีการจัดงานสองงานในโอกาสเดียวกัน ●

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อที่ศูนย์เดลินิวส์คามาล ASEAN lina@aseansec.org

วันแห่งการบรรเทาภัยพิบัติสากล

กิจกรรมระดับประเทศ ในวันแห่งการจัดการภัยพิบัติ อาเซียน

ประเทศบรูไน ดารุสซาลาม

สำนักงานการดับเพลิงของบรูไนได้จัดนิทรรศการเกี่ยวกับคณะกรรมการอาเซียนกับกิจกรรมเพื่อการจัดการภัยพิบัติ นอกจากนี้ มีการจัดประกวดวาดภาพของเด็กอายุระหว่าง 5-10 ปี และการประกวดเรียงความในหัวข้อภัยพิบัติ

ประเทศกัมพูชา

คณะกรรมการแห่งชาติเพื่อการจัดการภัยพิบัติในกัมพูชา (National Committee for Disaster Management of Cambodia หรือ NCDM) ได้จัดเวทีอภิปรายขึ้นในวันที่ 12 ตุลาคม 2548 ที่จังหวัดกำปงธม โดยมีประธานคือ ๗พลฯท่าน นายนิมิต วนดา รองประธานอันดับหนึ่งของ NCDM มีการเชิญสื่อมวลชนแขนงต่างๆ เข้าร่วม รวมทั้งองค์กรระหว่างประเทศ และองค์กรพัฒนาเอกชนต่างๆ ที่ทำงานร่วมกันกับ NCDM และรวมถึงหน่วยงานรัฐในจังหวัดใกล้เคียงด้วย มีการพูดคุย อภิปรายถึงประเด็นที่เกี่ยวข้องกับยุทธศาสตร์การบรรเทาภัยพิบัติ ตามแนวทางของข้อสรุปที่ได้จากการประชุมระดับรัฐมนตรีแห่งอาเซียนว่าด้วยการจัดการภัยพิบัติ ซึ่งจัดขึ้นเป็นครั้งแรกในเดือนธันวาคม 2547 ที่กรุงพนมเปญ ประเทศกัมพูชา และตามทิศทางของข้อตกลงฮิวโก ที่ได้มีการรับรองกันแล้วในเดือนมกราคม 2548 เวทีดังกล่าวจัดขึ้นพร้อมกับการประชุมเพื่อการบรรเทาภัยจากน้ำท่วมซึ่งมีผู้เข้าร่วมประชุมกว่า 1,500 คน มีการติดแผ่นป้ายผ้าและโปสเตอร์จำนวนมากตามท้องถนน และบริเวณสถานที่จัดการประชุม โดยใช้หัวข้อ “มาตรการเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ เพื่อความอยู่รอดปลอดภัยของชุมชน อันเป็นส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์การสร้างความยากจนของรัฐบาลกัมพูชา” หลังจากนั้น มีการจัดงานแถลงข่าว

ประเทศอินโดนีเซีย

ประเทศอินโดนีเซีย ได้จัดการอภิปรายโต๊ะกลม ASEAN-UN ขึ้นในหัวข้อการสร้างศักยภาพเพื่อการรับมืออย่างทันทั่วทั้งในการให้ความช่วยเหลือมวลมนุษยชาติ ในระหว่างวันที่ 24 และ 25 ตุลาคม 2548 ที่เซตบันดุง กรุงจาการ์ตา เพื่อให้ประเด็นจากการอภิปรายเป็นข้อมูลเพิ่มเติมด้านการเสริมสร้างศักยภาพของประเทศสมาชิกอาเซียนในการรับมืออย่างทันทั่วทั้งเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่มวลมนุษยชาติ โดยได้ประสานความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับทาง UN ส่วนราชการจังหวัดของกรุงจาการ์ตา ได้มีการดำเนินกิจกรรมหลากหลาย ได้แก่ การจัดการสัมมนาเชิงปฏิบัติการให้กับผู้นำท้องถิ่นทั้งหมด ในหัวข้อการจัดทำแผนที่ความเสี่ยงจากภัยพิบัติของท้องถิ่น การจัดนิทรรศการ การจัดขบวนพาเหรด การฝึกซ้อมเพื่อความปลอดภัยในเหตุการณ์การก่อการร้าย โดยมีองค์ประกอบเกี่ยวกับการอันตรายจากการแผ่รังสี นอกจากนี้ สมาคมเพื่อการจัดการภัยพิบัติแห่งอินโดนีเซีย ก็ได้จัดกิจกรรมขึ้นด้วย เช่น การระดมทุนทรัพย์เพื่อการจัดการภัยพิบัติ การฝึกซ้อมเพื่อความปลอดภัย การจัดการสัมมนาเชิงปฏิบัติการสำหรับผู้ช่วยเหลือและการรับมือกับ

เหตุการณ์ฉุกเฉิน การจัดการอภิปรายโต๊ะกลมเรื่องใช้ห้วงดิน และการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ เพื่อหาแนวทางในการให้ความช่วยเหลือด้านการเงินระดับย่อยเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงและความล่อแหลมจากภัยพิบัติ

ประเทศมาเลเซีย

ได้มีการจัดนิทรรศการ 5 วัน ที่ตึก Petronas Twin Tower กรุงกัวลาลัมเปอร์ ซึ่งเป็นการร่วมจัดโดยหลายองค์กร ได้แก่ มูลนิธิ Force of Nature Aid และองค์กรพัฒนาเอกชนอื่นๆด้วย ทางกลุ่มผู้ช่วยชีวิตและให้ความช่วยเหลือพิเศษแห่งมาเลเซีย หรือ กลุ่ม SMART (Special Malaysian Assistance and Rescue Team) ได้จัดแสดงแผนนโยบายเพื่อการจัดการภัยพิบัติและเหตุการณ์วิกฤตของสำนักงานความมั่นคงแห่งชาติ (ภายใต้สำนักนายกรัฐมนตรี) โดยใช้ภาพถ่าย ภาพยนตร์ และอุปกรณ์เพื่อการแสดงต่างๆ ณ สถานที่จัดแสดงนิทรรศการ ทั้งนี้ สำนักงานความมั่นคงแห่งชาติ ได้เขียนบทความเพื่อลงในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นอย่างน้อย 2 ฉบับ อีกทั้งได้พูดคุยทางสื่อวิทยุเป็นเวลา 30 นาที เพื่อสร้างความเข้าใจในเรื่องการเตรียมความพร้อมของประเทศ หากเกิดเหตุการณ์ดังเช่นเฮอริเคนแคทรีนา และริต้าขึ้น

ประเทศเมียนมาร์

ประเทศเมียนมาร์ได้กำหนดวันแห่งการจัดการภัยพิบัติขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับองค์การกาชาด โดยจัดขึ้นในช่วงสัปดาห์แรกของเดือนตุลาคม 2548

ประเทศฟิลิปปินส์

สำนักงานป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน ได้ให้การสนับสนุนกับกิจกรรมหลากหลาย ที่จัดขึ้นโดยองค์กรและหน่วยงานต่างๆ

ประเทศสิงคโปร์

ได้มีการจัดกิจกรรมเพื่อการศึกษาและการฝึกซ้อมเพื่อความปลอดภัยอย่างต่อเนื่องต่อเนื่องทั่วประเทศ รวมถึงการฝึกซ้อมการอพยพออกจากอาคารสูง ที่พักอาศัย และขณะเกิดเหตุต่อต้านผู้ก่อการร้าย เพื่อสร้างความเข้าใจให้กับประชาชนเมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินดังกล่าว

ประเทศไทย

สำนักป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ได้ทำการรณรงค์กับภาคประชาชนในวงกว้าง สำนักงาน UNISDR ที่กรุงเทพฯ ได้จัดงานพิธีมอบรางวัล UN Sasakawa เพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ และจัดการพูดคุยในหัวข้อความสำเร็จในการดำเนินการเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการจัดเวทีการอภิปรายประจำปีของ ESCAP/ADPC

ประเทศเวียดนาม

คณะกรรมการกลางเพื่อการควบคุมอุทกภัยและวาตภัย ได้ร่วมกับหน่วยงานภาครัฐอื่นๆ หน่วยงานขององค์การสหประชาชาติ และองค์กรพัฒนาเอกชน จัดการประชุมประจำปีขึ้น

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อที่ [ลินา คามา](mailto:lin@aseansec.org)
ASEAN lina@aseansec.org

วันแห่งการบรรเทาภัยพิบัติสากล

เจ้าหน้าที่ระดับสูงถกประเด็น การให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน ระดับย่อย เพื่อการบรรเทาความเสี่ยง จากภัยพิบัติ

ที่ท่าจีกีสถาน: ปี 2548 นับเป็นปีแห่งการให้ความช่วยเหลือด้านการเงินระดับย่อย หรือ **Microfinance** ขององค์การสหประชาชาติ และ **UNISDR** ก็ได้ยืนยันในวันแห่งการบรรเทาภัยพิบัติสากลเมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2548 ที่จะสนับสนุนการฟื้นฟูภายหลังการเกิดภัยพิบัติ โดยให้มีการรวมมาตรการการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ไว้ในโครงการความช่วยเหลือด้านการเงินระดับย่อยด้วย **UNISDR** สำนักงานเอเชียกลางได้ให้การสนับสนุนเรื่องดังกล่าว โดยได้มีการจัดการอภิปรายโต้เถียงกันในหัวข้อ “การใช้ความช่วยเหลือด้านการเงินระดับย่อย และการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ” ผู้เข้าร่วมเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูง รวมถึงนายรติจาบอฟ รัฐมนตรีช่วยลำดับที่หนึ่งสำนักป้องกันภัยและเหตุฉุกเฉินฝ่ายพลเรือน นายพีเรสตา ผู้แทน เครือข่ายการพัฒนา **Aga Khan** และนายฟิลลอนเนล ประธานธนาคารแห่งยุโรปเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนา โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อสร้างความตระหนักให้กับสถาบันการเงินและชุมชนในสังคมในเรื่องมาตรการการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ เนื่องจากโครงการภายใต้ความช่วยเหลือด้านการเงินระดับย่อยนั้นมีโอกาสประสบกับภัยพิบัติบ่อยครั้งมากในท่าจีกีสถาน

สำหรับประเทศท่าจีกีสถานนั้น ภัยจากธรรมชาตินับเป็นความเสี่ยงที่สำคัญต่อคนยากจนและกลุ่มคนด้อยโอกาส ซึ่งเป็นผู้ที่มีความเสี่ยงและความอ่อนแอทางสังคมอยู่แล้ว ความสูญเสียต่อทรัพย์สินและชีวิตความเป็นอยู่กลับทำให้วงจรความยากจนรุนแรงขึ้นไปอีกด้วย ในปี 2548 เหตุการณ์ภัยพิบัติได้ก่อให้เกิดความสูญเสียและความเสียหายทางเศรษฐกิจและสังคม เป็นมูลค่าถึง 31,280,000 ดอลลาร์สหรัฐ

ความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงจากภัยธรรมชาติ คิดเป็นมูลค่าถึง 202.9 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในช่วงปี 2543-2548 โดยในช่วงเดียวกันนี้ มีบ้านเรือนจำนวน 36,998 หลังได้รับความเสียหายหรือถูกทำลายลงอย่างสิ้นเชิง ส่งผลกระทบต่อผู้คนจำนวน 111,292 คน ภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้น ไม่เพียงแต่ส่งผลต่อชีวิตของผู้นั้นเท่านั้น แต่ยังส่งผลต่อทรัพยากรธรรมชาติและโอกาสทางเศรษฐกิจอีกด้วย นำไปสู่การถดถอย และการชะลอตัวทางสังคมและเศรษฐกิจ และยิ่งกว่านั้น กิจกรรมที่จำเป็นเพื่อการช่วยเหลือ ฟื้นฟู และบรรเทาเหตุการณ์จากภัยพิบัติทางธรรมชาตินั้น ต้องใช้งบประมาณที่สูงมาก ซึ่งเป็นงบประมาณที่ควรจะได้นำมาใช้เพื่อการแก้ปัญหาความยากจน และพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

การลงทุนเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ จะช่วยลดความเสี่ยงและความอ่อนแอของผู้นับต่อภัยธรรมชาติ อีกทั้งยังช่วยทำลายวงจรความยากจนได้อีกด้วย การเงินระดับย่อยได้ประสบความสำเร็จในหลายประเทศแล้ว ในการช่วยแก้ปัญหาความยากจนและความหิวโหย การเข้าถึงการเงินระดับย่อยนี้ จะช่วยให้คนที่มีรายได้น้อย มีรายได้เพิ่มขึ้น และสามารถดูแลป้องกันตนเองได้ดีขึ้น จากความสูญเสียที่ไม่ได้คาดคิดมาก่อน

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณทีเน่ แรมสตัด **UNISDR** ประจำประเทศท่าจีกีสถาน ที่ tine.ramstad@undp.org

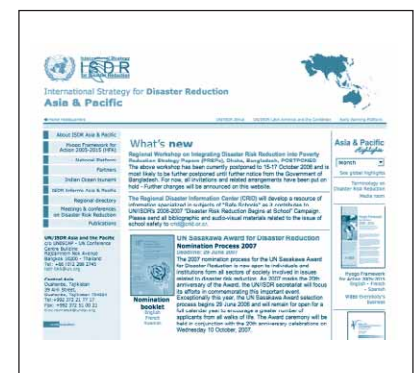
วันแห่งการบรรเทาภัยพิบัติสากล

เปิดตัวเว็บไซต์ของ UNISDR สำนักงาน ภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

เมื่อวันที่ 8 มีนาคม 2549 เปิดตัวเว็บไซต์ www.unisdr.org/asiapacific ซึ่งประกอบไปด้วยข้อมูลพื้นฐานด้านการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก และข้อมูลกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติที่ดำเนินการโดยองค์กรร่วมอื่นๆในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก และรวมถึงการประกาศแจ้งต่างๆด้วย

เว็บไซต์นี้ มุ่งสร้างความสัมพันธ์เชิงปฏิสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นในระหว่างองค์กรต่างๆในภูมิภาค ซึ่งจะจัดส่งข้อมูลมายังเว็บไซต์เป็นประจำ ทั้งนี้ได้เน้นในเรื่องการจัดการภายในของ **UNISDR** สำนักงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก เอง ในการดูแลข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ และทำข้อมูลให้ทันสมัยทันต่อเหตุการณ์ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการจัดการและการป้องกันภัยพิบัติที่มีประสิทธิภาพ การสร้างความเข้มแข็งให้กับท้องถิ่นผ่านการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและกระบวนการการเรียนรู้เรื่องการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ และการฟื้นฟูชุมชนที่มีความเสี่ยงและอ่อนแอต่อภัยพิบัติ ภายในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ●

รายละเอียดเพิ่มเติม ด้านเนื้อหา กรุณาติดต่อ rosec@un.org ด้านเทคนิคได้รับการดูแลจากสำนักงานที่เจนีวา กรุณาติดต่อ barrantes@un.org

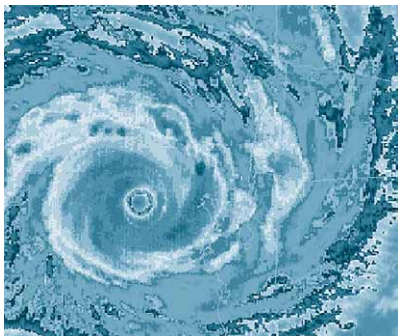
วันแห่งการบรรเทาภัยพิบัติสากล

เปิดตัวการรณรงค์ระดับโลก ของ UNISDR เพื่อการ บรรเทาภัยพิบัติในภูมิภาค เอเชีย-แปซิฟิก

UNISDR สำนักงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก เปิดตัวการรณรงค์ระดับโลกทั่วเอเชีย เพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ปี 2554-2550 ภายใต้หัวข้อ “การบรรเทาภัยพิบัติ เริ่มต้นที่โรงเรียน” โดยในขั้นตอนแรกได้จัดการประกวดคำขวัญสำหรับเด็กนักเรียน เพื่อสร้างความร่วมมือและการสนับสนุนต่อการรณรงค์ในภาพรวม มีการประกาศแจ้งเรื่องการประกวดไปยังเครือข่ายโรงเรียนทั่วเอเชีย

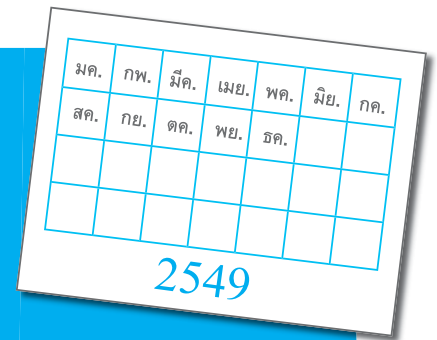
นอกจากนี้ ได้มีการรวบรวมกรณีศึกษาที่ประสบความสำเร็จในการบูรณาการประเด็นการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปในหลักสูตรการศึกษา โครงสร้างและอุปกรณ์ต่างๆของโรงเรียน และข้อมูลการรณรงค์ที่เป็นประโยชน์ต่อการเผยแพร่ด้วย กรณีศึกษาต่างๆ ได้รวมรวบรวมจากสมาคมเพื่อการพัฒนาสิ่งแวดล้อมและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืนของอินเดีย (Sustainable Environment and Ecological Development Society หรือ SEEDS) กรรมการบริหารธรณีศาสตร์ประยุกต์แห่งแปซิฟิกใต้ที่ฟิจิ (South Pacific Applied Geoscience Commission หรือ SOPAC) และสมาคมเพื่อเทคโนโลยีการจัดการแผ่นดินไหวแห่งชาติ เนปาล (National Society for Earthquake Technology หรือ NSET) แนวทางในการประกวดคำขวัญและกรณีศึกษาต่างๆ ได้มีการแปลเป็นภาษาไทยและเผยแพร่ไปยังเครือข่ายโรงเรียนทั่วประเทศไทย และได้มีการจัดการสัมมนาเชิงปฏิบัติการให้กับโรงเรียนระดับประถมศึกษา (ระหว่างวันที่ 1-3 มีนาคม ที่จังหวัดภูเก็ต) โดยศูนย์บรรเทาภัยพิบัติแห่งเอเชีย ญี่ปุ่น (Asian Disaster Reduction Center หรือ ADRC) ด้วย

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ rosec@un.org

SEEDS: บน นักเรียนฝึกเทคนิคการค้นหาและการช่วยชีวิต โรงเรียนมัธยมซาราสวาท เมืองอาห์เมดาบัด
กลาง เด็กนักเรียนทำกิจกรรมการรณรงค์สร้างตระหนัก ในเมืองซิมลา
ล่าง ห่อตัว กำบัง และ ยึดแน่น หรือ Duck, Cover และ Hold ขั้นตอนพื้นฐานกรณีเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหว การซ้อมที่โรงเรียนในกรุงเตลลี
ภาพโดย SEEDS

ข้อมูลล่าสุดของกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับ
การบรรเทาภัยพิบัติในเอเชีย สามารถดูได้ที่

www.unisdr.org/asiapacific

กิจกรรมต่าง ๆ นั้นเกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง และเพื่อเป็นการช่วยให้เรา
ได้มีข้อมูลกิจกรรมที่ทันเหตุการณ์ กรุณาส่งปฏิทินกิจกรรมมาที่ isdr-bkk@un.org

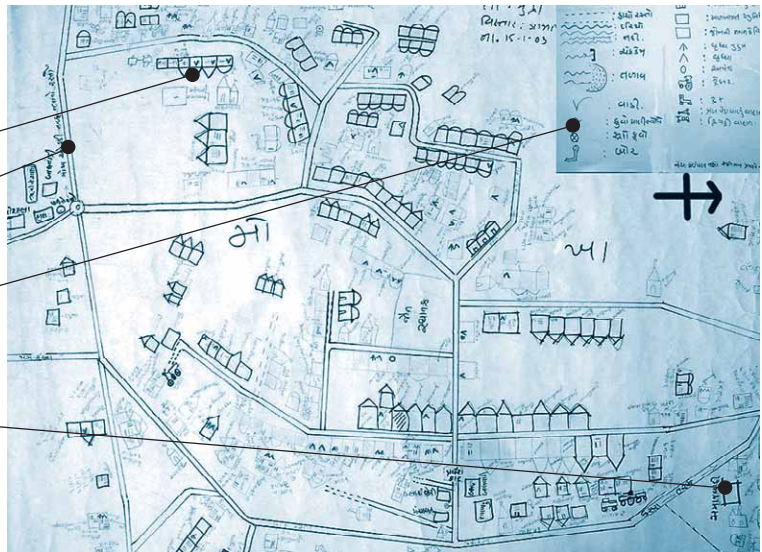
การจัดทำแผนที่ระดับหมู่บ้าน

คนที่อยู่ในความเสี่ยงและ
ล่อแหลมต่อภัยพิบัติ

ถนนสายหลัก

สัญลักษณ์บ่งบอกถึงบ้านที่ไม่มั่นคงแข็งแรง
คนที่ไม่สมประกอบ เป็นต้น

ศาลากลาง (ที่หลบภัยจากพายุ)

การประเมินชุมชนในชนบทอย่างมีส่วนร่วม
(Participatory Rural Appraisal หรือ
PRA) และการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

การจัดทำแผนที่ระดับหมู่บ้าน (โดยวิธี PRA) นับเป็นเครื่องมือในการ
ประเมินที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในการจัดการความเสี่ยง
จากภัยพิบัติในระดับชุมชน สำหรับพื้นที่ที่มีความเสี่ยงจากภัยพิบัติหลาย
เหตุการณ์ดังเช่นที่อำเภอ Kachchh ของเมือง Gujarat ทางตะวันตกของ
ประเทศอินเดีย ชุมชนได้จัดทำแผนที่ขึ้นเพื่อชี้ให้เห็นถึงความล่อแหลม
และความเสี่ยง รวมถึงทรัพยากร และการกลไกในการรับมือภัยในหมู่บ้าน
ในกรณีที่เกิดภัยธรรมชาติ เช่น พายุ แผ่นดินไหว และน้ำท่วม

วัตถุประสงค์หลักของเครื่องมือนี้ก็คือ การรวบรวมและการเผยแพร่ข้อมูล
ที่เกิดจากการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างกระตือรือร้น ซึ่งช่วยให้เกิดความ
เข้าใจต่อความเสี่ยงโดยรวมและความสามารถในการรับมือของหมู่บ้าน
และสังคมนั้นๆ การนำข้อมูลเหล่านี้ไปประกอบเพื่อการจัดทำแผนพัฒนา
หมู่บ้าน จะชี้ให้เห็นถึงกิจกรรมการพัฒนาที่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะ
ช่วยสร้างศักยภาพและความเข้มแข็งให้กับชุมชนในการป้องกันหรือลดผล

กระทบที่จะเกิดขึ้นจากภัยพิบัติได้

แผนที่ดังกล่าว จะมีการทำขึ้นขณะมีการรวมตัวกันของชุมชน ซึ่งเป็นช่วง
ที่ทุกคนจะแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับหมู่บ้านและสภาพแวดล้อมของตน
ระหว่างกัน ซึ่งจะให้ความสำคัญกับประเภทของบ้านเรือนที่อยู่อาศัย ความ
ล่อแหลมหรือความเสี่ยงของที่อยู่อาศัยต่ออันตรายหรือต่อการพังลงของ
โครงสร้าง มีการพิจารณาถึงตัวแปรทุกประเภทในขณะที่มีการจัดทำ
รายงานการวิเคราะห์สถานการณ์ ซึ่งรวมถึงความพอเพียงของทรัพยากร
หลักๆที่สามารถนำมาใช้ได้ในช่วงเหตุการณ์ฉุกเฉิน คนในชุมชนที่มีความ
เสี่ยงหรือความล่อแหลมทั้งทางกายภาพและทางสังคม เป็นต้น ●

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณอัครเดช ชเตอร์เวดี UNISDR สำนักงาน
ภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ที่ chaturvedi1@un.org

การก่อสร้างอาคารต่างๆ ในอัฟกานิสถานยังใช้โคลนไม่เสริมแรงและขาดการวางแผน
อีกทั้งมักไม่มีความแข็งแรงพอ ภาพโดย SEEDS

ภาพรวมการดำเนินการของประเทศในเอเชีย-แปซิฟิก

พันธมิตรที่ร่วมปฏิบัติงาน

อัฟกานิสถาน

โครงการจัดการภัยพิบัติรวม (Comprehensive Disaster Management Programme : CDMP) และการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

๑. อัฟกานิสถาน คณะกรรมการฉุกเฉินแห่งชาติ หรือ National Emergency Commission-NEC จะทำหน้าที่ในการประสานงานและชี้แนวทางเพื่อเพิ่มขีดความสามารถและทำให้ขั้นตอนในการจัดการรับมือกับภัยพิบัติมีประสิทธิภาพขึ้น ผ่านกรรมการเตรียมความพร้อมด้านภัยพิบัติ (Department for Disaster Preparedness หรือ DDP) ทำหน้าที่ในการบริหารจัดการ หน้าที่หลักที่เกี่ยวข้องกับงานดังกล่าวนี้ได้มีการระบุไว้ในแผนการจัดการภัยพิบัติแห่งชาติ (National Disaster Management Plan หรือ NDMP) ซึ่งได้ระบุให้กรมฯ มีหน้าที่ในการสั่งการดูแลประสานงานและจัดการด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรับมือภัยพิบัติในนามของคณะกรรมการฉุกเฉินแห่งชาติ หรือ NEC รวมทั้งฟื้นฟูและดูแลขั้นตอนการพัฒนาภายหลังจากเกิดเหตุภัยพิบัติ ซึ่งเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของรัฐมนตรีในกระทรวง อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะทางกรมฯ จะมีหน้าที่พัฒนาและดูแลให้นโยบาย แผนงาน และการดำเนินงานด้านการจัดการภัยพิบัติแห่งชาติในทุกระดับสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี แต่ในขณะนี้ขีดความสามารถของกรมฯ ที่จะปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิภาพได้ก็ยังไม่เพียงพอ

นอกจากนี้ คณะทำงานแห่งสหประชาชาติเพื่อการช่วยเหลืออัฟกานิสถาน (United Nations Assistance Mission to Afghanistan หรือ UNAMA) ก็ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยบรรเทาความเสี่ยงจากการเกิดภัยพิบัติอีกด้วย โดยมีพันธกิจสำคัญในการสนับสนุนรัฐบาล

อัฟกันให้สามารถยกระดับขีดความสามารถของตนเองและสามารถรับมือกับภัยพิบัติได้ และด้วยความร่วมมือระหว่างองค์กรรัฐ หน่วยงานขององค์กรสหประชาชาติ และกลุ่มผู้ให้ทุนสนับสนุน ทำให้งานช่วยเหลือประชาชนสามารถรับมือกับสภาพอากาศอันหนาวเย็นประสบความสำเร็จลงได้อย่างดี อันเป็นไปตามแผนงานภายใต้โครงการ “แผนงานรับมือกับสภาพอากาศที่หนาวเย็น” (Winterization Workplan) ที่เริ่มขึ้นในเดือนตุลาคม 2548 นอกจากนี้ ในเดือนธันวาคม 2548 สำนักงานด้านมนุษยชน ขององค์กร UNAMA ก็ได้ช่วยก่อตั้งศูนย์ดำเนินงานฉุกเฉินแห่งชาติ (National Emergency Operation Center) ขึ้น ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการส่งข่าวสารข้อมูลระหว่างเกิดเหตุฉุกเฉินทั้งที่กำลังเกิดเหตุอยู่และที่คาดว่าจะเกิดในอนาคตด้วย

ขณะเดียวกันทางกรมฯซึ่งได้รับความช่วยเหลือจากสำนักงานโครงการความร่วมมือด้านการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ หรือ UNDP ก็กำลังพัฒนาโครงการจัดการภัยพิบัติรวมในลักษณะหลายปีต่อเนื่อง (Multi-year Comprehensive Disaster Management Programme หรือ CDMP) ซึ่งครอบคลุมงานด้านการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติทั้งหมดในอัฟกานิสถานด้วยเช่นกัน โดยโครงการนี้จะช่วยพัฒนาระบบการรับมือกับภัยพิบัติให้มีประสิทธิภาพในทุกระดับ และวิธีการที่ชัดเจนจะช่วยนำร่องให้พื้นที่ต่างๆ เกิดความเข้มแข็งขึ้นได้ โครงการนำร่องดังกล่าวนอกจากจะสามารถนำไปใช้พัฒนาระบบการรับมือกับภัยพิบัติในพื้นที่ต่างๆแล้ว ยังช่วยในการพัฒนาระดับขีดความสามารถของกรมฯในการให้ความช่วยเหลือและการรับมือกับภัยพิบัติในพื้นที่ต่างๆ ได้อีกด้วย

นอกจากนี้ DDP จะต้องดูแลให้การประสานงานในการรับมือกับภัยพิบัติใหญ่ ทั้งในระดับชาติและระดับระหว่างประเทศนั้น มีประสิทธิภาพอย่างเพียงพอเพื่ออำนวยความสะดวกช่วยเหลือต่อภาคส่วนอื่นๆในระดับจังหวัดได้

กลไกการจัดการภัยพิบัติด้านสถาบันที่มีอยู่แล้วนั้น โดยหลักการแล้วตอบสนองและมุ่งเน้นที่การรับมือกับเหตุฉุกเฉินเมื่อเกิดภัยพิบัติขึ้น แต่ไม่มีการเชื่อมประสานระหว่างหน่วยงานระดับชาติ ผู้ปฏิบัติงานด้านการจัดการภัยพิบัติ และกลุ่มคนที่มีความเชี่ยวชาญด้านวิทยาศาสตร์และสาขาเฉพาะด้าน และประเทศยังขาดผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านที่ผ่านการฝึกอบรมด้านการจัดการภัยพิบัติ การวิจัยด้านภัยอันตรายต่างๆ และความรู้เกี่ยวกับผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การแปรปรวนของสภาพอากาศ และความเสื่อมโทรมของสภาพแวดล้อม

โครงการ CDMP มุ่งพัฒนายุทธศาสตร์ในการสนับสนุนเฉพาะด้านต่างๆ เพื่อสร้างความเข้าใจเรื่องผลกระทบจากอันตรายที่คาดว่าจะเกิดขึ้นต่อโครงการด้านการพัฒนา และความสำคัญของการบูรณาการการปฏิบัติงานด้านการจัดการความเสี่ยงไปสู่การวางแผนด้านการพัฒนาให้กับภาคส่วนการเมืองและผู้จัดทำนโยบาย (อันได้แก่ รัฐบาล องค์กรพัฒนาเอกชน และองค์กรภายนอกอื่นๆ) การรณรงค์ด้านการสื่อสารก็เป็นส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์ระดับประเทศที่จะช่วยในการรับมือกับภัยธรรมชาติต่างๆ และช่วยลดการสูญเสียได้ทั่วประเทศ รวมถึงศูนย์กลางงานเมืองสำคัญๆ โดยผ่านกิจกรรม ด้านการฝึกอบรมทั้งในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่น ยุทธศาสตร์มุ่งเน้นให้กลุ่มคนในท้องถิ่นมีความรู้สึกเป็นเจ้าของประเทศ และมีสิทธิอำนาจในการก้าวขึ้นมาเป็นบทบาทสำคัญในการช่วยบรรเทาความเสี่ยงและในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการรับมือกับภัยพิบัติต่างๆ ได้ ยุทธศาสตร์นี้จะสำเร็จได้ต้องอาศัยความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับองค์กรและโครงการอื่นๆ เพื่อให้ผลการปฏิบัติงานในเชิงบูรณาการและใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เป้าหมายหลักของโครงการการจัดการภัยพิบัติรวม คือการช่วยอำนวยความสะดวกในการนำแนวทางการจัดการความเสี่ยงมาใช้ให้มากขึ้นโดย

1 การพัฒนาความเชี่ยวชาญ พัฒนาระบบการจัดการภัยพิบัติให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นโดยผ่านเจ้าหน้าที่ของกรม ประจำพื้นที่ และระดับชาติ เจ้าหน้าที่ประจำจังหวัด และเจ้าหน้าที่ประสานงานด้านการบรรเทาความเสี่ยงที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีที่ดูแลโดยตรง

2 การผนวกรวมการจัดการความเสี่ยงจากการเกิดภัยพิบัติเข้าสู่ขั้นตอนการวางแผนด้านการพัฒนาและการลงทุน

3 การสร้างความเข้มแข็งให้กับระบบสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆ และบรรเทาทุกข์ให้กับประชาชน

4 การขยายโครงการการช่วยเหลือบรรเทา และการสร้างความพร้อมในการรับมือกับภัยพิบัติให้ครอบคลุมพื้นที่ที่เสี่ยงต่อการเกิดภัยพิบัติมากขึ้น

5 การดำเนินการระบบการเตรียมความพร้อมและรับมือ

ผู้ที่ได้รับประโยชน์โดยตรงจากโครงการ ได้แก่ ชุมชน และองค์กรชุมชนในพื้นที่ เจ้าหน้าที่ระดับเขต จังหวัด ประเทศ (รวมทั้งองค์กรพัฒนาเอกชน) ที่มีหน้าที่ในการจัดการและประสานงานรับมือกับภัยพิบัติ นักการเมืองและผู้มีอำนาจในการตัดสินใจในรัฐบาล เจ้าหน้าที่วางแผนงาน และหน่วยงานหรือองค์กรที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการวางแผนด้านการพัฒนา องค์กรพัฒนาเอกชน และหน่วยงานภาคเอกชน การลดความเสี่ยงจากการเกิดภัยพิบัติได้ระบุไว้ในข้อตกลงล่าสุดที่มีชื่อว่า “Afghan Compact” ซึ่งเป็นข้อตกลงระหว่างกลุ่มผู้ให้ความช่วยเหลือ และรัฐบาลอัฟกานิสถาน UNDP มีความเชื่อมั่นว่า CDMP จะช่วยบรรเทาความเสี่ยงจากการเกิดภัยพิบัติในอัฟกานิสถานได้ รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณไค ยามาจิก องค์กรการ UNAMA Afghanistan ที่ yamaguchik@un.org หรือ คุณฟิลิป ไธมัส สแตนเชียน UNDP Afghanistan ที่ philip.stenchion@undp.org

บังคลาเทศ

แผนการจัดการภัยพิบัติรวม และการประเมินความเสี่ยงในระดับชุมชน

บังคลาเทศมีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จขององค์กรความร่วมมือระหว่างประเทศแห่งเอเชียใต้ (South Asian Association for Regional Cooperation หรือ SAARC) ในการประชุมพิเศษครั้งล่าสุดของ SAARC ว่าด้วยการจัดการภัยพิบัติ สมาชิกทั้ง 7 ประเทศได้ตัดสินใจที่จะนำกรอบระดับภูมิภาคมาใช้เป็นแนวทางในการจัดการและบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติในกลุ่มประเทศสมาชิกทั้ง 7 ประเทศ แม้ว่าจะต้องใช้เวลาอีกยาวนานกว่ารายละเอียดต่างๆ จะได้มีการกำหนดให้เสร็จสิ้น แต่การตัดสินใจนั้นจะนำมาซึ่งพื้นฐานในการสร้างกรอบการดำเนินงานทั้งในระดับภูมิภาคและระดับประเทศได้ กรอบการดำเนินงานระดับภูมิภาคนั้นจะออกมาในรูปของโครงการการจัดการภัยพิบัติรวม (Comprehensive Dis-

aster Management Programme หรือ CDMP) ของบังคลาเทศ เพื่อกำหนดกรอบความช่วยเหลือจากหลายฝ่าย ในการจัดการบรรเทาความเสี่ยงจากเหตุภัยพิบัติในบังคลาเทศ และยังช่วยให้เกิดวิธีการดำเนินงานเชิงยุทธศาสตร์มากขึ้น โดยให้มีการกำหนดกรอบนโยบายรัฐก่อนเป็นอันดับแรก จากการทบทวนและวิเคราะห์ของกรมการพัฒนาระหว่างประเทศ (Department for International Development หรือ DFID) ประเทศอังกฤษ ได้สรุปว่าวิธีการดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าที่สำคัญต่อปัญหาการมีข้อมูลอยู่ในลักษณะที่กระจัดกระจาย อันจะส่งผลต่อขีดความสามารถของรัฐในการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

บังคลาเทศยังมีความก้าวหน้าที่สำคัญจากการพยายามกำหนดกระบวนการประเมินความเสี่ยงในระดับชุมชน (Community Risk Assessment หรือ CRA) ให้เป็นมาตรฐาน โดยการอนุมัติแนวทางในระดับประเทศ ซึ่งแนวทางดังกล่าวได้มีการจัดเตรียมขึ้นตามมาตรฐานการจัดการความเสี่ยงสากลที่ชื่อ AS-NZS:

4360:1999 และมีการพิจารณาในลักษณะ “front end” เพื่อการบูรณาการผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและผลที่เกิดขึ้นจากการจำลองทางวิทยาศาสตร์ต่างๆ ด้วย เพื่อให้แน่ใจว่าสภาพแวดล้อมด้านความเสี่ยงทั้งในปัจจุบันและในอนาคตที่จะเกิดขึ้นกับชุมชนนั้นได้รับการประเมินอย่างถูกต้อง แนวทางการดำเนินงานได้มีการพัฒนาขึ้นในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา โดยอาศัยกระบวนการปรึกษาหารือกับทั้งภาครัฐและองค์กรพัฒนาเอกชน การทดสอบภาคสนามจะเริ่มในกลางเดือนมีนาคม และการดำเนินการปฏิบัติอย่างเต็มรูปแบบนั้นคาดว่าจะเริ่มได้ในเดือนกรกฎาคม 2549 ซึ่งเป็นไปตามแผนการฝึกอบรมแบบเร่งรัดสำหรับองค์กรพันธมิตร

แนวทางการดังกล่าวนี้เป็นก้าวที่สำคัญในการดำเนินยุทธศาสตร์ของบังคลาเทศ เพราะผลจากกระบวนการประเมินความเสี่ยง (เช่น ยุทธศาสตร์การบรรเทาความเสี่ยง) จะให้มี

การนำแผนรวมเข้าในแผนการดำเนินงานเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงของคณะกรรมการเพื่อจัดการความเสี่ยง (Disaster Management Committees หรือ DMC) นอกจากนี้ ได้มีการนำร่องโครงการฝึกอบรมให้กับสมาชิกของ DMC เพื่อเพิ่มความรู้และความเข้าใจเรื่องการบริหารความเสี่ยง อันจะเป็นต้นแบบการวางแผนเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงอีกด้วย รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณเอียน เรคเตอร์ที่ ian.rector@cdmp.org.bd

อิหร่าน

การเพิ่มขีดความสามารถในการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

UNDP ที่อิหร่านได้ริเริ่มโครงการระยะ 5 ปี ชื่อว่า “การเพิ่มขีดความสามารถในการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติในสาธารณรัฐอิสลามอิหร่าน ประจำปี 2548-2552” ขึ้น โดยโครงการดังกล่าวจะมุ่งเน้นที่ 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ การพัฒนาการเข้าถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความเสี่ยงจากภัยพิบัติและการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติ การจัดทำโครงการการจัดการความเสี่ยงจากแผ่นดินไหวในเมือง และการส่งเสริมเครือข่ายความรู้ด้านการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติให้แก่ระดับภูมิภาคย่อย อย่างไรก็ตาม ขณะนี้ยังอยู่ในระหว่างประชุมพูดคุยเพื่อหาข้อสรุปร่วมกับหน่วยงานหลายแห่งเพื่อกำหนดแผนงานให้เป็นรูปธรรมชัดเจน

ในเดือนมีนาคม 2549 พันธมิตรในโครงการระยะ 5 ปีดังกล่าวนี้ ได้จัดการสัมมนาเชิงปฏิบัติการเพื่อหาข้อสรุปเรื่องแผนงานประจำปีและกำหนดกรอบการดำเนินงานให้กับหน่วยงานเพื่อการจัดตั้งศูนย์รับส่งข้อมูลแห่งชาติเพื่อจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติ โดยมีสมาคมแห่งชาติเพื่อเทคโนโลยีการจัดการแผ่นดินไหว (National Society for Earthquake Technology หรือ NSET) ที่เนปาล เป็นพันธมิตรให้กับโครงการนี้ในอิหร่าน ทั้งนี้ ตัวแทนจาก NSET จะแลกเปลี่ยนประสบการณ์เกี่ยวกับโครงการ DRM ในประเทศของตน และหาแนวทางเพื่อความร่วมมือกับอิหร่าน นอกจากนี้ สำนักงานเพื่อการป้องกันและฟื้นฟูวิกฤต (Bureau for Crisis Prevention and Recovery หรือ BCPR) ของเอเชียใต้และเอเชียตะวันตกเฉียงใต้ก็จะให้การสนับสนุนและเสนอแนะในการหาทรัพยากรเพิ่มเติม รวมทั้งการจัดการสนับสนุนทางเทคนิคจาก BCPR เอง หรือจากหน่วยงานสหประชาชาติและองค์กรอื่นๆ เพื่อมาใช้ในการดำเนินงาน รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อที่ shefali.juneja@undp.org

ฟิลิปปินส์

แผนปฏิบัติการเพื่อการเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติ 4 ประเด็น

ด้วยความร่วมมือกับ UNDP และการสนับสนุนด้านการเงิน OCHA รัฐบาลฟิลิปปินส์สามารถพัฒนาโครงการ “การเพิ่มขีดความสามารถในการเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติ เทศบาลเมืองเรียล อินฟานต้า และนักคาร” โครงการฯ นี้ เริ่มขึ้นเมื่อเดือนมีนาคม 2548 เพื่อเตรียมประชาชนให้มีความพร้อมในการรับมือกับภัยธรรมชาติ ส่วนสำคัญอย่างหนึ่งของโครงการก็คือวางแผนจัดการกับเหตุอันตราย และจัดตั้งระบบการจัดการภัยพิบัติที่กระทำโดยชุมชนเอง และมุ่งให้ความช่วยเหลือรัฐบาลท้องถิ่นในการตัดสินใจที่จะปรับใช้มาตรการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติกับชุมชน (ผ่านการวางแผนการจัดการกับเหตุอันตรายระบบเตือนภัยของชุมชนเอง และการเผยแพร่ข้อมูล-การให้ความรู้-การสื่อสาร หรือ Information-Education-Communication-IEC ซึ่งเป็น

เอกสารเผยแพร่สำหรับชุมชน) รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ ADD

ในระดับสถาบัน รัฐบาลฟิลิปปินส์ได้พัฒนาแผนปฏิบัติการเพื่อการเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติ 4 ประเด็น ขึ้น โดยเน้นด้าน 1 การปรับปรุงประสิทธิภาพการพยากรณ์ของ PAGASA & PHIVOLCS ที่มีอยู่เพื่อการพยากรณ์เหตุภัยพิบัติทางธรรมชาติ อันได้แก่ ใต้ฝุ่น แผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด และสึนามิ โดยการใช้อุปกรณ์ที่ทันสมัยขึ้นและพัฒนาเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน ใช้ทรัพยากรของรัฐ และหากเป็นไปได้อาจต้องขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศ โดยมียุทธศาสตร์ในการจัดตั้งหรือสร้างเครือข่ายกับหน่วยงานพยากรณ์ของต่างประเทศให้มากขึ้น ได้แก่บริเวณริมฝั่งทะเลแปซิฟิกและทะเลจีนใต้ (เช่น ฮาวาย ญี่ปุ่น จีน) เพื่อให้ได้ข้อมูลพยากรณ์จากแหล่งต่างๆ ที่ทำการติดตามเหตุอันตรายจากธรรมชาติอยู่ เช่นเดียวกัน การติดตามและพยากรณ์ถือเป็นหัวใจของยุทธศาสตร์ ไม่เพียงแต่สำหรับภายในประเทศเท่านั้น แต่ยังหมายถึงในระดับภูมิภาคอีกด้วย นอกจากนี้ ยังต้องใช้ความ

พยายามเป็นพิเศษในการประเมินความเสี่ยงและวางแผนรับมือภัยพิบัติโดยเฉพาะในพื้นที่เสี่ยงต่อการเกิดธรณีภัย (เช่นพื้นที่บริเวณรอยแยก) และกำหนดความเสี่ยงเพื่อใช้อ้างอิงในแผนการใช้พื้นที่ต่างๆ และแผนการจัดการภัยพิบัติ การประสานงานกับสื่อชุมชนควรเป็นไปอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้นเพื่อสร้างระบบเชื่อมโยงในการเผยแพร่ข้อมูลแบบเรียลไทม์จากหน่วยงานที่ติดตามภัยพิบัติไปยังสื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างดำเนินการจัดการภัยพิบัติ

2 การจัดทำการณรงค์ด้านข่าวสารข้อมูลของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติในแต่ละปี ซึ่งรวมถึง “แผนการสื่อสารเชิงยุทธศาสตร์” ในโรงเรียน สถานที่ทำงาน สถานที่ทางศาสนา ศูนย์การค้า และองค์กรชุมชน โดยเน้นข้อความเพื่อการเตรียมความพร้อมรับมือ (เช่น “สังเกต ตั้งรับ อพยพ” “จงเตรียมพร้อม” “อย่าตื่นตระหนก” เป็นต้น) กับอันตรายจากธรรมชาติ อันได้แก่ (ก) พายุไต้ฝุ่นซึ่งทำให้เกิดน้ำท่วมและดินถล่ม (ข) แผ่นดินไหวซึ่งทำลายบ้านเรือน อาคารสถานที่ และสิ่งก่อสร้างต่างๆ (ค) ภูเขาไฟระเบิดซึ่งก่อให้เกิดเปลวไฟจากการระเบิด ควันดำกโคลนและลาวาไหล และ (ง) สึนามิที่ทำลายพื้นที่แนวชายฝั่งในวงกว้าง การเผยแพร่ข้อมูลมีหลายแบบ ได้แก่ หนังสือสำหรับเด็ก การ์ตูน โปสเตอร์ แผ่นพับหรือใบปลิว สื่อโฆษณาทางทีวี วิทยุ สื่อสิ่งพิมพ์ ข้อความในโรงภาพยนตร์ รวมถึงหลักสูตรการเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติในโรงเรียน สถานที่ที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในการเผยแพร่ข้อมูล ได้แก่ โรงเรียน สถานที่ทำงาน สถานที่ราชการ และอาคารต่างๆ โบสถ์ ศูนย์การค้า และองค์กรชุมชน

3 การเพิ่มขีดความสามารถของหน่วยรัฐในท้องถิ่นในพื้นที่ที่มีความล่อแหลม การดำเนินการจะรวมไปถึงการสร้างวัฒนธรรมการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับภัยพิบัติเพื่อการเตรียมพร้อมและในกลุ่มชุมชนที่มีความล่อแหลม โดยการให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคในการให้ความรู้และข้อมูล พร้อมทั้งเน้นย้ำในเรื่องการเตรียมพร้อมรับมือกับภัยธรรมชาติต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น มีการจัดการสัมมนาและประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อให้องค์กรในท้องถิ่นสามารถฝึกซ้อมขั้นตอนการดำเนินงานต่างๆ ได้

4 การส่งเสริมกลไกเพื่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างรัฐและเอกชนในการบรรเทาและฟื้นฟู รวมถึงการปรับปรุงและการสร้างมาตรฐานคู่มือการดำเนินการเพื่อการค้นหาช่วยเหลือ การบรรเทาและฟื้นฟู (เช่น การสร้างบ้าน 40,000 หลัง) โดยมุ่งเน้น (ก) การสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และการมีส่วนร่วมของชุมชน (ข) การจัดการด้านการดำเนินการ (ค) การจัดการข้อมูลข่าวสาร (ง)

การประสานงานที่มีประสิทธิภาพทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาดูที่ <http://ocd.ndcc.gov.ph>

อินเดีย

แผนว่าด้วยเทคโนโลยีด้านอวกาศ การจัดการความเสี่ยงในชุมชน ทรัพยากรบุคคล การจัดเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล

๗ ดัชนีการดำเนินการต่างๆจำนวนมากในระดับประเทศ ด้านการป้องกันและเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติ มีการเตรียมแผนที่ซึ่งมีการแบ่งโซนพื้นที่เสี่ยงต่ออันตรายจากธรรมชาติ และพื้นที่แบบโซนย่อยที่อาจได้รับภัยพิบัติเฉพาะต่างๆ ไว้โดยใช้เทคโนโลยีขั้นสูงที่ประกอบด้วยดาวเทียมสำรวจระยะไกลและเทคโนโลยีข้อมูลทางภูมิศาสตร์ มีการใช้เทคโนโลยีด้านอวกาศซึ่งได้รับการพัฒนาขึ้นในอินเดียเอง ซึ่งรวมถึง

1 ข้อมูลเชิงพื้นที่ ด้านธรณีวิทยา ลักษณะภูมิประเทศ อุทกวิทยา การใช้ประโยชน์ที่ดิน สิ่งก่อสร้างบนพื้นดิน และข้อมูลทางเศรษฐกิจสังคมที่เกี่ยวข้องกับการตั้งถิ่นฐานชุมชน ประชากรศาสตร์ และรูปแบบการประกอบอาชีพ ซึ่งเหล่านี้ ได้นำมาบูรณาการในการจัดทำระบบข้อมูลทางภูมิศาสตร์ หรือ GIS นอกจากนี้ได้ทำการศึกษาโดยใช้แบบจำลองเหตุการณ์น้ำท่วม พายุโซนร้อน และอื่นๆ เพื่อนำไปใช้ในการประเมินความเสี่ยงระดับท้องถิ่นและการจัดทำยุทธศาสตร์เพื่อการบรรเทาผลกระทบและการประเมินดังกล่าว ก็ทำให้เกิดโครงการเพื่อการบรรเทาผลกระทบหลายโครงการอันจะสามารถป้องกันภัยพิบัติได้ในระยะยาว

2 ระบบเตือนภัยล่วงหน้าสำหรับภัยพิบัติประเภทต่างๆ ก็ได้มีการพัฒนาขึ้น มีการติดตั้งเครือข่ายระบบเรดาร์ขั้นสูงแบบ Doppler ไร้ตลอดแนวชายฝั่งตะวันตกและตะวันออก เพื่อไว้ใช้ติดตามเหตุพายุโซนร้อน มีศูนย์การพยากรณ์เหตุน้ำท่วม 166 แห่งตั้งอยู่ตามอ่างเก็บน้ำสำคัญๆ เพื่อตรวจวัดระดับน้ำในแม่น้ำและเขื่อน มีการพัฒนาระบบเตือนภัยสึนามิล่วงหน้าแบบเอนกประสงค์ นอกจากนี้ ยังมี การติดตั้งระบบการพยากรณ์อากาศระดับกลางเพื่อติดตามสถานการณ์ภัยแล้งทุกสัปดาห์และเพื่อให้คำแนะนำแก่เกษตรกรในพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง

3 การใช้ประติมากรรมล่าสุดของเทคโนโลยีด้านข้อมูลและการสื่อสาร เพื่อจัดการภัยพิบัติ เช่น มีการจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการงานฉุกเฉินแห่งชาติ (National Emergency Operation Centre หรือ EOC) ขึ้น ภายใต้กระทรวงมหาดไทย พร้อมติดตั้งเครือข่ายการสื่อสารทั้งในรูปแบบเสียง/ข้อมูลผ่านระบบดาวเทียมและระบบสำรองสามครั้ง (triple redundancy for fail-proof communication) นอกจากนี้ มีการ

ตั้งศูนย์ฯ ที่คล้ายคลึงกันขึ้นในแถบเมืองหลวงของรัฐและสำนักงานเขต อีกทั้งยังมีการจัดเตรียมเพื่อการขนย้ายศูนย์ฯโดยเครื่องบินไปยังสถานที่เกิดภัยพิบัติในยามฉุกเฉินอีกด้วย เครือข่ายทรัพยากรด้านภัยพิบัติของอินเดีย (Disaster Resource Network หรือ IDRN) แบบออนไลน์ ก็ได้เชื่อมเซตทั้ง 565 เขตเพื่อหาบริเวณเพื่อการติดตั้งอุปกรณ์และวัสดุอื่นๆทั้งในพื้นที่ของรัฐและเอกชนเพื่อรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉิน นอกจากนี้กำลังพัฒนาระบบเครือข่ายข้อมูลด้านภัยพิบัติแห่งชาติ (India Disaster Knowledge Network หรือ IDKN) แบบออนไลน์ เพื่อให้เป็นเวทีสำหรับผู้ปฏิบัติงาน และหน่วยงานด้านเทคนิค ที่จะแลกเปลี่ยนเครื่องมือแนวทางการปฏิบัติงาน และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวกับวงจรการจัดการภัยพิบัติในระยะต่างๆ

โครงการการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติในระดับชุมชนร่วมกับ UNDP

๘ การเริ่มดำเนินการโครงการการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติในระดับชุมชน ด้วยความช่วยเหลือจาก UNDP เพื่อดำเนิน

การในพื้นที่ล่อแหลมต่อเหตุภัยพิบัติหลายอย่าง 169 เขต ใน 17 รัฐ ภายใต้โครงการดังกล่าว ชาวบ้านจะได้รับการฝึกอบรมให้รู้จักการประเมินความเสี่ยงด้วยตนเองภายใต้กรอบการดำเนินงานแบบมีส่วนร่วม และจัดทำแผนการจัดการความเสี่ยงระดับหมู่บ้านขึ้น ซึ่งจะประกอบไปด้วยแผนที่ทรัพยากร แผนที่ความเสี่ยงและความล่อแหลมต่อภัย แผนที่แหล่งหลบภัยและการอพยพ และมีการกำหนดกิจกรรมเพื่อการบรรเทาภัยเฉพาะประเภทด้วย ชาวบ้านมีการฝึกซ้อมตามแผนเพื่อให้แน่ใจว่าแผนนั้นยังใช้ได้อยู่ และเพื่อการเตรียมพร้อมรับมืออยู่เสมอ แผนระดับหมู่บ้านดังกล่าวได้มีการบูรณาการเข้าไปในแผนของเขตและแผนของภาคส่วนที่เกี่ยวข้องด้วย กระบวนการนี้ มีการกระตุ้นให้ชาวบ้านหลายล้านคนในพื้นที่ดำเนินโครงการได้เข้ามามีส่วนร่วม ซึ่งก็ได้เพิ่มระดับความตระหนักในเรื่องความเสี่ยงจากการเกิดภัยพิบัติขึ้นกลุ่มชาวบ้านอีกด้วย รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ UNDP-BCPR Delhi ที่ shefali.juneja@undp.org ผ่านคุณชฟาไล จูเนจา

การจัดตั้งสถาบันเพื่อการจัดการภัยพิบัติแห่งชาติ

๙ สถาบันเพื่อการจัดการภัยพิบัติแห่งชาติ (National Institute of Disaster Management หรือ NIDM) ตั้งขึ้นเพื่อจัดทำแผนรวมเพื่อการพัฒนาทรัพยากรบุคคลและการดำเนินการตามแผน แผนดังกล่าวเกิดขึ้นเพื่อการจัดการกับภัยพิบัติ การพัฒนาการฝึกอบรม และการวิจัย และจัดทำข้อมูลด้านการจัดการภัยพิบัติ การบูรณาการการจัดการภัยพิบัติเข้าในหลักสูตรการเรียนการสอนทุกระดับ และให้ความช่วยเหลือในการจัดทำนโยบายระดับประเทศเพื่อการจัดการภัยพิบัติ นอกจากนี้ ได้มีการจัดทำแผนการจัดการทรัพยากรบุคคลแห่งชาติเพื่อการจัดการภัยพิบัติขึ้น พร้อมทั้งหลักสูตรการฝึกอบรมสำหรับภาคส่วนต่างๆ มีการสร้างเครือข่ายกับสถาบันการวิจัยและฝึกอบรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลความรู้ และทรัพยากร และเพื่อให้ได้หลักสูตรการฝึกอบรมที่ใช้ได้กับทั้งระดับประเทศและท้องถิ่น การจัดการภัยพิบัติได้มีการบูรณาการเข้าไปในหลักสูตรการศึกษาชั้นประถมและมัธยม หลักสูตรวิชาชีพวิศวกรรมและสถาปัตยกรรม และกำลังมีการพัฒนาหลักสูตรคล้ายๆ กันนี้เพื่อบูรณาการในวิชาทางการแพทย์และการพยาบาลอีกด้วย รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณพี.จี. ดาร์ จักรบาโรติ ผู้อำนวยการบริหาร สถาบันเพื่อการจัดการภัยพิบัติแห่งชาติ กระทรวงมหาดไทย ที่ dharc@nic.in หรือดูที่ www.nidm.net

นอกจากนี้ มีการดำเนินการโครงการซึ่งนำโดย UNDP ที่ได้มีการพัฒนาขึ้นในอินเดีย เพื่อให้เรื่องการจัดการภัยพิบัติเป็นเรื่องสำคัญของหน่วยงานต่างๆ โดยอาศัย “DesInventar” ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ได้รับการพัฒนาขึ้นโดยเครือข่ายการศึกษาทางสังคมเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติในอเมริกากลาง (Network for Social Studies on Disaster Prevention in Latin America หรือ LARED) เพื่อใช้ในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการเกิดภัยพิบัติและมูลค่าความสูญเสียที่ได้มีการจัดเก็บอย่างกระจัดกระจาย ในปี 2003 UNDP ที่ India ได้ดำเนินการนำร่องโครงการนี้ในรัฐโอริสสา และต่อมาได้ดำเนินการต่ออีก 6 รัฐ และนอกจากนี้ ก็มีโครงการภูมิภาคด้านสึนามิภายใต้สำนักงานเพื่อการบรรเทาและฟื้นฟูวิกฤตของ UNDP ซึ่งมุ่งพัฒนาขีดความสามารถในการฟื้นฟูประเทศภายหลังเกิดเหตุภัยพิบัติและลดความเสี่ยงจากการเกิดภัยพิบัติให้กับประเทศที่ได้รับผลกระทบจากเหตุดังกล่าว การปฏิบัติงานโดยอาศัย DesInventar ในรัฐทมิฬนาฑู ก็ได้รับการสนับสนุนจากโครงการนี้ ในเดือนมีนาคมปีนี้ ทีมงานโครงการ ได้ให้การสนับสนุนต่อการสรุปการจัดทำกระบวนการ

กรณีศึกษา

การมีส่วนร่วมสามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงทางบวกได้อย่างไร: กรณีศึกษาหมู่บ้านในเวียดนามระดมความช่วยเหลือจากชุมชน

งา ควน เป็นหมู่บ้านติดภูเขาในชนบท ซึ่งตั้งอยู่ริมชายฝั่งแม่น้ำแดง ทางตอนเหนือของเวียดนาม มีประชากรทั้งสิ้นเกือบ 2,000 คน เศรษฐกิจของท้องถิ่นมาจากการเกษตร ปศุสัตว์ และการเพาะเลี้ยงชายฝั่ง ซึ่งทำให้ชาวบ้านมีรายได้ต่อหัวเฉลี่ยเพียง 200 ดอลลาร์สหรัฐต่อปี หากดูตามเกณฑ์ของประเทศ หมู่บ้านแห่งนี้ถือเป็นชุมชนยากจนที่มีความเสี่ยงต่อการได้รับภัยธรรมชาติต่างๆ เช่น น้ำท่วม น้ำท่วมฉับพลัน และดินถล่ม เท่าที่ผ่านมา หมู่บ้านต้องเผชิญกับเหตุการณ์น้ำท่วมถึง 6 ครั้ง ซึ่งส่งผลให้กำแพงกันน้ำรั่วสองครั้งและทำให้ทรัพย์สินและพื้นที่การเกษตรเสียหายอย่างมาก

นับตั้งแต่เดือนมกราคม ปี 2548 โครงการการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติในชุมชน (Community-Based Disaster Risk Management หรือ CBDRM) ได้มีการดำเนินการในหมู่บ้าน โดยอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่าย ได้แก่ องค์การ Save the Children และพันธมิตรในเวียดนาม ไม่ว่าจะเป็นคณะกรรมการกลางเพื่อการควบคุมอุทกภัยและवादภัย (Central Committee for Flood and Storm Control หรือ CCFSC) คณะกรรมการเพื่อประชากรและเด็กในครอบครัว (Committee for Family Population and Children) รวมทั้งสภาภาคเวียดนามด้วย โครงการฯนี้ ได้รับเงินสนับสนุนจากองค์การการเตรียมความพร้อมด้านภัยพิบัติ สำนักงานเพื่อมนุษยชนแห่งสหภาพยุโรป (Disaster Preparedness, European Community Humanitarian Office หรือ DEPECHO) นาย เกา หงอก สูง ประธานคณะกรรมการเพื่อประชาชนท้องถิ่นกล่าวว่า โครงการฯได้ช่วยให้ชุมชนดำเนินงานด้านการประเมินผลกระทบ ความอ่อนแอ และศักยภาพ (Hazard, Vulnerability and Capacity Assessment หรือ HVCA) ได้อย่างเป็นระบบ และช่วยพัฒนาขั้นตอนการวางแผนรับมือกับภัยพิบัติในแต่ละปีได้ดีขึ้น นอกจากนี้ ยังกล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า “นี่เป็นครั้งแรกที่ทั้งชุมชน รวมถึงคนแก่เฒ่า ชาวนา ทหารผ่านศึก ผู้หญิง วัยรุ่น และเด็ก ได้มีส่วนร่วมในโครงการจัดการกับภัยพิบัติ นับตั้งแต่การฝึกอบรมไปจนถึงการวางแผนรับมือ จนโครงการเสร็จสิ้นลง”

จากการประเมิน HVCA หมู่บ้านงา ควน สามารถกำหนดกิจกรรมและโครงการขนาดเล็กซึ่งจำเป็นที่จะต้องดำเนินการในปีต่อไป ซึ่งรวมถึงการสร้างกำแพงกันน้ำให้แข็งแรง ขยายช่องทางระบายน้ำ ปรับปรุงแนวเขตชุมชน และสร้างศูนย์อพยพของชุมชน นอกจากนี้ ยังมีการเสนอให้ชาวบ้านที่อยู่อาศัยในท้องถิ่นช่วยกันปลูกต้นไม้ อันเป็นส่วนหนึ่งในการปลูกต้นไม้ทดแทน สร้างสนามเด็กเล่นที่มีความปลอดภัย และฝึกอบรมเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการรับมือกับเหตุฉุกเฉิน และจัดอบรมให้กับทีมกู้ภัย

นอกจากนี้แล้ว โครงการฯ ยังได้อนุมัติเงินจำนวน 3,000 ยูโร ให้แก่ชุมชนเพื่อใช้ในการสร้างกำแพงกันน้ำให้แข็งแรงยิ่งขึ้น และเป็นที่น่าเหลือเชื่ออย่างยิ่งที่มีคนกว่า 500 คนจากหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้ เข้าร่วมในการซ่อมแซมด้วย ชาวบ้านในท้องถิ่นได้ระดมทั้งทรัพยากรและกำลังคนของตนเองมาขุดตัก ซึ่งจะช่วยให้กำแพงสูงขึ้นอีก 800 เมตร จากเดิมที่วางแผนไว้ 200 เมตร ขณะนี้กำแพงมีฐานรากที่มั่นคงและมี

ผิวหน้ากว้างพอที่จะใช้เป็นถนนระหว่างหมู่บ้าน ซึ่งช่วยให้รถบรรทุกขนาดใหญ่สามารถเข้าออกได้อย่างสะดวกจากที่เคยมีแค่รถจักรยานยนต์เท่านั้นที่ผ่านได้ เงินอุดหนุนจากโครงการฯ ยังช่วยให้สามารถซ่อมแซมเขื่อนระบายน้ำขนาดเล็กซึ่งได้รับความเสียหายจากเหตุพายุไต้ฝุ่นอีกด้วย เขื่อนระบายน้ำที่ทำจากดินได้รับการซ่อมแซมโดยใช้คอนกรีตและวัสดุจำพวกหิน ซึ่งจะยังทนทานไปอีกนานหลายปี

ความพยายามทั้งหลายนี้เกิดจากความร่วมมือหลายฝ่ายทั้งจากชุมชนท้องถิ่น หน่วยงานส่วนกลางและส่วนจังหวัด องค์การ DIPECHO และ Save the Children จึงทำให้โครงการฯ สามารถบรรลุวัตถุประสงค์และก่อให้เกิดประสิทธิผลภายใต้เวลาและเงินทุนอันจำกัดนี้ หมู่บ้านงา ควนสามารถระดมทรัพยากรต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเงินบริจาคช่วยเหลือด้านแรงงานและวัสดุ เงินทุนชุมชน และความช่วยเหลือทางเทคนิคจากหน่วยงานด้านการจัดการเพื่อรับมือกับภัยพิบัติทั้งในระดับเขตและระดับจังหวัด หรือแม้แต่จากภาคเอกชน ในระหว่างพิธีฉลองความสำเร็จกรรมการบริษัทในท้องถิ่นซึ่งเคยช่วยซ่อมแซมกำแพงกันน้ำและเขื่อนกล่าวว่า “เราามา ณ ที่นี้เพื่อช่วยกันสร้างกำแพง ถนน และเขื่อนให้แข็งแรงยิ่งขึ้น พวกคุณมาจากแดนไกลเพื่อช่วยผู้คน แต่เราเป็นหน่วยงานในท้องถิ่น แล้วทำไมเราจะไม่ก้าวออกมาเพื่อช่วยชุมชนของเราเองล่ะ” และผู้รับเหมาก่อสร้างก็ได้ทำสัญญาการก่อสร้างแบบไม่หวังผลกำไรเพื่อช่วยชุมชนในการปรับปรุงถนนระหว่างหมู่บ้านเป็นระยะทางอีก 300 เมตร โดยจะคิดค่าใช้จ่ายเฉพาะในส่วนเครื่องจักรก่อสร้างและค่าแรงคนงานเท่านั้น ชาวบ้านรู้สึกภาคภูมิใจที่ชุมชนเกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น และโครงการฯ ยังได้รับความสนใจจากหน่วยงานทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับเขต และระดับจังหวัดเป็นอย่างมากอีกด้วย

เมื่อชุมชนได้มีความเข้มแข็งและได้รับการสนับสนุน ก็จะสามารถบรรลุเป้าหมายอันยิ่งใหญ่ได้ นาย เกา หงอก สูง ประธานกรรมการเพื่อชาวบ้านในท้องถิ่น ได้กล่าวว่า “เพราะเราได้รับการสนับสนุนจากโครงการฯ (รวมถึงองค์การ Save the Children และ DIPECHO) งา ควน (หมู่บ้าน) จึงสามารถประสบความสำเร็จได้มากขึ้น”

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อองค์การ Save the Children เวียดนามที่ chinhc@savechildren.org.vn

เก็บข้อมูลและนำซอฟต์แวร์ไปใช้ในรัฐทมิฬ นาฑู นอกจากนี้ ได้มีการกำหนดหน่วยงานภาครัฐขึ้นมา ซึ่งได้รับการอนุมัติจากรัฐบาลแล้ว เพื่อติดตั้งระบบดังกล่าว ซึ่งนับเป็นกระบวนการเพื่อให้เรื่องการจัดการภัยพิบัติเป็นเรื่องสำคัญของหน่วยงานนั้นเอง แผนการดำเนินการโดยใช้ DesInventar ก็ได้มีการสรุปโดยผ่านการปรึกษาหารือกับคณะทำงานเพื่อการฟื้นฟูแห่งสหประชาชาติและองค์กรร่วมของภาครัฐ หลังจากการประชุมกับองค์กรร่วมภาครัฐแต่ละองค์กรแล้ว ก็ได้มีการจัดการประชุมเพื่อปรึกษาหารือกับหน่วยงานร่วมภาครัฐ ซึ่งแต่ละหน่วยงานก็ได้มีการระบุผู้ประสานงานทำหน้าที่จัดหาข้อมูลเพื่อใช้ในการพัฒนาฐานข้อมูลด้านภัยพิบัติ การดำเนินการดังกล่าว จะช่วยให้หน่วยงานสามารถจัดทำนโยบายและโครงการด้านการจัดการกับภัยพิบัติขึ้นได้อย่างเหมาะสมในอนาคต รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อที่ shefali.juneja@undp.org

กัมพูชา

การพึ่งพาตนเองในชุมชนและการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยน้ำท่วม

ในเดือนเมษายน 2548 กระทรวงทรัพยากรน้ำและอุทกนิยามิทยาได้ดำเนินงานกิจกรรมความช่วยเหลือทางเทคนิคเพื่อ “การพึ่งพาตนเองในชุมชนและการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยจากน้ำท่วม” โดยได้รับการสนับสนุนด้านการเงินจากธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย หรือ ADB (Asian Development Bank) การดำเนินการดังกล่าวยังได้รับเงินสนับสนุนจากกองทุนความร่วมมือเพื่อการลดปัญหาความยากจนและจากรัฐบาลกัมพูชาเองด้วย โดยมี

เป้าหมายเพื่อลดความล่อแหลมของชุมชนในชนบทต่อภัยจากน้ำท่วมและภัยแล้ง โดยให้ชุมชนเป้าหมายที่มีความล่อแหลมที่อยู่บริเวณลุ่มแม่น้ำโขงตอนล่างในกัมพูชาเข้ามีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจเพื่อการจัดการความเสี่ยงจากภัยน้ำท่วม

เวียดนาม

ความสำเร็จที่ผ่านมาในการบรรเทาภัยพิบัติ การควบคุมอุทกภัยและวาตภัย

ในปี 2548 ความเสียหายจากภัยพิบัติต่างๆ ในเวียดนาม ซึ่งส่งผลทั้งต่อมนุษย์และเศรษฐกิจ ได้ลดลงอย่างเห็นชัดเนื่องจากการดำเนินการตามยุทธศาสตร์การบรรเทาภัยพิบัติแห่งชาติโดยภาครัฐ และการประสานงานอย่างใกล้ชิดระหว่างกระทรวงและภาคส่วนตั้งแต่ส่วนกลางไปยังส่วนท้องถิ่น และการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น รัฐบาลได้ปรับปรุงยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความตระหนักให้แก่คนในชาติ อันรวมถึงการให้การฝึกอบรมเรื่องภัยพิบัติและการป้องกัน และมาตรการในการบรรเทาภัยให้แก่ระดับรากหญ้าด้วย

การฝึกอบรมดังกล่าวจัดทำขึ้นโดยกรมประมง กรมการขนส่ง คณะกรรมการเพื่อการค้นหาและกู้ภัยแห่งชาติ คณะกรรมการกลางเพื่อการควบคุมอุทกภัยและวาตภัย สภาเกษตรกรเวียดนาม โดยการประสานงานกับหน่วยงานท้องถิ่นในการให้ความรู้และทักษะที่จำเป็นในการรับมือกับพายุและไต้ฝุ่นจากท้องทะเลหากเกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิดและผิดปกติ หลักสูตรการฝึกอบรมเน้นเนื้อหาต่อไปนี้

- 1 ความรู้พื้นฐานในเรื่องภัยพิบัติที่เกิดขึ้นในประเทศเวียดนามเช่น น้ำท่วม พายุ น้ำท่วมฉับพลัน และมาตรการการป้องกัน
- 2 อุปกรณ์ป้องกันภัยที่จำเป็นก่อนออกหาปลาในทะเล
- 3 ขั้นตอนการพยากรณ์การเกิดพายุ ผ่านคลื่นวิทยุ Voice of Viet Nam สถานีโทรทัศน์เวียดนามและการก่อไฟ
- 4 พื้นที่หลบภัยจากพายุของเรือต่างๆ
- 5 สถานีเตือนภัยน้ำท่วมฉับพลัน

นอกจากนี้ ยุทธศาสตร์การบรรเทาภัยพิบัติแห่งชาติ ยังรวมไปถึงการเพิ่มขีดความสามารถในการเตือนภัยและการพยากรณ์การเกิดภัยพิบัติล่วงหน้าด้วยอุปกรณ์ที่ทันสมัยขึ้นเพื่อให้ได้ข้อมูลการพยากรณ์ที่ถูกต้อง น่าเชื่อถือ และทันทั่วถึง และสร้างศักยภาพให้กับกรอบการดำเนินงานด้านสถาบันของประเทศ ผ่านการปรับโครงสร้างกฎหมายของประเทศ และการจัดทำแผนและยุทธศาสตร์ขึ้นใหม่ เพื่อปรับปรุงการกระจายอำนาจหน้าที่และการประสานการดำเนินการระหว่างคณะกรรมการกลางเพื่อการควบคุมอุทกภัยและวาตภัย คณะกรรมการเพื่อการควบคุมภัยพิบัติ และคณะกรรมการเพื่อการค้นหาและกู้ภัยแห่งชาติ

สำหรับกัมพูชา: รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาดูที่ www.adb.org/documents/adbbo/csrn/aota/37290012.asp

สำหรับเวียดนาม: รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาดูที่ www.ccfsc.org.vn/dmu_en

ไทย

การจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติของชุมชนในหมู่บ้านที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ

ประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดภัยพิบัติมากที่สุด ในเอเชีย ประเทศได้ประสบความเดือดร้อนจากเหตุภัยพิบัติมาโดยตลอดตั้งแต่เหตุการณ์น้ำท่วม ภัยแล้ง และที่เกิดขึ้นล่าสุดก็คือเหตุสึนามิ และแม้ว่าจะมีเหตุภัยธรรมชาติเกิดขึ้นบ่อยครั้ง แต่ระบบการจัดการภัยพิบัติของประเทศที่ผ่านมาก็ยังคงเน้นไปที่การรับมือและบรรเทาภัยมากกว่าที่จะหาทางป้องกันและสร้างการเตรียมพร้อม อย่างไรก็ตาม ในปี 2545 หน่วยงานด้านการจัดการภัยพิบัติของไทย คือ กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ก็ได้ริเริ่มดำเนินการ “การจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติในชุมชน” ขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาให้แก่ชุมชนที่มีความล่อแหลมต่อภัยพิบัติทั่วประเทศ และได้เลือกหมู่บ้านที่ตำบลมุ ซึ่งได้รับผลกระทบอย่างหนักจากเหตุการณ์สึนามิเมื่อเดือนธันวาคม 2547 เพื่อ

สมาชิกชุมชนท้องถิ่นกำลังตรวจสอบแผนที่หมู่บ้านทับละมุ ที่มีการระบุถึงพื้นที่ที่ปลอดภัยจากสึนามิ 3 แห่ง

เป็นโครงการนำร่องในการสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนต่อภัยพิบัติ

และด้วยความช่วยเหลือด้านเทคนิคจาก GTZ รัฐบาลเยอรมนี ทางกรมฯ ได้เริ่มดำเนินการโครงการระยะหนึ่งปีครึ่ง ด้าน “การให้ความช่วยเหลือด้านคำปรึกษาทางเทคนิคในการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติ” และได้เลือกชุมชนสองแห่งเป็นชุมชนนำร่อง อันได้แก่หมู่บ้านทุ่งกระบอก จังหวัดตรัง ซึ่งได้รับผลกระทบจากภัยน้ำท่วม และหมู่บ้านทับละมุ จังหวัดพังงา ซึ่งได้รับผลกระทบจากเหตุสึนามิ วัตถุประสงค์ของโครงการนี้ก็คือเพื่อช่วยให้ชุมชนสามารถฟื้นฟูตนเองจากเหตุภัยพิบัติและสึนามิได้ดียิ่งขึ้น โดยอาศัยกระบวนการให้การศึกษาเรื่องภัยพิบัติ การฝึกการประเมินความเสี่ยงอย่างมีส่วนร่วม และก่อตั้งองค์กรการเตือนภัยขึ้นเพื่อจัดการความเสี่ยงจากการเกิดภัยพิบัติที่เรียกว่า “คณะกรรมการหมู่บ้านเพื่อการป้องกันและบรรเทาภัยพิบัติ” การจัดทำแผนและโครงการเพื่อการลดภัยพิบัติ การดำเนินการตามแผนโดยมีส่วนร่วมของชุมชน และการประเมินโครงการ รวมถึงกิจกรรมการฝึกซ้อมการอพยพ หมู่บ้านทับละมุ เป็นชุมชนชาวประมงในจังหวัดพังงาซึ่งได้รับผลจากสึนามิอย่างหนักเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม ชาวบ้านบาดเจ็บและเสียชีวิตจำนวนมาก ก่อนหน้านั้นชุมชนไม่มีความรู้เกี่ยวกับภัยธรรมชาติจากท้องทะเลมาก่อน และไม่รู้ว่าจะจัดการกับภัยดังกล่าวอย่างไร

ทีมงานโครงการฯ จากสำนักงานใหญ่ของกรมฯ รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญจาก GTZ และเจ้าหน้าที่รัฐจากจังหวัดพังงา ได้ลงพื้นที่หลายครั้งเพื่อพบปะกับผู้นำหมู่บ้าน เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น และ

กลุ่มเยาวชน และกลุ่มผู้หญิงในทับละมุ เพื่อแนะนำแนวคิดของโครงการฯ และแลกเปลี่ยนข้อมูลความรู้เกี่ยวกับภัยน้ำท่วมและสึนามิ จากนั้นมีการจัดกิจกรรมร่วมกันในชุมชนด้านการประเมินความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติ ซึ่งรวมถึงการประเมินภัยพิบัติที่เคยเกิดขึ้นในอดีตโดยใช้เครื่องมือของโครงการฯ อันได้แก่ ปฏิทินฤดูกาล และการจัดการปัญหาโดยใช้แผนภูมิต้นไม้ และการจัดทำแผนที่ภัยพิบัติซึ่งมีการระบุถึงอันตรายจากภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้นต่อหมู่บ้าน ส่งเสริมและสนับสนุนให้ชุมชนจัดตั้งองค์กรเพื่อการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติขึ้นเพื่อรับผิดชอบในการดำเนินกิจกรรมการจัดการภัยพิบัติของหมู่บ้าน โดยให้มีการประสานกับเพื่อนบ้าน รัฐบาล และองค์กรพัฒนาเอกชน โดยองค์กรดังกล่าวจะประกอบด้วยคณะกรรมการหลัก ซึ่งมีหน้าที่ในการดำเนินกิจกรรมการจัดการภัยพิบัติในภาพรวมอันรวมถึง การจัดทำนโยบาย แนวทางการดำเนินการ และมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการจัดการภัยพิบัติ และมีคณะกรรมการย่อย เพื่อดำเนินกิจกรรมเฉพาะซึ่งเกี่ยวข้องกับการป้องกันภัยพิบัติและการเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือกับภัยพิบัติ การเตือนภัยล่วงหน้า การติดตามเฝ้าระวังและการสื่อสาร การค้นหาและกู้ภัย รวมทั้งการฟื้นฟูและบูรณะ

ในชุมชนนำร่องนี้ ได้มีการจัดทำแผนการป้องกันและบรรเทาภัยพิบัติขึ้นโดยการมีส่วนร่วมของสมาชิกในชุมชนทุกคน อันรวมถึงคนอพยพชาวพม่าที่ทำการประมงอยู่ในชุมชนด้วย แผนดังกล่าวมีรายละเอียดสิ่งที่ต้องดำเนินการทั้งก่อน ระหว่าง และหลังเหตุภัยพิบัติ นอกจากนี้ ได้มีการกระตุ้นให้ชุมชนมีการปรับ

แก้แผนฯทุกปี เพื่อปรับปรุงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานที่รับผิดชอบ ลักษณะของภัยพิบัติ และอื่นๆ ให้ทันสมัยขึ้น

ในช่วงอาทิตย์ที่สองของเดือนพฤษภาคม 2549 จะได้มีการนำแผนป้องกันและบรรเทาภัยพิบัติของหมู่บ้านไปทดลองใช้ที่หมู่บ้านทับละมุ เพื่อประเมินระดับความพร้อมของชุมชนในการรับมือกับสึนามิครั้งใหม่ แผนนี้ประกอบไปด้วยสถานการณ์เหมือนจริงที่มีการเตือนภัยสึนามิล่วงหน้า การอพยพ การปฐมพยาบาลเบื้องต้น การบรรเทาภัย และการประเมิน บทเรียนและแนวทางการปฏิบัติที่ดีที่เกิดขึ้นเท่าที่ผ่านมา สามารถสรุปได้ดังนี้

1 กลไกและการจัดตั้งองค์กรในชุมชน สำหรับเรื่องอื่นๆที่ไม่ใช่เรื่องการจัดการภัยพิบัตินั้น ควรพิจารณาและเรียนรู้จากประสบการณ์ที่บรรลุผลสำเร็จ และควรมีการบูรณาการเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

2 การมีส่วนร่วมของหน่วยงานรัฐในท้องถิ่น จะช่วยให้โครงการมีความยั่งยืนในระยะยาว

3 การจัดทำแผนที่ภัยพิบัติที่สามารถมองเห็นและเข้าใจได้ง่าย เช่น การใช้รูปภาพ การนำเสนอด้วย GIS และสไลด์จาก PowerPoint นับว่ามีความสำคัญมากเพื่อช่วยเพิ่มความสนใจของชุมชนที่อาจจะรับข้อมูลได้ยาก

4 การมีส่วนร่วมและการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องนับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง ทั้งผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ นายกเทศมนตรี ผู้นำชุมชน ชนกลุ่มน้อย และผู้อพยพลี้ภัยเป็นบุคคลที่สำคัญมาก ที่ต้องให้เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจ

5 ความยั่งยืนของโครงการฯ นั้น ขึ้นอยู่กับ การสนับสนุนอย่างต่อเนื่องของหน่วยงานที่จัดการภัยพิบัติแห่งชาติ รวมถึงการมีส่วนร่วมของภาครัฐในท้องถิ่นด้วย

ในขณะนี้ ทางกรมฯ ได้วางแผนที่จะขยายการดำเนินงานของโครงการฯ ไปยังชุมชนอื่นๆที่มีความเสี่ยง โดยจะอาศัยประสบการณ์และบทเรียนที่ได้รับจากการดำเนินโครงการฯ ที่หมู่บ้านทับละมุนี้

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณสุภาภรณ์ รัตนนาคิน กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย rsuporn@yahoo.com

แนวการดำเนินงานในการจัดการภัยพิบัติของภูมิภาค

ความช่วยเหลือด้านเทคนิค

จากสำนักงานภูมิภาคของ UN-OCHA

OCHA สำนักงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก (Regional Office for Asia and the Pacific หรือ ROAP) ก่อตั้งขึ้นในกรุงเทพฯ ในช่วงต้นปี 2548 และนับแต่นั้นมาก็ดำเนินงานด้านการสนับสนุนการเตรียมพร้อมและรับมือภัยธรรมชาติ รวมถึงสนับสนุนการปฏิบัติงานด้านมนุษยธรรมซึ่งได้ดำเนินการโดยทีมสหประชาชาติประจำประเทศ และสำนักงานภูมิภาคของสหประชาชาติ OCHA ROAP ยังได้บริหารจัดการสำนักงานย่อยต่างๆ ในฟิลิปปินส์ และปาปัวนิวกินี ทีม ROAP ในกรุงเทพฯ มีทั้งสิ้น 6 หน่วยงาน ได้แก่ หน่วยเตรียมพร้อมและรับมือภัยธรรมชาติ หน่วยประสานงานโรคใช้หวัดนกในคนและสัตว์ปีก หน่วยการจัดการข้อมูล หน่วยงานสนับสนุนและดูแลด้านข้อมูลรัฐ และหน่วยประสานงานทหาร-พลเรือน ส่วนสำนักงานย่อยของ ROAP ในฟิลิปปินส์ และปาปัวนิวกินีนั้นจะมีส่วนร่วมในการสนับสนุนทีมสหประชาชาติประจำประเทศและรัฐบาลในการเตรียมพร้อมรับมือภัยธรรมชาติ

เมื่อปีที่แล้ว ทีม OCHA ROAP ได้ทำงานร่วมกับทีมสหประชาชาติประจำประเทศ รัฐบาล องค์กรภาคประชาคม และองค์กรระดับภูมิภาคต่างๆ เพื่อการให้ความช่วยเหลือด้านเทคนิค ช่วยติดตั้งระบบเตือนภัยพิบัติหลายประเภท โดยร่วมมือกับ UNISDR สนับสนุนการพัฒนาแผนการเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติ ส่งเสริมให้มีการเตรียมข้อมูลและวางแผนการสื่อสารในภาวะฉุกเฉินไว้ล่วงหน้า และสนับสนุนการณรงค์ภาครัฐและแนวคิดการสร้างความตระหนักให้แก่ชุมชน และด้วยขีดความสามารถที่เพิ่มขึ้นของทีม OCHA ROAP จึงทำให้สามารถช่วยให้การสนับสนุนในการรับมือกับแผ่นดินไหวในไต้หวัน (มกราคม 2548) และในปากีสถาน (ตุลาคม 2548) และในเหตุการณ์ดินถล่มที่เกาะเลย์เตในฟิลิปปินส์ (กุมภาพันธ์ 2549) ได้ หลังจากทีมงานประสานและประเมินภัยพิบัติแห่งสหประชาชาติ (UN Disaster Assessment and Coordination หรือ UN-DAC) เสร็จสิ้นภารกิจกลับไป เจ้าหน้าที่ของ ROAP ที่ลงไปช่วยที่ไต้หวันยังสามารถประสานงานบรรเทาเหตุต่อไปได้อย่างราบรื่น ส่วนสมาชิก ROAP จำนวน 5 คน ที่ไปยังปากีสถาน ก็

สนับสนุนศูนย์ประสานงานสหประชาชาติที่ตั้งอยู่ในแมนเชสเตอร์และอิสลามาบัด ด้วยการช่วยประสานงานกู้ภัยและบรรเทาทุกข์ ด้านการจัดการข้อมูลและเชื่อมโยงระหว่างสื่อและข้อมูลรัฐ นอกจากนี้จะช่วยประสานงานรับมือเหตุฉุกเฉินระหว่างเหตุดินถล่มในฟิลิปปินส์แล้ว ทีม UNDAC ซึ่งนำโดยที่ปรึกษาด้านการรับมือภัยพิบัติระดับภูมิภาคของ ROAP ยังได้จัดการด้านต่างๆ เพื่อเชื่อมประสานระหว่างทีมรับมือเหตุฉุกเฉินและการฟื้นฟูบูรณะเข้าด้วยกัน ในปี 2548 ROAP ยังได้นำแนวปฏิบัติของ UNDAC ไปใช้ในการประเมินขีดความสามารถในฟิลิปปินส์พร้อมกับนำไปใช้ในการประเมินผลครั้งต่อไปด้วยการประเมินผลครั้งที่สองในปี 2549 นอกจากนี้ ROAP ยังคงให้ความช่วยเหลือในการสร้างกระบวนการวางแผนรับมือเหตุฉุกเฉินให้มีความเข้มแข็งขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ROAP มีคณะทำงานประสานงานในภูมิภาคของหน่วยประสานใช้หัวัดแห่งสหประชาชาติ (Regional Coordination Team of the UN System Influenza Coordinator's หรือ UNSIC's) (ร่วมกับสำนักงานภูมิภาค UNDP ในกรุงเทพฯ) เพื่อเตรียมการรับมือกับสถานการณ์ใช้หัวัดในคนและสัตว์ปีกในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกการสนับสนุนด้านการประสานงานของ ROAP เน้นที่การสร้างแผนภูมิภาคเพื่อการเสริมสร้างศักยภาพระหว่างหน่วยงาน และสนับสนุนแผนงานในระดับประเทศ และเชื่อมประสานกับองค์กรอื่นๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการเตรียมความพร้อมและวางแผนรับมือกับโรคระบาด เช่น องค์กร APEC และ ASEAN โดยร่วมมือกับทีมใช้หัวัดในคนและสัตว์ปีกของ UNSIC (UNSC Avian and Human Influenza หรือ AHI) สำนักงานประสานงานภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ในปี 2005 ROAP พร้อมด้วย องค์กร WHO องค์กร FAO และ UNDP ได้มีส่วนร่วมในการกิจกรรมเพื่อการเตรียมความพร้อมด้าน AHI ให้กับเวียดนาม กัมพูชา และลาว ด้วย

ในฐานะสมาชิกของกลุ่มความร่วมมือในเอเชียเพื่อการจัดการภัยพิบัติ (UNISDR Asia Partnership หรือ IAP) ROAP ได้ให้การสนับสนุนการดำเนินการเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติโดยให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาและจัดทำยุทธศาสตร์เพื่อการดำเนินการตามแผนฯ ฮิวโก (HFA) ปี 2548-2558 ในระดับประเทศ อีกด้วย

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณเทอร์เจ สคาพดาล ROAP ที่ skavdal@un.org

แผนการปฏิบัติงานของ DIPECHO ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

การสูญเสียและความเสียหายใหญ่หลวงที่เกิดขึ้นจากภัยธรรมชาติตลอดปี 2548 รวมถึงเหตุการณ์เฝ้าดินไหวในมหาสมุทรอินเดียและเหตุแผ่นดินไหวในเอเชียใต้ แสดงให้เห็นว่าการเตรียมความพร้อมและป้องกันเหตุนี้มีความสำคัญยิ่ง เนื่องจากเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของนโยบายและยุทธศาสตร์ในการจัดการกับภัยพิบัติ แผนปฏิบัติการเพื่อการ

เตรียมความพร้อมของสำนักงานเพื่อมนุษยชนแห่งประชาคมยุโรป (Disaster Preparedness, European Community Humanitarian Office หรือ DIPECHO) หรือแผนปฏิบัติการ DIPECHO สำหรับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ฉบับที่ 4 ซึ่งส่งเสริมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมความพร้อมรับมือภัยพิบัตินั้น ได้ผ่านความเห็นชอบเมื่อปลายปี 2547 กระบวนการดำเนินงานต่างๆ ที่ได้นำไปสู่การดำเนินการในกัมพูชา อินโดนีเซีย ลาว ติมอร์เลส และเวียดนามตลอดปี 2548 นั้นจะสิ้นสุดลงในกลางปี 2549 กระบวนการปรึกษาหารืออย่างเข้มข้นโดย ECHO ได้เริ่มขึ้นเมื่อ

เดือนพฤศจิกายนและธันวาคม 2548 ในประเทศเอเชีย 5 ประเทศ โดยอาศัยการประชุมปรึกษาหารือในระดับประเทศร่วมกับองค์กรต่างๆที่เกี่ยวข้อง(เช่น องค์กรพัฒนาเอกชน องค์กรระหว่างประเทศ หน่วยงานระดับประเทศ ผู้แทนจากกรมการโยธาธิการ นักวิทยาศาสตร์ กลุ่มผู้ให้การสนับสนุน กลุ่มภาคประชาคม) เพื่อประเมินความจำเป็นและกำหนดประเด็นความจำเป็นเร่งด่วนเชิงยุทธศาสตร์สำหรับการดำเนินงานในระยะต่อไป การปรึกษาหารือดังกล่าว ได้นำไปสู่การประชุมเพื่อการปรึกษาหารือในระดับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2548 และได้

ทำให้สำนักงาน ECHO ตัดสินใจที่จะเพิ่มยุทธศาสตร์การเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติในภูมิภาค โดยอาศัยการดำเนินโครงการและยุทธศาสตร์ในภูมิภาคอย่างต่อเนื่องในประเทศที่ยังดำเนินงานอยู่ และกำหนดเงื่อนไขใหม่ในการดำเนินยุทธศาสตร์ DIPECHO ในฟิลิปปินส์อีกครั้ง แผนปฏิบัติการ DIPECHO ฉบับที่ 5 จะแล้วเสร็จในเดือนเมษายน 2549 ซึ่งจะระบุแนวทางการปฏิบัติงาน และจะมีการเชิญพันธมิตรต่างๆ ให้ยื่นข้อเสนอโครงการที่จะรับการสนับสนุน รวมถึงกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมแนวคิดและการดำเนินการเพื่อการเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติของชุมชนและโครงการขนาดเล็กที่เกี่ยวกับการบรรเทาความเสียหาย ประเทศที่เข้าข่ายที่จะได้รับการสนับสนุนจากแผนการปฏิบัติการ ฉบับที่ 5 นี้ได้แก่ กัมพูชา อินโดนีเซีย ลาว ติมอร์เลส เวียดนาม และฟิลิปปินส์ (ประเทศไทยจะได้รับการพิจารณาภายใต้ข้อเสนอโครงการระดับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เท่านั้น)

แนวทางของแผนปฏิบัติการ ฉบับที่ 5 และรายงานการประชุมปรึกษาหารือทั้ง 6 ครั้ง สามารถดูได้ที่เว็บไซต์ของ ECHO http://europa.eu.int/comm/echo/index_en.html ●

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณ เบียทริส มิจจ์ สำนักงาน ECHO บรัสเซลส์ ที่ beatrice.miege@cec.eu.int หรือ คุณมาร์ก กอร์ดอน สำนักงาน ECHO กรุงเทพฯ DIPECHO เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ta02@echo-bangkok.org

โครงการเพื่อการประสานความขัดแย้งอันเกิดจากภัยพิบัติ โดยสำนักงาน UNDP เพื่อการป้องกันและฟื้นฟูวิกฤติ

ในปี 2548 หน่วยบรรเทาภัยพิบัติของสำนักงานเพื่อการป้องกันและฟื้นฟูวิกฤติภายใต้ UNDP (Disaster Reduction Unit of Bureau for Crisis Prevention and Recovery ของ UNDP หรือ BCPR) ได้ทำการศึกษาลงความสัมพันธ์ระหว่างภัยพิบัติทางธรรมชาติและความขัดแย้ง (conflicts) และได้วิเคราะห์ผลกระทบโดยรวมที่จะเกิดขึ้นต่อการดำเนินการเพื่อการบรรเทาความเสียหายจากภัยพิบัติ การศึกษาดังกล่าวได้ความตระหนักถึงเหตุการณ์ภัยพิบัติทางธรรมชาติที่เพิ่มขึ้นและสร้างสถานการณ์ความขัดแย้ง อันจะส่งผลต่อประสิทธิผลของการดำเนินการเพื่อการบรรเทาและฟื้นฟูภัยพิบัติของ UNDP ได้ จาก

ประสบการณ์ในอดีตของ UNDP ในโกมา ประเทศคองโก โครงการการบรรเทาความเสียหายจากภูเขาไฟ โครงการการป้องกันและฟื้นฟูวิกฤติแบบบูรณาการ (Crisis Prevention and Recovery programme หรือ CPR) ในโคลัมเบีย และโครงการการบรรเทาภัยพิบัติในเนปาล ศรีลังกา และไต้หวัน ล้วนแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ ความท้าทายต่างๆ และแม้กระทั่งแนวทางเพื่อการปรับปรุงประสิทธิผลในการดำเนินการเพื่อการป้องกันและฟื้นฟูวิกฤติในสภาพแวดล้อมดังกล่าวให้ดีขึ้น

ข้อมูลล่าสุดจากเหตุการณ์ภัยพิบัติสึนามิในศรีลังกาและอาละห์ของอินโดนีเซีย ได้แสดงให้เห็นชัดถึงความจำเป็นที่ต้องมีการศึกษาเพิ่มในเรื่องการประสานความขัดแย้งอันเกิดจากภัยพิบัติ เพื่อที่จะนำผลและประสบการณ์ที่ผ่านมาไปปรับปรุงแนวทางการดำเนินการของ UNDP มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น แนวคิดของโลกในการบูรณาการการบรรเทาความเสียหายจากภัยพิบัติเข้าไปอยู่ในขอบเขตของ “โครงการเพื่อการประสานความขัดแย้งอันเกิดจากภัยพิบัติ” ที่ได้มีการเสนอขึ้นมานั้น จะต้อง

มีการพัฒนารอบแนวคิดและการดำเนินการแบบบูรณาการขึ้นเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติและการลดความเสี่ยงในเรื่องความขัดแย้งโดยอาศัยกลไกที่เหมาะสม แนวคิดนี้จะสานต่อจากการศึกษาเบื้องต้นที่ได้มีการสรุปแล้วเสร็จโดย BCPR และจะมีการประสานอย่างใกล้ชิดกับสำนักงาน UNDP ประจำประเทศ โครงการนี้หวังที่จะให้ความพยายามของ UNDP/BCPR เป็นแบบแผนและมาตรฐานสำหรับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง (โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน่วยงานรัฐบาลกลางและท้องถิ่น และสำนักงาน UNDP ประจำประเทศ) ในการสร้างกรอบการดำเนินการที่เน้นการบูรณาการการบรรเทาความเสียหายและการป้องกันความขัดแย้ง และจากการตรวจสอบและปรึกษาหารือระหว่างกลุ่ม ก็ได้มีการกำหนดกลุ่มประเทศที่จะได้มีการดำเนินการขึ้น 6 ประเทศ ในการดำเนินงานส่วนที่เป็นการวิจัยในระดับภาคสนามของโครงการอันได้แก่ ประเทศศรีลังกา เนปาล กายอานา

โกมา/คองโก ไชติ และอินโดนีเซีย โดยโครงการระยะแรกในประเทศเหล่านี้จะเริ่มขึ้นในช่วงเดือนพฤษภาคม-มิถุนายน 2549 ●

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ UNDP-BCPR ที่ Delhi ผ่านคุณเซฟาลี จูเนจา ที่ shefali.juneja@undp.org

การบรรเทาเหตุพายุไซโคลนเขตร้อนในอ่าวเบงกอลทะเลอาหรับ

นายกรัฐมนตรีแห่งบังคลาเทศได้ให้เกียรติเป็นประธานการประชุมเกี่ยวกับพายุไซโคลนเขตร้อนในอ่าวเบงกอลและทะเลอาหรับที่จัดขึ้นเป็นครั้งที่ 33 ระหว่างวันที่ 30 มกราคมถึง 4 กุมภาพันธ์ 2549 ในเมืองดักการบังคลาเทศ หัวใจหลักในครั้งนี้ก็คือความสำคัญของการคาดการณ์ว่าด้วยพายุไซโคลนเขตร้อนในอันที่จะช่วยบรรเทาผลกระทบจากพายุไซโคลนเขตร้อนในอ่าวเบงกอลและทะเลอาหรับที่ประชุมได้ตระหนักถึงความจริงที่ว่าระบบเตือนภัยล่วงหน้าถึงเหตุพายุไซโคลนและคลื่นลมพายุที่เกิดจากพายุไซโคลนที่มีประสิทธิภาพและทันเวลานั้นสามารถช่วยลดอัตราการเสียชีวิตจาก 300,000 คนในปี 2515 ลงเหลือ 140,000 คนในปี 2536 และเหลือ 3,000 คนในปี 2543 ได้ (ทั้งหมดนี้เป็นไซโคลนที่มีขนาดความรุนแรงเท่ากัน)

ในการประชุมครั้งที่ 33 ได้มีการรับรองมาตรการที่สำคัญมาใช้เพื่อลดอัตราการเสียชีวิตจากภัยพิบัติอันเกิดจากพายุไซโคลนและลดผลกระทบด้านเศรษฐกิจ สังคมในภูมิภาคย่อยมาตรการเหล่านี้ได้แก่

- 1 สมาชิกกลุ่มน้ำระหว่างประเทศในภูมิภาคจะต้องคอยติดตามแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอุทกศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลการพยากรณ์เหตุน้ำท่วมเพื่อเพิ่มช่วงเวลาในการเตือนภัยก่อนเกิดเหตุน้ำท่วมให้มากขึ้นและเพื่อเป็นการบรรเทาผลกระทบจากเหตุดังกล่าว
- 2 คณะกรรมการได้กระตุ้นให้สมาชิกปรับปรุงงานด้านการพยากรณ์เหตุน้ำท่วมต่างๆ เพื่อป้องกันการสูญเสียชีวิต และใช้เวทีการประชุมนานาชาติเป็นโอกาสในการเน้นย้ำและระดมประเทศที่สำคัญ ให้เห็นถึงมูลเหตุด้านมนุษยธรรม
- 3 จัดทำโครงการฝึกอบรมเกี่ยวกับเหตุพายุในภูมิภาคขึ้นภายใต้กรอบการดำเนินงานร่วมกันของคณะกรรมการ โดยมีศาสตราจารย์ เอส เค ดูบ จากสถาบันเทคโนโลยีแห่งอินเดียที่เมือง Kharagpur เป็นประธาน
- 4 มีการแต่งตั้งคณะทำงานที่มีหน้าที่ประสานให้เกิดการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้าน

การจัดการภัยพิบัติให้แก่สมาชิกคณะกรรมการขึ้น ภายใต้การนำของบังคลาเทศ

5 องค์การ WMO ได้รับการเรียกร้องให้ช่วยปรับปรุงระบบการสื่อสารระดับโลกขึ้นอย่างเร่งด่วนในบังคลาเทศ มัลดีฟส์ ศรีลังกา และไทย เพื่อกำหนดความจำเป็นในการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับสึนามิในประเทศแถบมหาสมุทรอินเดีย ●

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ ดร. ลี ฮู ตี UNESCAP ที่ ti.unescap@un.org

การผลักดันให้การจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติของชุมชนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้เป็นกระบวนการของสถาบัน

ADPC และ UN-ESCAP ได้ร่วมกันดำเนินงานในโครงการความร่วมมือเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ระยะที่ 3 (Partnerships for Disaster Reduction in South East Asia Project Phase 3 หรือ PDRSEA 3) ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ 2548 ได้รับความช่วยเหลือด้านการเงินจากสำนักงาน DIPECHO โครงการนี้มีขึ้นเพื่อช่วยให้ประเทศที่เข้าร่วมโครงการได้มีการบรรจุกิจการทำให้การจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติของชุมชน (Community-based Disaster Management หรือ CBDRM) เป็นกระบวนการของสถาบัน โดยความพยายามดังกล่าวอาศัยการสนับสนุนจากภาครัฐ ตั้งแต่สำนักงานการจัดการภัยพิบัติแห่งชาติ กระทรวงที่กำกับดูแล กรมต่างๆ และหน่วยงานท้องถิ่น เพื่อช่วยประสานให้เกิดการดำเนินการเพื่อจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติในชุมชน โครงการเน้นสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีและเอื้อให้เกิดการดำเนินการ CBDRM ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สำนักงานแห่งชาติเพื่อการจัดการภัยพิบัติ องค์การพัฒนาเอกชน สมาคม และพันธมิตร CBDRM ทั้งหลายล้วนมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนกระบวนการบูรณาการ CBDRM เข้าไปในนโยบาย การวางแผน และดำเนินงานของรัฐ

โครงการ PDRSEA ระยะที่ 3 มีการดำเนินงานสนับสนุน 5 ด้านหลัก ได้แก่

- 1 การพัฒนากรอบความร่วมมือระดับภูมิภาคภายใต้ CBDRM
- 2 การสนับสนุนแผนยุทธศาสตร์ระดับชาติเพื่อการดำเนินงาน CBDRM
- 3 การวิจัยเพื่อกำหนดศักยภาพที่มีอยู่ของรัฐที่สามารถสนับสนุนการดำเนินงาน CBDRM

4 การพัฒนาเครื่องมือและเทคนิคต่างๆ เพื่อสนับสนุนการตัดสินใจ เช่น ระบบฐานข้อมูล

5 การเสริมสร้างศักยภาพความร่วมมือและเครือข่ายให้เข้มแข็งและมีการดำเนินกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง

เพื่อให้ CBDRM มีการบูรณาการเข้าไปสู่กระบวนการพัฒนา ได้มีการนำมาตรการต่างๆ ตามโครงการ PDRSEA ระยะที่ 3 ไปดำเนินการตลอดช่วง 13 เดือนที่ผ่านมา ตัวอย่างเช่น การจัดทำแผนยุทธศาสตร์เพื่อการดำเนินงาน CBDRM ในประเทศกัมพูชา ลาว ติมอร์เลสเต และเวียดนาม การพัฒนาคู่มือการฝึกอบรมสำหรับเจ้าหน้าที่รัฐในท้องถิ่น การจัดการสัมมนาเชิงปฏิบัติการให้กับสื่อใน 5 ประเทศที่ร่วมโครงการ การพัฒนามาตรฐานระดับชาติและภูมิภาคเพื่อประเมินการดำเนินงาน CBDRM รวมถึงการพัฒนาแนวทางในการบูรณาการ CBDRM เข้าไปในนโยบายและการดำเนินงานของท้องถิ่น ในการสนับสนุนความพยายามดังกล่าว ได้มีการศึกษาเพื่อประเมินขีดความสามารถที่มีอยู่ของหน่วยงานด้านการเตรียม

ความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติ และมีการรวบรวมและพัฒนาฐานข้อมูลเพื่อการจัดทำเอกสารการดำเนินการโครงการ CBDRM นอกจากนี้ ยังได้จัดประชุมร่วมกับภาคเอกชน 2 ครั้งในเวียดนาม เพื่อระดมความช่วยเหลือและการสนับสนุนต่อการดำเนินงาน CBDRM โครงการความร่วมมือ ระยะที่ 3 หรือ PDRSEA 3 นี้ยังช่วยเสริมสร้างศักยภาพด้านความร่วมมือและเครือข่ายของเหล่าองค์กรที่ทำงานด้านการจัดการภัยพิบัติในภูมิภาคด้วย โดยได้มีการจัดการสัมมนาเชิงปฏิบัติการองค์กรดำเนินการเพื่อการจัดการภัยพิบัติ ครั้งที่ 4 ขึ้น (จากการร่วมมือกับ UNISDR) และการจัดการประชุมร่วมของคณะกรรมการในระดับภูมิภาค โครงการ 2 ระยะแรกก่อนหน้านี้ ได้มีการดำเนินงานเพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถให้กับองค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานร่วมกันในประเทศที่ร่วมโครงการและได้มีการพัฒนาเครื่องมือและเทคนิคต่างๆ ด้วย

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการดำเนินงาน CBDRM และ โครงการ PDRSEA ระยะที่ 3 กรุณาติดต่อคุณลอย รีโก้ ADPC ที่ ajrego@adpc.net หรือ คุณลี ฮู ตี UNESCAP ที่ ti.unescap@un.org

เร่งรัดประเทศในเอเชียบูรณาการการจัดการความเสี่ยงเข้าไปในกระบวนการพัฒนา

การประชุมของศูนย์เตรียมความพร้อมแห่งเอเชีย คณะกรรมการที่ปรึกษาระดับภูมิภาค (Regional Consultative Committee หรือ RCC) ครั้งที่ 5 เรื่องการจัดการภัยพิบัติ ได้จัดขึ้นที่กรุงฮานอย ประเทศเวียดนาม ตั้งแต่วันที่ 18 ถึง 20 พฤษภาคม 2548 โดยมีผู้แทน 32 คนจากประเทศสมาชิกคณะกรรมการที่ปรึกษาระดับภูมิภาค หรือ RCC 18 ประเทศ เข้าร่วม รวมถึงผู้อำนวยการสำนักงานด้านการจัดการภัยพิบัติแห่งชาติ ผู้สังเกตการณ์จากองค์กรส่วนภูมิภาคจำนวน 47 คน หน่วยงานสหประชาชาติ และองค์กรสนับสนุนด้านเงินทุนทั้งแบบทวิภาคีและพหุภาคี มีการประกาศ “ถ้อยแถลงฮานอยเพื่อการบูรณาการการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติในกระบวนการพัฒนาของประเทศในเอเชีย” ซึ่งที่ประชุมได้เรียกร้องให้มีการบูรณาการการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปในนโยบาย การวางแผน และการดำเนินการพัฒนาประเทศ และภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ ถ้อยแถลงดังกล่าว ยังเรียกร้องให้ ADPC ซึ่งทำหน้าที่เลขานุการของคณะกรรมการ RCC พัฒนาเอกสารแนวทางการดำเนินการเพื่อการบูรณาการการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติและสนับสนุนการดำเนินการโครงการเร่งด่วน โดยร่วมกับองค์กรและผู้ให้ทุนสนับสนุนที่เกี่ยวข้อง

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณลอย รีโก้ ADPC ที่ ajrego@adpc.net

กิจกรรมการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติในเอเชียกลาง

REACT (Rapid Emergency Assessment Coordination Team) หน่วยงานด้านการจัดการความเสี่ยงในทาจิกิสถาน ได้ก่อตั้งขึ้นในปี 2543 โดย **OCHA** เพื่อเพิ่มศักยภาพการประสานความร่วมมือในการรับมือกับภัยพิบัติในทาจิกิสถาน กลุ่มพันธมิตร **REACT** ได้เติบโตขึ้นและเข้าอยู่ภายใต้กระทรวงว่าการด้านสถานการณ์ฉุกเฉิน (Ministry of Emergency Situations หรือ **MoEs**) เนื่องจากมีความพร้อมในเรื่องการรับมือและบรรเทาเหตุ วัตถุประสงค์หลักของ **REACT** ก็คือ การสนับสนุนความร่วมมือระหว่างรัฐบาลทาจิกิสถาน องค์การภาคประชาสังคม และองค์กรระหว่างประเทศ ให้บรรลุเป้าหมายการลดความเสี่ยงในการบรรเทาเหตุ การป้องกัน การเตรียมพร้อม และฟื้นฟูจากสถานการณ์ภัยพิบัติทั้งที่เกิดโดยน้ำมือมนุษย์และจากธรรมชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ภายใต้การนำของกระทรวงฯ พันธมิตรของ **REACT** จะมีหน้าที่ในการประสานงานการรับมือกับภัยพิบัติ และกิจกรรมด้านการลดภัยพิบัติทั้งหมด การเข้าร่วมทำงานกับ **REACT** เป็นความสมัครใจ ซึ่งก็ได้มีการส่งเสริมให้หลายองค์กรที่ทำงานด้านภัยพิบัติเข้าร่วมด้วย และขณะนี้ มีตัวแทนทั้งจากกระทรวงฯ หน่วยงานของสหประชาชาติ องค์การให้ทุนสนับสนุน และองค์กรพัฒนาเอกชน รวมถึงกลุ่มย่อยต่างๆ ซึ่งบางกลุ่มเน้นการวางแผนและรับมือเหตุการณ์ฉุกเฉิน คณะทำงานเพื่อการประชุมโลกว่าด้วยการบรรเทาความเสี่ยง (World Conference on Disaster Reduction หรือ **WCDR**) ซึ่งก่อตั้งขึ้นเพื่อช่วยประสานการดำเนินงานภายใต้กรอบแผนปฏิบัติการฮิวโก ที่มึประสานการรับมืออย่างเร่งด่วน ซึ่งนำไปสู่การประสานการรับมือและการประเมินภัยพิบัติทุกประเภท และกลุ่มความร่วมมือของ **REACT** ในระดับภูมิภาคด้วย

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณนิจนา อาลีรีวา ที่ nigina.alieva@undp.org

การประชุมปรึกษาหารือเรื่องการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติในเอเชียกลาง ครั้งที่ 3 ได้จัดขึ้นในประเทศเคอจีสถาน เมื่อวันที่ 23 และ 24 พฤษภาคม 2549 เป้าหมายของการจัดการประชุมครั้งนี้คือ เพื่อส่งเสริมการเป็นเจ้าของและการเป็นผู้นำในการสนับสนุนและการบูรณาการ การบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปในนโยบายและโครงการระดับประเทศ และเพื่อส่งเสริมความร่วมมือและการประสานงานด้านการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ผู้เข้าร่วมการประชุมปรึกษาหารือในภูมิภาคครั้งที่ 2 ได้มีการเสนอประเด็นการจัดทำแผนระดับชาติและยุทธศาสตร์ระยะยาวเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ทั้งประเทศคาซัคสถาน เคอจีสถาน ทาจิกิสถาน และอุซเบกิสถานได้เข้าร่วมในการประชุมโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ หรือ **WCDR** และได้มีความพยายามปรับกรอบแผนฯ ฮิวโก ปี 2548-2558 การประชุมปรึกษาหารือนี้ได้จัดขึ้นโดย **UNISDR** สำนักงานภูมิภาคเอเชียกลาง ร่วมกับกระทรวงว่าการด้านสถานการณ์ฉุกเฉิน และ **UNDP** ในเคอจีสถาน

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณไทน์ แรมสตัด **UNISDR** สำนักงานภูมิภาคเอเชียกลาง ที่ tine.ramstad@undp.org

มีการดำเนินการโครงการระหว่างศูนย์บรรเทาภัยพิบัติในเอเชีย หรือ **ADRC** และสาธารณรัฐเคอจีสถาน ภายใต้โครงการ “การเสริมสร้างศักยภาพให้กับประชาชนของสาธารณรัฐเคอจีสถานเพื่อการบรรเทาและเตรียมพร้อมรับมือกับภัยพิบัติ” โดยกระทรวงว่าการด้านสถานการณ์ฉุกเฉิน ได้จัดการสัมมนาเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวขึ้นในเมือง **Bishkek** และ **Osh** ระหว่างวันที่ 6 และ 7 กุมภาพันธ์ 2549 ตามลำดับ เป้าหมายของโครงการฯ นี้ก็คือ การสร้างความตระหนักเกี่ยวกับการบรรเทาและเตรียมพร้อมรับมือกับภัยพิบัติให้แก่ประชาชน เพิ่มความรู้และทักษะ และสามารถนำแนวทางการบรรเทาภัยพิบัติมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ ทางกระทรวงฯ ได้จัดพิมพ์เอกสารซึ่งประกอบไปด้วยคู่มือสำหรับประชาชน คู่มือการฝึกอบรมและการจัดทำแผนที่แนวทางการปฏิบัติ และแผนที่เขตการปกครอง ซึ่งส่วนใหญ่มีการจัดทำทั้งภาษาอังกฤษและภาษารัสเซีย การสัมมนาที่จัดในเมือง **Osh** ได้รับเกียรติจากนายบี อาร์ ไปดราลีฟ รัฐมนตรีช่วยว่าการอันดับหนึ่งของกระทรวงฯ เป็นผู้กล่าวเปิดงาน ส่วนงานสัมมนาในเมือง **Bishkek** ได้รับเกียรติจากนายเอ เค คัมจิเบคอฟ รัฐมนตรีช่วยว่าการของกระทรวงฯ เป็นผู้กล่าวเปิดงาน นายมาซายุกิ คิตาโมโต ผู้อำนวยการบริหารของ **ADRC** ได้กล่าวแสดงความยินดีกับกระทรวงฯ ที่สามารถพัฒนาเนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษาและการฝึกอบรม และจัดการสัมมนาได้อย่างประสบผลสำเร็จ พร้อมทั้งย้ำว่าการนำเอกสารเหล่านี้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์นั้นจะเป็นหัวใจสำคัญในการสร้างความพร้อมให้ประชาชนสามารถเตรียมพร้อมรับมือกับภัยพิบัติได้ นอกจากนี้ มาตรการ **Total Disaster Risk Management** หรือ **TDRM** ก็ได้รับการยอมรับว่าเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ที่ควรจะได้มีการรับรองและนำไปใช้อย่างแพร่หลายในสาธารณรัฐเคอจีสถาน

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ **ADRC** ที่ tsunozaki@adrc.or.jp

การพัฒนาภาพรวมงานด้านการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ: กรณีศึกษา หมู่เกาะมัลดีฟส์

เหตุการณ์สึนามิในมหาสมุทรอินเดียเมื่อปี 2547 เป็นโอกาสให้ประเทศที่ได้รับผลกระทบเริ่มสำรวจความเสี่ยงและล่อแหลมในพื้นที่แถบชายฝั่ง แม้ว่าจะถูกมองมานานว่าเป็นเกาะที่ “ปลอดภัย” จากภัยธรรมชาติร้ายแรงดังกล่าว แต่ในที่สุดเกาะแห่งนี้ก็ได้รับรู้ว่าภัยธรรมชาติร้ายแรงนี้ได้ก่อให้เกิดความเสียหายไกลถึง 2,500 กิโลเมตร ความสูญเสียที่เกิดขึ้นมีทั้งต่อชีวิตมนุษย์ และเกิดผลกระทบต่อโครงสร้างทางเศรษฐกิจและค่าใช้จ่ายในการปลูกสร้างใหม่ (ประมาณ 470 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือร้อยละ 62 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ) จึงมีการผลักดันให้มีการนำประเด็นการบรรเทาภัยพิบัติและการจัดการความเสี่ยงเข้าสู่วาระการประชุมด้านนโยบายของรัฐบาล และได้ข้อสรุปถึงความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องตรวจสอบทางเลือกในการพัฒนาประเทศที่ได้นำไปสู่ความความเสี่ยงอันก่อให้เกิดความสูญเสียในวงกว้างขึ้น

ทางสำนักงาน UNDP ได้มอบหมายให้บริษัท Risk Management Solutions India จำกัด หรือ RMSI Pvt Ltd. ดำเนินการศึกษาภาพรวมงานด้านการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติของหมู่เกาะมัลดีฟส์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโครงการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติของ UNDP ที่เน้นการเสนอแนะแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการสนับสนุนรัฐบาลต่าง ๆ ด้านการบรรเทาและจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติ การศึกษา ดังกล่าวนี้นี้ ประกอบไปด้วย การวิเคราะห์ความเสี่ยงในภาพรวมของมัลดีฟส์ โดยมีรายละเอียดของภัยพิบัติประเภทต่างๆ ความล่อแหลม ความเสียหายและความสูญเสียที่อาจเกิดขึ้น และนำเสนอในรูปแบบของตาราง รูปภาพ และแผนที่ ซึ่งจะมีความสำคัญในการช่วยตัดสินใจว่าเกาะใดควรได้รับการกำหนดให้เป็น “เกาะที่มีความปลอดภัย” เพราะสามารถมองเห็นและเข้าใจได้อย่างชัดเจน การศึกษาภาพรวมงานด้านการจัดการความเสี่ยงนี้ จะบ่งบอกถึงความเป็นไปได้ในการเกิดภัยพิบัติโดยพิจารณาจากหลักฐานทางภูมิศาสตร์ ข้อมูลในอดีตที่ผ่านมา และคาดคะเนถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ทำให้การจัดทำแผนที่ภัยพิบัติที่มีความสมบูรณ์ที่สุดเท่าที่เคยทำมา มีการประเมินความล่อแหลมต่อ

เหตุการณ์ภัยพิบัติหลายประเภท โดยวิเคราะห์ความล่อแหลมเฉพาะด้านเพื่อพัฒนายุทธศาสตร์การจัดการและการปรับตัวในอนาคต โดยอาศัยการวางแผนการพัฒนาและการจัดตั้งองค์กรสถาบันด้านการสร้างความพร้อมในการรับมือกับภัยพิบัติ การดำเนินกิจกรรมเพื่อการป้องกันและบรรเทาความเสี่ยง ซึ่งได้ช่วยให้มีการทบทวนแผนและการดำเนินงานในประเทศใหม่เพื่อตอบสนองต่อการบรรเทาความล่อแหลมและความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

การศึกษาดังกล่าว มีการจัดทำแผนที่ความเสี่ยงและอันตรายโดยใช้ระบบ GIS โดยมีการวิเคราะห์อันตรายแต่ละประเภท ซึ่งสามารถนำมาประกอบกันเพื่อแสดงถึงภัยทั้งหมดได้ด้วยแผนที่ได้ระบุระดับอันตรายและความเสี่ยงต่างๆ

(เช่น สูง-กลาง-ต่ำ) ในระดับเกาะ ภัยทางธรรมชาติที่ได้มีการประเมินวิเคราะห์ ได้แก่ สึนามิ พายุ (รวมถึง ลม ฝน และอันตรายที่เกิดจากคลื่น) แผ่นดินไหว และระดับน้ำทะเลที่สูงขึ้น โดยการประเมินความเสี่ยงได้พิจารณาถึงประเด็นทางกายภาพและเศรษฐกิจสังคมด้วย นอกจากนี้ มีการประเมินความล่อแหลมของสิ่งปลูกสร้างบนเกาะ สำหรับการประเมินความเสี่ยงทางสังคม ได้ใช้ข้อมูลส่วนใหญ่จากรายงานการประเมินความยากจนและล่อแหลมของ UNDP ปี 2547 ประกอบกับข้อมูลเชิงคุณภาพและเชิงความคิดเห็นที่ได้มีการรวบรวมจัดเก็บจากการพูดคุยกับชุมชน มีการใช้ดัชนีระดับความเสี่ยง ตั้งแต่ 1-5 ในการจัดทำแผนที่ของเกาะทุกเกาะ ซึ่ง

แสดงถึงความล่อแหลมที่ต่ำมาก ต่ำ ปานกลาง สูง หรือสูงมาก

จากการศึกษา ทำให้ได้เห็นข้อเท็จจริงใหม่ๆ เกี่ยวกับภาพรวมของงานด้านภัยพิบัติในมัลดีฟส์ นอกจากอันตรายต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในรูปของคลื่นขนาดยักษ์ ฝนตกหนัก น้ำท่วมและสึนามิแล้ว มัลดีฟส์ยังมีความเสี่ยงต่อการเกิดแผ่นดินไหวอีกด้วย เนื่องจากเกาะทางตอนใต้สุดของประเทศนั้นตั้งอยู่ใกล้กับโซนหินที่เคลื่อนตัวซึ่งอาจทำให้เกิดแผ่นดินไหวได้ในระดับ 7-8 ที่เดียว (ตามมาตราเมอคลีที่ปรับปรุงแล้ว) ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องศึกษาวิเคราะห์ความเสี่ยงจากแผ่นดินไหวในเชิงลึกยิ่งขึ้น และอาจต้องมีการทบทวนมาตรฐานการก่อสร้างอาคารใหม่เพื่อให้เกิดความปลอดภัยในการก่อสร้างมากยิ่งขึ้น

การศึกษาดังกล่าว นอกจากจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงการวางแผนการจัดการภัยพิบัติแล้ว ยังเป็นโอกาสสำคัญในการใช้ GIS ซึ่งได้นำมาใช้ในการจัดทำแผนที่ระบบดิจิทัลแสดงขอบเขตของเกาะทั้ง 1,037 เกาะ อันจะเป็นเครื่องมือสำคัญในการวางแผนของหน่วยงานด้านการพัฒนาในประเทศได้ นอกจากนี้ การศึกษาได้มุ่งกระตุ้นให้เกิดความเคลื่อนไหวทางการเมืองให้หันกลับมาคำนึงถึงนโยบายด้านการพัฒนาในมัลดีฟส์ใหม่ แม้ว่าการศึกษาครั้งนี้จะมีเป้าหมายสนับสนุนงานขององค์กรต่างๆ ด้านการบรรเทาภัยพิบัติเป็นหลัก แต่ก็ได้สร้างนัยสำคัญในวงกว้างต่อทุกภาคส่วนและก่อให้เกิดความสนใจต่อประเด็นการพัฒนาที่สำคัญๆ อีกด้วย โดยการพัฒนาเหล่านี้จะต้องมองในเรื่องผลกระทบที่จะเกิดขึ้นต่อความเสี่ยงจากภัยพิบัติและการลงทุนเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงนั้นจะต้องเป็นส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์การวางแผนและการพัฒนาประเทศด้วย

โครงการการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติของ UNDP สำหรับมัลดีฟส์นั้น จะมุ่งไปที่ประเด็นปัญหาต่างๆ ที่ได้มีการเสนอจากการศึกษาข้างต้น และจะมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องเพื่อส่งเสริมแนวทางสร้างความเข้มแข็งในการประเมินและวิเคราะห์ในระดับท้องถิ่นด้วย ซึ่งจะส่งผลให้มีการบูรณาการแนวนโยบายการบรรเทาความเสี่ยงเข้าไปในแผนการพัฒนาประเทศต่อไป รายงาน “การศึกษาภาพรวมงานด้านการจัดการความเสี่ยงของหมู่เกาะมัลดีฟส์” นี้ จะมีการเผยแพร่ในเดือนมิถุนายน 2549

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณริต้า มิสสัล UNDP Maldives ที่ rita.missal@undp.org

ประเด็นสำคัญ

การบูรณาการการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปในกระบวนการพัฒนา

การบูรณาการความเสี่ยงจากภัยพิบัติ (Disaster Risk Reduction หรือ DRR) เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการให้ความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาของสหประชาชาติสำหรับประเทศไทย

ทีมขององค์กรสหประชาชาติประจำประเทศไทยได้ทำงานอย่างใกล้ชิดกับ UNISDR สำนักงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ในการบูรณาการการบรรเทาความเสี่ยง หรือ DRR เข้าไปในแผนการพัฒนาประเทศของรัฐบาลไทย โดยได้มีการบูรณาการ DRR เข้าไว้ในเอกสารกรอบความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาของสหประชาชาติ (UN Development Assistance Framework หรือ UNDAF) สำหรับประเทศไทย (และได้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น “กรอบความร่วมมือของสหประชาชาติ” (United Nations Partnership Framework” หรือ UNPAF โดยรัฐบาลไทย) เอกสารดังกล่าว มีรายละเอียดแนวทางการดำเนินการของระบบสหประชาชาติที่มีต่อความต้องการและความจำเป็นเร่งด่วนซึ่งได้กำหนดไว้สำหรับประเทศไทยภายใต้กรอบการดำเนินงานภายใต้เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals หรือ MDGs) และได้ตระหนักถึงการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ซึ่งเป็นหนึ่งในประเด็นเร่งด่วนสำหรับรัฐบาลไทยในการดำเนินงานใน 5 ปีข้างหน้า โดยการสนับสนุนการจัดกรด้านสิ่งแวดล้อม ธรรมชาติทางสังคม และการเข้าถึงบริการทางสังคมที่มีคุณภาพของชุมชนที่มีความอ่อนแอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการศึกษา ตามกรอบแผนฯ ปฏิบัติการฮิวโก้ หรือ HFA ซึ่งถือเป็นกรอบการดำเนินงานระหว่างประเทศที่เสนอแนะการพัฒนาและดำเนินยุทธศาสตร์การจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติ UNPAF ของไทยจึงถือว่าเป็นตัวอย่างที่ดีในการบูรณาการการบรรเทาความเสี่ยงเข้าไปในการวางแผนพัฒนาของประเทศ เอกสารฉบับนี้ผ่านความเห็นในการประชุมเชิงยุทธศาสตร์ 2 ครั้ง ร่วมกับกระทรวงมหาดไทยและองค์กรให้ความช่วยเหลือด้านเงินทุน รวมถึง UNISDR ด้วย และได้มีการลงนามในพิธีลงนามที่ประกอบไปด้วยเจ้าหน้าที่ระดับสูงในวันที่ 4 เมษายน 2549 รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับ UNPAF กรุณาติดต่อ สำนักงาน UNDP ประจำประเทศไทย barbara.orlandini@un.or.th หรือ UNISDR เอเชีย-แปซิฟิก rosec@un.org สำหรับประเด็นเฉพาะที่เกี่ยวกับการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

UNDP บูรณาการการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปในโครงการด้านการพัฒนา

ในปี 2548 สำนักงานเพื่อการป้องกันและฟื้นฟูวิกฤต (Bureau for Crisis Prevention and Recovery หรือ BCPR) ของ UNDP ด้วยการสนับสนุนจากหน่วยงานเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศแห่งแคนาดา (Canadian International Development Agency หรือ CIDA) ได้เริ่มดำเนินการสานแนวความคิดในการบูรณาการการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปในโครงการด้านการพัฒนา โดยแนวความคิดนี้มีวัตถุประสงค์หลักอยู่ 3 ประการคือ (1) เพื่อสนับสนุนการพัฒนานโยบาย เครื่องมือ และขีดความสามารถของทรัพยากรบุคคลที่เหมาะสมเพื่อเอื้อให้เกิดการบูรณาการการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปสู่กิจกรรมด้านการพัฒนา (2) เพื่อวางมาตรฐานในการสนับสนุนและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่เกี่ยวกับการบูรณาการความเสี่ยง (3) เพื่อสนับสนุนให้องค์กร หน่วยงานที่ทำงานด้านการพัฒนา สามารถใช้เครื่องมือและปฏิบัติงานได้อย่างกลมกลืน ในการสัมมนาเชิงปฏิบัติการซึ่งจัดขึ้นเมื่อเดือนกันยายน 2548 ในกรุงเจนีวา สำนักงานประจำประเทศของ UNDP ได้จัดกระบวนการเพื่อการปรึกษาหารือ และกรอกริยารับฟังข้อมูลจากองค์กรที่ทำงานด้านการพัฒนาในวงกว้างมากขึ้น โดยมีกรรณำเสนอร่างแนวทางเพื่อการบูรณาการการบรรเทาความเสี่ยงเข้าไปในรายงานการประเมินประเทศโดยรวม/กรอบความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (Common Country Assessment/ UN Development Assistance Framework หรือ CCA/UNDAF) ธรรมชาติของกรอบประชาชาติ แนวทางการลดปัญหาความยากจน และการดำเนินงานด้านสิ่งแวดล้อมและพลังงาน เพื่อให้เกิดการพูดคุยในรายละเอียด ผู้เข้าร่วมการสัมมนาได้แก่ ผู้จัดการการดำเนินงานของ UNDP สำนักงานประจำประเทศของ UNDP ที่ได้รับการคัดเลือกมาจำนวน 12 แห่ง ซึ่งขณะนั้นกำลังพัฒนา CCA/UNDAF และองค์การระหว่างประเทศสำคัญๆ และหลังจากการสัมมนาเชิงปฏิบัติการดังกล่าว UNDP ก็ได้สรุปแนวทางที่ได้จากการอภิปรายเพื่อนำเสนอและพูดคุยกับคณะทำงานเพื่อการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ เมื่อเสร็จสิ้นแล้ว จะมีการเผยแพร่แนวทางดังกล่าวลงในเว็บไซต์ของ UNDP เพื่อให้สำนักงานประจำประเทศของ UNDP นำไปดำเนินการต่อไป การสนับสนุนจาก CIDA จะเริ่มขึ้นเป็นโครงการนำร่องในประเทศที่มีความเสี่ยงสูงสุด 12 ประเทศ อันได้แก่ ทาจิกิสถาน จอร์เจีย มาลาวี โมซัมบิก อิหร่าน ซีเรีย กัวเตมาลา บาร์บาโดส จาไมกา ในเจอร์ กัมพูชา และอินเดีย

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาโปรดติดต่อ UNDP-BCPR คุณเชฟาลิ จูเนจา ที่ shefali.juneja@undp.org

กลไกด้านการเงินเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

Provention Consortium จัดเวที “แรงจูงใจเพื่อการบรรเทาความเสี่ยง”

Provention Consortium ได้จัดการเวทีอภิปรายประจำปีครั้งที่ 2 ขึ้นในกรุงเทพฯ ประเทศไทย เมื่อวันที่ 2 และ 3 กุมภาพันธ์ 2549 โดยมีผู้แทนจากรัฐบาล องค์กรระหว่างประเทศ สถาบันการเงินระหว่างประเทศ นักวิชาการ ภาคเอกชน และองค์กรภาคประชาสังคม เข้าร่วม

เวทีดังกล่าวจัดขึ้นภายใต้หัวข้อ “แรงจูงใจเพื่อการบรรเทาความเสี่ยง” ซึ่งมีการพิจารณาถึงแง่มุมทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม เพื่อหาแนวทางป้องกันในเชิงรุกเพื่อจัดการกับความเสี่ยงจากภัยพิบัติและความอ่อนแอ จากประเด็นที่ได้มีการพูดคุย ที่ประชุมได้ให้ความสนใจเป็นพิเศษกับเรื่องงานด้านการประกันภัย รวมถึงกลไกอื่นๆเพื่อการจัดการความเสี่ยงเพื่อบรรเทาผลกระทบจากภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้นกับคนยากจน เป็นที่สังเกตได้ว่า ด้วยปัญหาความยากจนทำให้คนจนจำนวนมากถูกละเว้นจากกลไกการประกันความเสี่ยงมาตรฐาน เหล่าผู้เข้าร่วมประชุมจึงให้ความสนใจกับผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นจากโครงการการประกันภัย

ระดับย่อยสำหรับชุมชน ที่มีเป้าหมายเพื่อยกระดับชีวิตความเป็นอยู่และส่งเสริมกิจกรรมเพื่อบรรเทาความเสี่ยง และจากโครงการการประกันภัยระดับใหญ่ซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่างภาคเอกชน-รัฐ ซึ่งได้แก่รัฐบาล สถาบันการเงินระหว่างประเทศ และภาคเอกชน เพื่อให้ครอบคลุมการประกันความเสี่ยงจากความเสี่ยงภัยอันเกิดจากภัยพิบัติได้มากขึ้น นอกจากนี้ ในเวทีดังกล่าว ก็ได้มีการพูดถึงโครงการนำร่องที่ประสบผลสำเร็จในการพัฒนาโครงการประกันภัยระดับย่อยที่คนยากจนสามารถจ่ายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่อินเดีย แม้ว่าการดำเนินการในเรื่องนี้ จะยังคงมีความท้าทายอย่างมาก ทั้งในเรื่องการขยายระดับ

การดำเนินงานให้กว้างขวางขึ้น การพัฒนาทุกระเบียบที่เหมาะสม การเก็บรวบรวมหลักฐานเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่จะให้แก่ลูกค้า และการสร้างแรงจูงใจในการดำเนินการดังกล่าวเข้าไปในกิจกรรมเพื่อบรรเทาความเสี่ยงเชิงรุก นอกจากนี้ ได้มีการนำเสนอแผนของธนาคารโลกที่จะพัฒนาดัชนีการประกันภัยของโลก (Global Insurance Index Facility) พร้อมกับการเรียกร้องให้มีการตั้งคณะทำงานระดับสูงขึ้นเพื่อศึกษากรอบการดำเนินงานการเชื่อมโยงการบรรเทาความเสี่ยงและการประกันความเสี่ยงในระดับประเทศและระดับภูมิภาค ความต้องการอย่างยั่งยืนต่อการแก้ปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นจากการได้รับรู้ถึงประสบการณ์ของอินเดีย ซึ่งขณะนี้กำลังมีการก่อสร้างอาคารบ้านเรือนขึ้น แต่ไม่มีการช่วยเหลือเท่าที่ควรที่จะรับประกันว่าสิ่งก่อสร้างใหม่ต่างๆที่เกิดขึ้นนับพันแห่งนั้นจะได้รับการคุ้มครองอย่างพอเพียง ทั้งจากประกันภัยที่มีอยู่ในตลาดหรือจากโครงการการประกันภัยระดับย่อยแบบใหม่นี้

รายละเอียดของรายงานการประชุมอภิปรายพร้อมทั้งเอกสารการนำเสนอและเอกสารที่เกี่ยวข้องจากเวทีที่กรุงเทพฯ ที่สามารถดูได้ที่ www.proventionconsortium.org

การจัดการภัยจากน้ำ พื้นที่ชายฝั่ง และระดับน้ำทะเลที่สูงขึ้น

คู่มือแนวทางการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติของชุมชนในอินโดนีเซีย

หน่วย Coastal and Small Island (หรือ CSI) ขององค์การ UNESCO ประจำกรุงจาการ์ตา ได้ทำงานร่วมกับมูลนิธิ Indonesian Development of Education and Permaculture (IDEP) ในการจัดทำคู่มือแนวทางการจัดการความเสี่ยงของชุมชน (Community-Based Disaster Management หรือ CBDM) ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลสำคัญที่จำเป็นในการรับมือกับภัยธรรมชาติทั้งจากน้ำมือมนุษย์และธรรมชาติให้แก่ประชาชนชาวอินโดนีเซีย ในปี 2548 ได้มีการจัดทำคู่มือดังกล่าวขึ้น จำนวน 1,000 ชุดแล้วเสร็จ และได้จัดการฝึกอบรมขึ้นในบาห์ลี โดยมีผู้เข้าร่วมจากองค์กรพัฒนาเอกชนในท้องถิ่นซึ่งมีหน้าที่ในการดำเนินการเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติในชุมชน ด้วยวัตถุประสงค์ที่ต้องการเผยแพร่คู่มือดังกล่าวให้แก่ชุมชนมากยิ่งขึ้น หน่วย CSI จึงได้ร่วมมือกับมูลนิธิ IDEP กลุ่ม PRAMUKA (กลุ่มลูกเสือของอินโดนีเซีย) และ กลุ่ม MPBI

(Masyarakat Peduli Bencana Indonesia) เพื่อแนะนำคู่มือนี้ในการประชุมของกลุ่ม PRAMUKA อย่างเป็นทางการที่จะมีขึ้นเร็ว ๆ นี้ โดยจะมีเจ้าหน้าที่จากทุกจังหวัดของอินโดนีเซียเข้าร่วม การประชุมดังกล่าวซึ่งมีชื่ออย่างเป็นทางการว่า Jambore Nasional (National Jamboree) จะมีขึ้นในเดือนกันยายน 2549 นี้ที่ลานกว้างใน Jatinangor เกาะชวาตะวันตก และคาดว่าจะมีการเผยแพร่ข้อมูลนี้จะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นในอนาคต โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเครือข่ายของ PRAMUKA และขยายไปถึงชุมชนหากกิจกรรมดังกล่าวนี้ประสบความสำเร็จจะเป็นแบบอย่างที่ดีในการสร้างและการเผยแพร่ความตระหนักในเรื่องการบรรเทาความเสี่ยงให้แก่ประเทศเพื่อนบ้านและประเทศที่เสี่ยงต่อการเกิดภัยพิบัติได้อีกด้วย

โครงการการเตรียมพร้อมรับมือเหตุน้ำท่วมของชุมชนในจาการ์ตาตะวันออก

องค์การ UNESCO ประจำกรุงจาการ์ตายังได้พัฒนา “โครงการการเตรียมพร้อมรับมือและ

บรรเทาเหตุน้ำท่วมของชุมชน” ในจาการ์ตาตะวันออกอีกด้วย ด้วยประชากรที่สูงกว่า 12 ล้านคน จาการ์ตาเป็น “เมืองมหานคร” เมืองหนึ่งที่ประสบปัญหาหนักที่สุดในโลกในเรื่องการพัฒนาเมืองอย่างไร้ระเบียบ เมืองนี้ตั้งอยู่ในพื้นที่ต่ำแถบชายฝั่งมีแม่น้ำและลำธารตัดผ่านถึง 13 สาย เมืองหลวงแห่งนี้ได้รับผลกระทบจากน้ำท่วมไหลบ่าบ่อยครั้งโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงฤดูฝนตกชุก พื้นที่ที่มีประชากรหนาแน่นที่สุดอยู่ที่ตำบล Bidara Cina ในจาการ์ตาตะวันออก ได้รับเลือกให้เป็นพื้นที่ที่น่าร่งในการดำเนินโครงการเตรียมพร้อมรับมือและบรรเทาเหตุน้ำท่วมของชุมชน (ครอบคลุมมากกว่า 3,000 ครัวเรือน) พื้นที่แห่งนี้ตั้งอยู่ในแนวแม่น้ำ Ciliwung ซึ่งเสี่ยงต่อการเกิดน้ำไหลบ่าและเสี่ยงต่อผลกระทบจากเหตุน้ำท่วมรุนแรงบ่อยครั้งในช่วงห้าปีที่ผ่านมา โครงการบรรเทาเหตุน้ำท่วมนี้ได้เริ่มดำเนินการระหว่างเดือนกรกฎาคม 2546 ถึงเดือนตุลาคม 2547 โดยความร่วมมือระหว่างองค์การ UNESCO ประจำจาการ์ตา

และ LAPI-ITB (กองทุนเพื่อการร่วมมือทางการวิจัย สถาบันเทคโนโลยีแห่งบันดุง) โครงการนี้ เกิดขึ้นเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและความตระหนักในเรื่ององค์ความรู้ต่างๆ ทั้งทางธรรมชาติและทางสังคมของเหตุน้ำท่วมให้แก่ชุมชน และมุ่งให้ประชาชนเตรียมพร้อมรับมือกับเหตุได้ดียิ่งขึ้น วัตถุประสงค์ประการสุดท้ายก็เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของชุมชนเพื่อนำไปสู่การบรรเทาความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นต่อบ้านเรือนและทรัพย์สิน กิจกรรมหลักของโครงการมีการส่งเสริมมาตรการการบรรเทาเหตุที่มุ่งไปยังการบรรเทาเหตุน้ำท่วมและการเตรียมพร้อม ซึ่งรวมไปถึงการให้การศึกษาศึกษาและฝึกอบรมแก่ประชาชน และจัดเวทีเพื่อเผยแพร่และกระจายความรู้ไปยังชุมชนในวงกว้างมากขึ้น โครงการต่อเนื่องระยะต่อมาในปี 2548 เป็นการร่วมมือกับองค์การพัฒนาเอกชนในท้องถิ่นที่มีชื่อว่า “ศูนย์การพัฒนาชุมชนการเกษตร” ซึ่งส่วนใหญ่จะเน้นสร้างความเข้มแข็งให้กับเวทีต่างๆที่ได้สร้างไว้แล้ว ในโครงการระยะแรก ส่วนกิจกรรมต่อมาได้แก่การฝึกอบรมความเป็นผู้นำ และการฝึกอบรมกิจกรรมเพื่อก่อให้เกิดรายได้ ซึ่งจัดขึ้นเพื่อพัฒนาศักยภาพของกลุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการดำเนินงานในองค์กร และการดำรงไว้ซึ่งแหล่งเงินทุนเพื่อการจัดกิจกรรมประจำ เวทีดังกล่าวได้ก่อให้เกิดความรู้และความสามารถในการจัดการกับปัญหาน้ำท่วมได้ดียิ่งขึ้น และมีการเตรียมการรับมือทั้งก่อน ระหว่าง และหลังเกิดเหตุภัยพิบัติ และที่สำคัญที่สุด เวทีนี้นับเป็นช่องทางที่สำคัญในการเผยแพร่และกระจายข่าวสารข้อมูล เพื่อมั่นใจได้ว่าชุมชนทั้งหมดสามารถรับมือกับเหตุน้ำท่วมในอนาคตได้เนื่องจากคนในกลุ่มได้สร้างการรับรู้และพบปะกับคนในชุมชนทุกวัน ซึ่งทำให้ตัวแทนของกลุ่มสามารถเข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อนบ้านคนอื่นๆได้ ผลจากโครงการนี้พิสูจน์ให้เห็นถึงหลักการง่ายๆ แต่สำคัญสองประการในการรับมือและบรรเทาภัยพิบัติ นั่นคือ การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนและวิธีการจากล่างขึ้นบน การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในทุกๆระยะของโครงการนั้นมีความสำคัญเพื่อก่อให้เกิดความมั่นใจว่า มาตรการบรรเทาเหตุนั้นมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนนั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ไม่เพียงแต่เพื่อกำหนดสิ่งที่จะต้องกระทำและกลุ่มเป้าหมาย แต่ยังเพื่อเพิ่มการรับรู้และความชอบธรรมให้กับกิจกรรมและมาตรการที่เสนออีกด้วย ส่วนวิธีการจากล่างขึ้นบนนั้น ชุมชนจะได้พัฒนาข้อเสนอต่างๆ ด้วยตนเอง (การจัดการน้ำเสีย การเพิ่มความเข้มแข็งให้กับกลุ่ม ความพยายามต่างๆในการเตรียมพร้อมรับมือภัยน้ำท่วม) เพื่อพัฒนาศักยภาพของตนเองในการจัดการกับปัญหาน้ำท่วม

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อดร. แจน เอฟ สเตฟเฟน องค์กรการ UNESCO ประจำกรุงจาการ์ตา ที่ j.steffen@unesco.org

การใช้เทคโนโลยีด้านอวกาศ เพื่อจัดการภัยพิบัติ

มุ่งสู่เครือข่ายการให้บริการข้อมูลดาวเทียมเพื่อการจัดการภัยพิบัติ

ผู้ เข้าร่วมประชุมจากหน่วยงานด้านอวกาศจำนวน 70 คน พร้อมกับหน่วยงานการจัดการภัยพิบัติ และองค์กรที่เกี่ยวข้องจาก 18 ประเทศและสำนักงานเลขาธิการอาเซียน สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย (Asian Institute of Technology หรือ AIT) สำนักงานองค์การสหประชาชาติที่ดูแลด้านอวกาศ (United Nations Office of Outer Space Affairs หรือ OOSA) และ UNESCAP ได้เข้าร่วมประชุมของ Joint Project Team ซึ่งจัดขึ้นเป็นครั้งแรก เพื่อการจัดทำระบบเพื่อสนับสนุนการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ในที่ประชุมได้พูดถึงแผนการดำเนินงานของโครงการ Sentinel-Asia ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดตั้งเครือข่ายการให้บริการข้อมูลจากการสำรวจระยะไกลโดยใช้ดาวเทียม การให้บริการท้องถิ่น และการฝึกอบรมและวิจัย โครงการฯ จะใช้ข้อมูลที่ได้จากดาวเทียมมาใช้ในการจัดการภัยพิบัติ ภัยเหตุภัยพิบัติ เช่น ไฟป่า และน้ำท่วม นอกจากนี้ ที่ประชุมยังเห็นพ้องกันเรื่องเงื่อนไขและแนวทางของทีม Joint Project Team และเสนอแนะให้มีการจัดตั้งทีมทางเทคนิคเพื่อดูรายละเอียดของแผนการปฏิบัติงานโครงการ Sentinel-Asia ถือว่าเป็นก้าวแรก

ที่สำคัญต่อการจัดทำระบบเพื่อสนับสนุนการจัดการภัยพิบัติในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ซึ่งแนวคิดของโครงการนี้ได้มีการพูดคุยกันในการประชุมวาระที่ 12 ของเวทีการประชุม Asia-Pacific Regional Space Agency Forum ที่จัดขึ้นตั้งแต่วันที่ 11 ถึง 13 ตุลาคม 2548 ที่เมืองคิตะเคียวซู ประเทศญี่ปุ่น การประชุมทีม Joint Project Team ครั้งแรกนี้ เพื่อการจัดทำระบบเพื่อสนับสนุนการจัดการความเสี่ยงภัยพิบัติในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ได้จัดขึ้นที่กรุงฮานอย ประเทศเวียดนาม ในวันที่ 14 และ 15 กุมภาพันธ์ 2548 โดยองค์การการสำรวจทางอวกาศแห่งญี่ปุ่น (Japan Aerospace Exploration Agency หรือ JAXA) ร่วมกับภาควิทยาศาสตร์แห่งสถาบันวิทยาศาสตร์เวียดนาม และ UNESCAP นอกจากนี้ ทางองค์การ JAXA ก็ได้มีแผนที่จะจัดการประชุมทีม Joint Project Team ครั้งต่อไปที่กรุงเทพฯ ในวันที่ 27 และ 28 มิถุนายน 2549 โดยร่วมมือกับสถาบัน Geo-Informatics and Space Technology Development Agency (GISTDA) แห่งประเทศไทยและ UNESCAP

UNESCAP หาแนวทางใช้เทคโนโลยีอวกาศ เป็นกลไกในการจัดการภัยแล้ง

จากการประชุมการบรรเทาภัยพิบัติในเอเชีย UNESCAP ก็ได้จัดการประชุมเพื่อปรึกษาหารือโดยมีผู้เชี่ยวชาญอาวุโสจากหน่วยงานสำคัญในประเทศหลักๆ ร่วมประชุมกันที่กรุงปักกิ่งในวันที่ 29 และ 30 มิถุนายน 2549 เพื่อพูดคุยถึงกลไกเชิงรูปธรรมและเชิงปฏิบัติ รวมทั้งขั้นตอนต่างๆ เพื่อสร้างเครือข่ายการปฏิบัติงานที่ใช้เทคโนโลยีอวกาศในการช่วยบรรเทาปัญหาภัยแล้งในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก โดยแนวคิดของกลไกนี้จะมีการนำไปพิจารณาเพิ่ม

เติมในวงกว้างมากขึ้น โดยเชิญประเทศสมาชิกเข้าร่วมสัมมนาเชิงปฏิบัติการที่ฮ่องกง จีน พร้อมๆกับการจัดการประชุมของคณะทำงานในภูมิภาค (Regional Working Group) ด้าน GIS และระบบการหาตำแหน่งโดยใช้ดาวเทียม (Satellite-based Positioning) และการจัดประชุมของคณะทำงานในภูมิภาคด้านการใช้ดาวเทียมทางอุตุนิยมวิทยา และการเฝ้าติดตามภัยธรรมชาติ ในระหว่างวันที่ 25 ถึง

28 กันยายน 2549 ส่วนในโครงการการใช้เทคโนโลยีทางอวกาศเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก (Regional Space Applications Programme for Sustainable Development in Asia and the Pacific หรือ RESAP) นั้น ทาง UNESCAP ได้ส่งเสริมกลไกความร่วมมือในภูมิภาคด้านการใช้เทคโนโลยีอวกาศเพื่อการจัดการภัยพิบัติ โดยเหตุการณ์น้ำท่วมและภัยแล้งซึ่งถือเป็นภัยพิบัติสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อประเทศส่วนใหญ่ในภูมิภาค ได้รับการเสนอให้มีการจัดการก่อนเป็นอันดับแรก การประชุมเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติในเอเชีย ระหว่างวันที่ 27 ถึง 29 กันยายน 2548 ซึ่งรัฐบาลจีนเป็นเจ้าภาพนั้น ที่ประชุมได้เรียกร้องให้มีการเพิ่มความร่วมมือในภูมิภาคในการดำเนินการตามกรอบแผนฮิวโก นอกจากนี้ UNESCAP ได้ร่วมกับองค์กรวิจัยอวกาศแห่งอินเดียและองค์กร National Remote Sensing Agency (NRSA) ได้จัดการสัมมนาเชิงปฏิบัติการในเรื่องการติดตามเฝ้าระวังและการประเมินภัยแล้งโดยใช้เทคโนโลยีทางอวกาศ เมื่อวันที่ 3 ถึง 7 พฤษภาคม 2547 ในเมืองไฮเดอราบัด ประเทศอินเดีย ภายใต้โครงการ RESAP ที่มีชื่อว่า “การสร้างขีดความสามารถในการจัดการภัยพิบัติในเอเชียและแปซิฟิก”

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการดำเนินการทั้งสองเรื่องข้างต้น กรุณาติดต่อคุณวุฒู๋เซียง Space Technology Applications Section องค์กรการ UNESCAP ที่ escap-stas@un.org

การพิจารณาถึงประเด็นเรื่องเพศ

ทาง ADPC ร่วมกับ United Nations Development Fund for Women (UNIFEM) ซึ่งกำหนดให้ปี 2006 เป็นปีสตรีสากล และให้มีการจัดงานฉลอง “Emergencies and the Strength of Women” ขึ้นในวันที่ 8 มีนาคม 2549 ที่โรงแรมรอยัลปรีนเซส หลานหลวง กรุงเทพฯ โดยในงานจะยกย่องและประกาศเกียรติคุณให้แก่ผู้หญิงและองค์กรสำคัญๆ อาทิ เช่น H.E. Merete Fjeld Brattested เอกอัครราชทูตนอร์เวย์ประจำประเทศไทย และคุณประทีป อึ้งทรงธรรม ฮาตะ เลขาธิการมูลนิธิดวงประทีป และเมืองคอร์กอื่นๆ ร่วมในกิจกรรมรากลูน่าด้วย อาทิเช่น มูลนิธิเวลต์วีกส์แห่งประเทศไทย ซึ่งได้มาร่วมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทที่โดดเด่นของผู้หญิงในสถานการณ์ภัยพิบัติและในกระบวนการหลังเกิดภัยพิบัติในระดับชุมชน นอกจากนี้ ยังมีสื่อมวลชนและตัวแทนจากองค์กรระหว่าง

ประเทศอีกหลายแห่งเข้าร่วมงานด้วย เช่น UNAIDS UNISDR UNESCO UNICEF และองค์กรพัฒนาเอกชนอื่นๆ เช่น Forum-Asia รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณรุ้งฟ้า รักกิจจิต ADPC ที่ roopa@adpc.net

ESCAP/UNIFEM วันสตรี กับ “ผู้หญิงกับการตัดสินใจ”

UNESCAP ร่วมกับ UN Fund for Women (UNIFEM) จัดงานฉลองวันสตรีประจำปี 2549 ขึ้นที่กรุงเทพฯ โดยได้จัดงานสัมมนาเชิงปฏิบัติการระหว่างประเทศขึ้นในหัวข้อ “ผู้หญิงกับการตัดสินใจ” และได้รับเกียรติจาก ดร.สายสุรีย์ ชูติกุล อธิบดีรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี และอดีตที่ปรึกษาสำนักนายกรัฐมนตรี และคณะกรรมการการพัฒนาภาครัฐ ดร.อรพิน สบโชคชัย ซึ่งทั้งคู่ทำงานในตำแหน่งระดับสูง ร่วมเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับบทบาทและความท้าทายทั้งในด้านการเมืองและธุรกิจภาคเอกชนที่ผู้หญิงต้องเผชิญ โดยการอภิปรายได้เชื่อมโยงถึง Beijing Platform for Action (BPfA) และได้พูดถึงอุปสรรคที่ผู้หญิงถูกกีดกันออกจากกระบวนการตัดสินใจ การพัฒนาทางเศรษฐกิจ ประชาธิปไตยที่ยั่งยืน และความสงบสุขในสังคมทั่วโลก

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อดร. ฌอน ดี คูนฮา ผู้อำนวยการโครงการในภูมิภาค UNIFEM ภาคพื้นเอเชียและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่ jean.dacunha@unifem.org

มาตรการการดำเนินการรูปแบบใหม่ในการบรรเทาความเสี่ยงและเตรียมพร้อมรับมือกับภัยพิบัติ

แนวทางใหม่ที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาระบบข้อมูลเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ

กระบวนการของการประชุมสมาชิกหลัก (Core Member Meetings หรือ CMM) ได้เกิดขึ้นในหลายภูมิภาคของโลก โดยมีการพูดถึงแนวทางใหม่ที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาระบบข้อมูลเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ ภายใต้หัวข้อ “International Framework for the Development of Disaster Reduction Technology List on Implementation Strategies-Disaster Reduction Hyperbase หรือ DRH” การประชุมหัวข้อดังกล่าวในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จัดขึ้นเมื่อวันที่ 27 และ 28 กุมภาพันธ์ 2549 ที่เมืองสึคุบะ ประเทศญี่ปุ่น เพื่อสนับสนุนการพัฒนาระบบ hyperbase ในการบรรเทาความเสี่ยง ซึ่งสอดคล้องกับการปฏิบัติตามกรอบแผนฯ ฮิวโก ที่ประชุมตระหนักดีว่าการพัฒนาระบบ DRH ดังกล่าวนั้นจะเป็นการช่วยบรรเทาความเสี่ยงและเพิ่มความสามารถในการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติแบบบูรณาการในระดับภูมิภาคได้มากขึ้น ผู้ร่วมประชุมได้ตกลงกันในเรื่องต่อไปนี้

- ระบบ DRH จะเป็นฐานข้อมูลเทคโนโลยีที่ใช้ในการดำเนินงานแบบเปิดและแบบปฏิสัมพันธ์ โดยจะเป็นเวทีเพื่อช่วยในการตรวจเทียบ การทดสอบ การเผยแพร่รูปแบบการบรรเทาเหตุ และจะเชื่อมโยงกับแนวทางใหม่ๆ ที่เกี่ยวข้อง
- ภายใต้ผู้ดูแลการประสานงาน การพัฒนา และข้อมูล ผู้ที่มีส่วนร่วมจะต้องระดมทรัพยากร (ทั้งด้านการจัดการ การหาทุน และอื่นๆ) เพื่อช่วยให้การดำเนินงานของระบบ DRH ประสบผลสำเร็จ
- กิจกรรมการพัฒนาระบบ DRH ต้องนำไปสู่การดำเนินงานตามกรอบแผนฯ ฮิวโก ปี 2548-2558 ซึ่งได้มีการรับรองแล้วในครั้งการประชุมโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ เมื่อเดือนมกราคม 2548

นอกจากนี้ จะมีการวางแผนจัดการประชุมอื่นๆ เพื่อประเมินความก้าวหน้าในการดำเนินงานระบบ DRH เอกสารของโครงการทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการประชุมระดับภูมิภาคของทวีปแอฟริกาและยุโรป เอเชีย และอเมริกาทั้งสามครั้ง สามารถดูได้ที่ www.edm.bosai.go.jp/M-N.htm รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณเปโดร บาซาเบ UNISDR ที่ basabe@un.org หรือ คุณนาโฮ อิเคดะ Earthquake Disaster Mitigation Research Center, Japan ที่ iked@edm.bosai.go.jp

“Global Exposure”: เครื่องมือที่ใช้วัดการเผชิญหน้ากับภัยพิบัติ

ภัยพิบัติที่ผ่านมาซึ่งเกิดขึ้นจำนวนมาก ตั้งแต่การก่อการร้าย แผ่นดินไหว สึนามิ และเฮอริเคน ได้ดึงดูดความสนใจมาสนใจถึงความสำคัญของข้อมูลเกี่ยวกับระบบพิกัดทางภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการเผชิญกับภัยพิบัติหรือความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้น และเพื่อตอบสนองต่อเรื่องนี้ กลุ่ม Risk Frontiers (www.riskfrontiers.com) ได้พัฒนาเครื่องมือวัดการเผชิญภัยพิบัติขึ้นซึ่งใช้ง่ายและมีความละเอียดสูงขึ้นเรียกว่า เครื่องวัดการเผชิญภัยพิบัติ หรือ Global Exposure เครื่องมือดังกล่าวนี้ จะใช้ข้อมูลการกระจายตัวของประชากรที่ละเอียดที่สุดและใช้ LandScan ที่มีความละเอียดที่ 1 กิโลเมตร ซึ่งพัฒนาโดยห้องทดลอง Oak Ridge National Laboratory ของสหรัฐฯ นอกจากนี้ ยังมีเครื่องมืออำนวยความสะดวกในการสร้างสถานการณ์การเผชิญและความล่อแหลมต่อภัยพิบัติต่างๆ ด้วย มีการจัดทำเลย์เออร์ด้านข้อมูลพื้นที่ต่างๆ เช่น ค่าความสูงที่มีความละเอียดสูง (ล่าสุดจาก Shuttle Radar Topography Mission หรือ SRTM ขององค์การนาซา) ระยะห่างจากแนวฝั่งทะเล (ดูจากแนว

ฝั่งทะเลที่มีรายละเอียดเยอะที่สุดของโลกจาก US National Oceanic and Atmospheric Administration หรือ NOAA) และระดับความรุนแรงจากการสั่นสะเทือนของผิวดินจากเหตุแผ่นดินไหวที่เกินร้อยละ 10 ที่เกิดขึ้นภายใน 50 ปี (ดูจาก Global Seismic Hazard Assessment Program หรือ GSHAP) ซึ่งได้รวมไว้ในรูปแบบที่สอดคล้องกันลักษณะที่สำคัญได้แก่

■ เนื่องจากเครื่องมือนี้ ได้รับการพัฒนาขึ้นโดยใช้ซอฟต์แวร์ชื่อว่า MapInfo's MapX ระดับชั้น GIS ทั้งหมดที่รวมอยู่ในการติดตั้งหรือข้อมูลที่เตรียมโดยผู้ใช้งานสามารถนำมาแสดงผลร่วมกันได้อย่างสะดวก ตัวควบคุมชั้นเองก็มีความคล้ายคลึงกับตัวควบคุมของ MapInfo Professional

■ ชุดอุปกรณ์ในการอ่านพื้นที่ที่มีความเป็นมาตรฐานทั้งการถ่ายภาพเป็นมุมกว้าง การดึงภาพเข้า-ออก การเลือกรูปแบบโดยใช้ pin point การกำหนดจุดเป็นสีเหลี่ยมมุมฉากหรือเป็นรัศมี

■ มีการแสดงการวัดระยะทางและแสดงละติจูด/ลองจิจูด

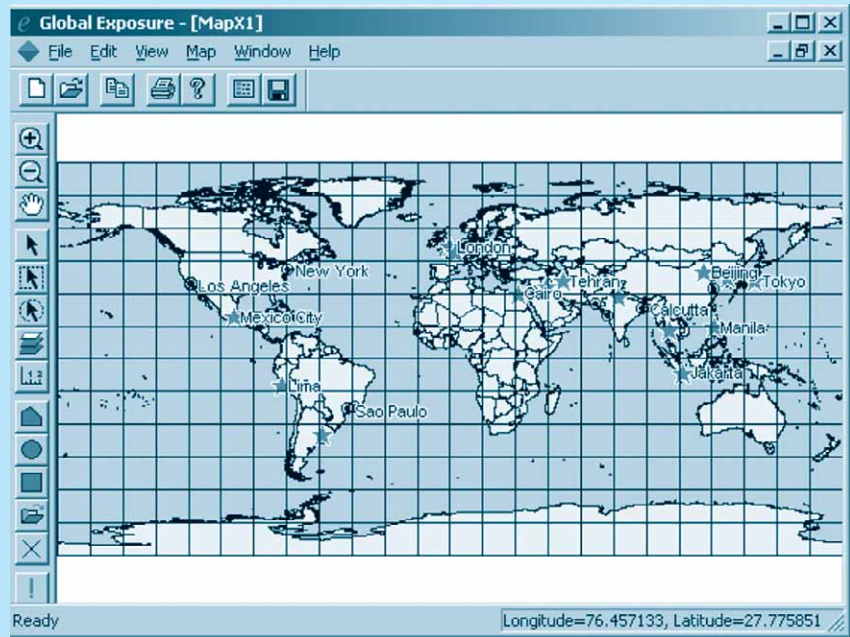
■ บันทึกแผนที่ที่ทำขึ้นเองในไฟล์เก็บข้อมูลใช้งาน หรือทำสำเนาแผนที่ไปไว้ยังเอกสารอื่นได้

■ มีตัวเลือกสไลด์แบบเพื่อใช้ในการกำหนดพื้นที่ที่สนใจบนแผนที่โลก ทั้งแบบรูปหลายมุมสี่เหลี่ยมมุมฉาก การหาเป็นรัศมี หรือป้อนไฟล์เข้าไป (ในรูปแบบของ MapInfo TAB)

■ การสร้างรายงานการประมวลผลได้อย่างรวดเร็ว ด้วยการคลิกเพียงครั้งเดียว

■ การสร้างรายงานในรูปแบบ Comma Delimited text format ซึ่งสามารถเปิดดูได้โดยตรงในไมโครซอฟท์เอ็กเซล พร้อมสำหรับการสร้างกราฟ ชาร์ต หรือทำการวิเคราะห์ทางสถิติเพิ่มเติมอื่นๆ

■ สำหรับเหตุภัยพิบัติ เช่น แผ่นดินไหวภูเขาไฟระเบิด รั้งสี และมลพิษจากโรงงาน รายงานจะมีตัวเลขประชากรที่อาจได้รับผลกระทบที่ระยะห่างที่ 1 กิโลเมตร สำหรับภัยพิบัติตามชายฝั่งเช่น เฮอริเคน สึนามิ และน้ำหนุนจากพายุ รายงานจะระบุการเผชิญภัย

พิบัติที่ความห่างจากจุดเกิดเหตุไปถึงแนวชายฝั่งเป็นระยะกิโลเมตร และแสดงค่าความสูงเหนือระดับน้ำทะเลปานกลางเป็นเมตร

■ มีการใช้งานที่ง่าย โดยคนทั่วไปสามารถคุ้นเคยกับซอฟต์แวร์นี้ได้ภายในระยะเวลาอันสั้น

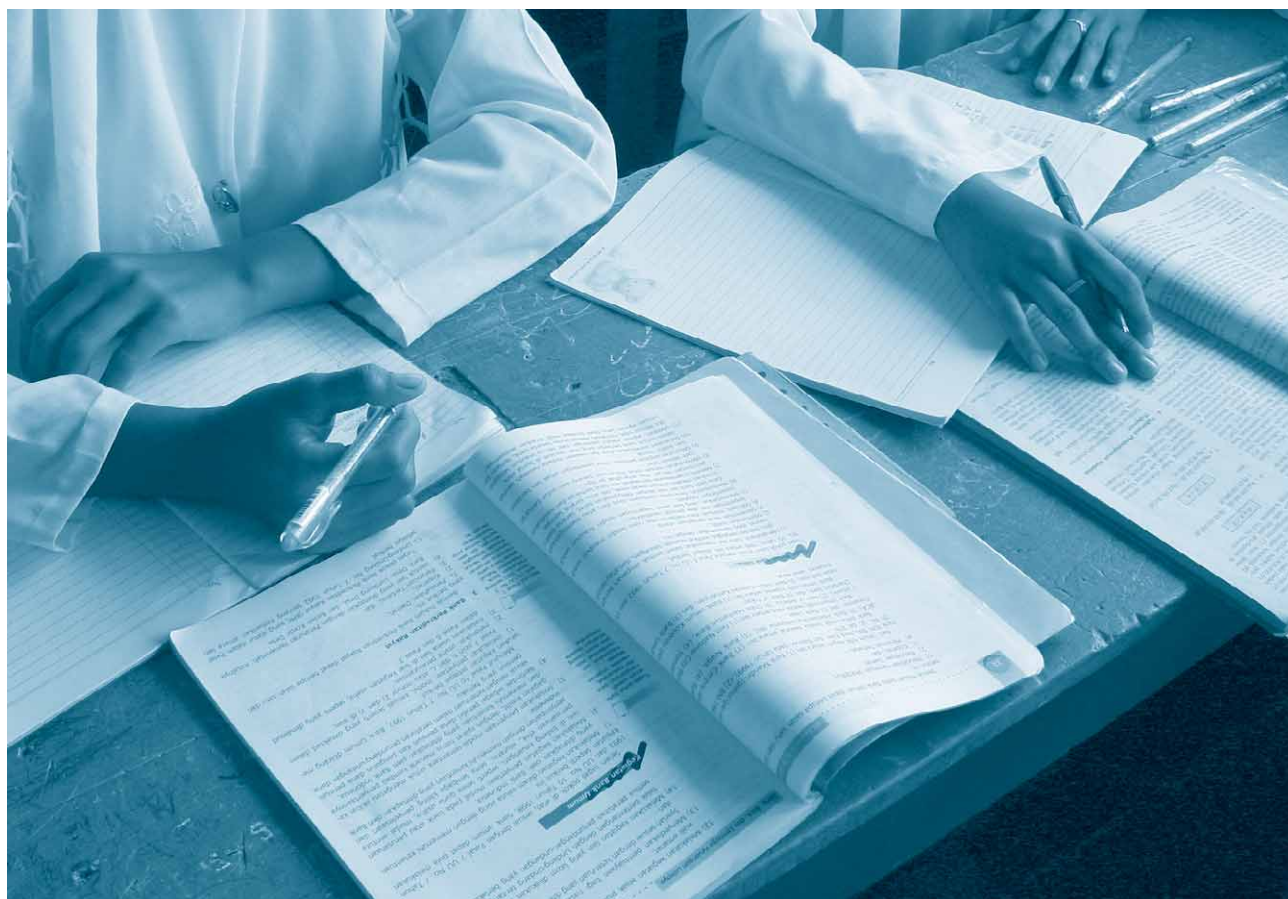
■ มีประเด็นเฉพาะของโลกรวมอยู่ด้วย เช่น ประชากร ระดับความสูง พื้นที่ได้รับความรุนแรงจากการสั่นสะเทือนของผิวดินจากเหตุแผ่นดินไหว ระยะทางที่สั้นที่สุดไปถึงชายฝั่ง เขตการปกครอง และข้อมูลเมืองของแต่ละประเทศ

■ เลเยอร์ชั้นบนตั้งไว้ที่ความละเอียด 1 กิโลเมตร แต่หากต้องการเปลี่ยน ระบบก็สามารถเปลี่ยนไปที่ความละเอียดน้อยกว่า 1 กิโลเมตรได้

ความแตกต่างสำคัญที่ทำให้เครื่องมือนี้ต่างจากระบบอื่นๆ เช่น ระบบที่เพิ่งเปิดตัวใหม่อย่าง web-based USGS's PAGER (Prompt Assessment of Global Earthquakes for Response) ก็คือ เครื่องมือ Global Exposure นั้นใช้ได้ทั่วไป และสามารถใช้ได้กับภัยพิบัติทุกประเภทที่ส่งผลกระทบในระดับภูมิภาค ระบบเป็นแบบ stand alone และใช้งานได้จาก desk-

top เมื่อติดตั้งโปรแกรมแล้ว นอกจากนี้ ผู้ใช้สามารถค้นหาเหตุการณ์ภัยพิบัติหรือประเมินถึงผลกระทบได้มากมายโดยอิสระ เครื่องมือชนิดนี้น่าจะได้รับความสนใจจากองค์กรรัฐระดับสูง บริษัทประกันภัยใหญ่ๆ และสื่อมวลชนสามารถดูภาพบนจอจากซอฟต์แวร์นี้ได้ผ่านบน

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ Risk Frontiers ที่ www.riskfrontiers.com

รายงานพิเศษ: การบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติกับเรื่องการศึกษา

การดำเนินงานและ โครงการด้านการให้การศึกษา

กรณีศึกษาโรงเรียนในอินเดีย

ก ครอบคลุม ฮิวโก้ ได้กำหนดให้ใช้ความรู้ นวัตกรรม และการศึกษา เป็นปัจจัยหลักในการ “สร้างวัฒนธรรมความปลอดภัยและความเข้มแข็งในทุกระดับ” โดยในแผน 5 ปีฉบับที่ 10 สำหรับปี 2545-2550 นั้น ทางรัฐบาลอินเดียได้มุ่งเน้นถึงความจำเป็นที่จะบูรณาการเรื่องการจัดการภัยพิบัติเข้าไปในหลักสูตรการศึกษาของประเทศ และภายใต้โครงการการจัดการความเสี่ยงภัยแห่งชาติ (National Disaster Risk Management หรือ DRM) ของรัฐบาลอินเดียร่วมกับ UNDP ก็มีเป้าหมายที่มุ่งจะสร้างความเข้มแข็งให้กับกลุ่มเด็กนักเรียน โดยอาศัยการสร้างความรู้ การอบรม และการณรงค์สร้างจิตสำนึก

การจัดการภัยพิบัติในหลักสูตรการศึกษา

ก้าวสำคัญในการสร้างความแข็งแกร่งให้กับเด็กๆ ในโรงเรียนก็คือ การเริ่มนำเอา “การจัดการภัยพิบัติ” มาเป็นกรอบแนวคิดในหลักสูตรการ

เรียนการสอนทั้งในระดับประเทศและระดับจังหวัด ทางคณะกรรมการกลางด้านการศึกษาระดับมัธยม ซึ่งเป็นหนึ่งในคณะกรรมการแห่งชาติด้านการศึกษาในโรงเรียนนั้น ได้จัดทำแบบเรียนเรื่องการจัดการภัยพิบัติในระดับโรงเรียนมัธยมขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อปี 2546 และยังมีอีก 2 เล่มในช่วง 2-3 ปีต่อมา โดยแบบเรียนชุดนี้มีชื่อเรียกว่า “ร่วมแรงร่วมใจเพื่อความปลอดภัยของอินเดีย” (Together Towards a Safer India) และมุ่งเป้าไปที่กลุ่มนักเรียนอายุ 13-16 ปีในโรงเรียน 7,500 แห่งทั่วประเทศและในต่างประเทศ

ตลอดหลักสูตรนี้ เด็กนักเรียนจะได้เรียนรู้แนวคิดหลักและแนวทางปฏิบัติเพื่อการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติ โดยในปีแรก เด็กๆ จะต้องทำความรู้จักคำและเนื้อหาสำคัญๆ ที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการใช้ชีวิตอยู่กับสภาพแวดล้อมธรรมชาติ เนื้อหาพื้นฐานของการเรียนรู้ในชั้นนี้จะเป็นเรื่องประสบการณ์ต่างๆ เกี่ยวกับภัยธรรมชาติและภัยพิบัติที่เกิดจากฝีมือมนุษย์ที่เกิดขึ้นในอินเดีย โดยจะมีการอธิบายถึงสาเหตุและผล

SEED และ ADRRN

SEEDS หรือ สมาคมเพื่อการพัฒนาชุมชนในเขตและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ในอินเดีย: ร่วมมือกับรัฐบาลแห่งรัฐคุชราตในอินเดีย เริ่มดำเนินโครงการเพื่อความปลอดภัยในโรงเรียนขึ้นเป็นครั้งแรกในอินเดีย โดยโครงการระยะแรก จะครอบคลุมโรงเรียน 150 แห่ง รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาดูที่ www.gsmda.org

ADRRN หรือ เครือข่ายเพื่อการรับมือและการบรรเทาความเสี่ยงในเอเชีย (**Asian Disaster Reduction & Response Network**): เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ปี 2545 ศูนย์ **ADRC** ที่เมืองโกเบ และสำนักงานความร่วมมือด้านมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (**UN OCHA**) ในโกเบ พร้อมการสนับสนุนของมูลนิธิอาเซียน ได้ร่วมกันเชิญองค์กรพัฒนาเอกชนกว่า 30 องค์กรทั่วภูมิภาคเอเชีย เพื่อปรึกษาหารือถึงความจำเป็นในการจัดตั้งเครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชน ในการรับมือและบรรเทาภัยพิบัติในเอเชีย... และได้ก่อให้เกิดเครือข่ายเพื่อการรับมือและการบรรเทาความเสี่ยงในเอเชีย หรือ **ADRRN** ขึ้น ในเดือนธันวาคม 2546 และมิถุนายน 2547 ได้มีการจัดทำโครงสร้าง เนื้อหา และทิศทางขององค์กรขึ้นเป็นรูปร่างชัดเจน โดยมีภารกิจหลักคือ การส่งเสริมการประสานความร่วมมือกันระหว่างองค์กรพัฒนาเอกชน และองค์กรอื่นๆ เกี่ยวข้องเพื่อการรับมือและบรรเทาภัยพิบัติในเอเชีย-แปซิฟิกอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ประธานในปัจจุบันคือ องค์กร **Mercy Malaysia** รายละเอียดเพิ่มเติมด้านวัตถุประสงค์ของเครือข่ายฯ กรุณาดูที่ <http://www.adrrn.net> หรือติดต่อดร. เจมีลาลี มาห์หมุด ประธานคณะกรรมการความร่วมมือ ที่ president@mercy.org.my

กระทบของปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ รวมทั้งมีการหารือกันถึงแนวทางง่ายๆ ในการเตรียมรับมือและบรรเทาภัยพิบัติด้วย เมื่อเข้าปีที่ 2 เนื้อหาในหลักสูตรจะเกี่ยวกับแนวคิดในการจัดการภัยพิบัติและการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ โดยมุ่งเน้นให้เด็กๆ ได้เรียนรู้ถึงบทบาทชุมชนและการวางแผนของโรงเรียนในการจัดการภัยพิบัติ ส่วนในปีที่ 3 เด็กๆ จะได้เรียนรู้เรื่องทักษะการมีชีวิตรอดอยู่รอด เทคนิคการค้นหาและช่วยเหลือผู้ประสบภัย ระบบการสื่อสารต่างๆซึ่งจะมีประโยชน์ในเวลาที่เกิดภัยพิบัติ แนวทางและกฎระเบียบเพื่อการก่อสร้างที่ปลอดภัย และการวางแผนทางเลือกต่างๆสำหรับสมาชิกในชุมชน

ความสำเร็จของการดำเนินการดังกล่าวในระดับประเทศ เป็นตัวกระตุ้นให้คณะกรรมการการศึกษาระดับจังหวัดใน 13 จังหวัดที่มีความเสี่ยงสูงทำการบูรณาการเรื่องการจัดการภัยพิบัติเข้าไว้ในหลักสูตรการศึกษาชั้นมัธยมในระดับจังหวัดด้วย และยังมีมีการนำประเด็นการบรรเทาความเสี่ยงจากเหตุแผ่นดินไหวไปแทรกลงในสมุดระบายสีที่จัดทำขึ้นพิเศษสำหรับเด็กประถมด้วย

การฝึกอบรมครูเรื่องการจัดการภัยพิบัติ

ในระดับประเทศ มีการอบรมหลักสูตรต่างๆให้กับครูในโรงเรียนเพื่อให้ครูมีเครื่องมือในการปฏิบัติตามแนวคิดใหม่นี้ ส่วนการทำให้แผน “สุขภาพความปลอดภัย และความเป็นอยู่ที่ดี” ของเด็กๆ เกิดผลในระยะยาว ทางกระทรวงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ กับสภาการวิจัยและฝึกอบรมทางการศึกษาแห่งชาติของอินเดีย ก็ได้จัดทำชุดวิชาฝึกอบรมการเรียนรู้ด้วยตนเองสำหรับครูอาจารย์ โดยได้รับการสนับสนุนจาก UNDP ชุดวิชานี้ประกอบด้วยแนวคิดหลัก 6 ประการคือ ครอบคลุมเข้าใจเรื่องสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยในโรงเรียน การบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ความปลอดภัยของโรงเรียนทั้งในส่วนโครงสร้างอาคารและส่วนอื่นๆ สุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีของนักเรียน ความปลอดภัยในการจัดการมื้ออาหารกลางวันในโรงเรียน รวมถึงการจัดบทบาทและความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่หน่วยต่างๆ ให้มีส่วนร่วมในเรื่องความปลอดภัยในโรงเรียน สำหรับในระดับอำเภอนั้น บรรดาครูก็ได้เรียนรู้แนวคิดสำคัญๆเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติและการเตรียมรับมือกับภัยพิบัติด้วย

กิจกรรมการจัดการความเสี่ยงภายในโรงเรียน

นอกเหนือจากการนำเรื่องการจัดการภัยพิบัติบูรณาการไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนในโรงเรียนแล้ว ยังมีการดำเนินกิจกรรมอื่นๆ เพื่อทำให้เกิดกิจกรรมการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติภายในโรงเรียนด้วย โดยครูและนักเรียนได้ร่วมกันจัดทำเหตุการณ์จำลอง ผูกการปฐมพยาบาล การช่วยเหลือผู้ประสบภัย การฝึกซ้อมวิธีดับเพลิง และทำกิจกรรม “ล่าอันตราย” (**hazard hunt**) ซึ่งเป็นการออกค้นหาจุดเสี่ยงภัยภายในโรงเรียน ทั้งยังมีกิจกรรมหลักสูตรเสริมพิเศษเพื่อเผยแพร่การรณรงค์ในโรงเรียน เช่นการวาดภาพ จัดทำโปสเตอร์ เขียนบทความ และแข่งโต้วาทิในหัวข้อที่เกี่ยวกับภัยพิบัติ

แผนเพื่อความปลอดภัยภายในโรงเรียน

องค์ประกอบสำคัญของการจัดการภัยพิบัติในโรงเรียนก็คือเรื่องของการความปลอดภัยภายในโรงเรียน จึงได้มีการจัดทำแผนเพื่อความปลอดภัยภายในโรงเรียนขึ้น ซึ่งประกอบด้วย 2 ส่วน คือ การระบุภัยอันตรายและประเมินความปลอดภัย และการวางแผนรับมือ นอกจากนี้ ยังมีการประเมินความปลอดภัยของอาคารทั้งด้านโครงสร้างและด้านอื่นๆ มีการรวบรวมอุปกรณ์ต่างๆ ที่มีอยู่ การจัดทำแผนอพยพของโรงเรียน การจัด

ห้องสมุดภาคสนามของ UNISDR

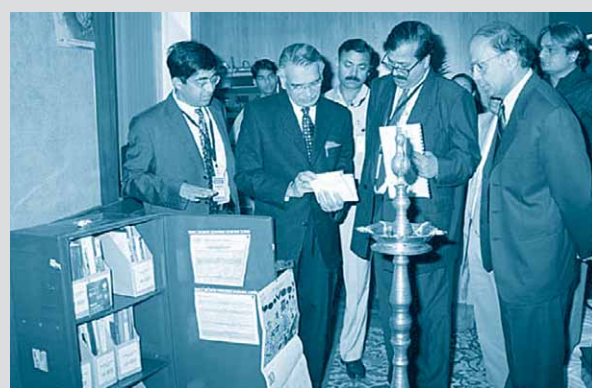
ความสำเร็จจากกระบวนการการศึกษาอบรม

“ห้องสมุดภาคสนามระหว่างหน่วยงาน เพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ” เป็นส่วนหนึ่งของคณะทำงานห้องสมุดระหว่างหน่วยงานแห่งสหประชาชาติเพื่อการบรรเทาความเสี่ยง ซึ่งประจำอยู่ที่กรุงเจนีวา ภายใต้ความร่วมมือของสำนักเลขาธิการ UNISDR วัตถุประสงค์หลักของห้องสมุดภาคสนามนี้ คือ การเสริมสร้างความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลและความรู้เรื่องการบรรเทาภัยพิบัติของกลุ่มเป้าหมายที่หลากหลายในประเทศที่มีความเสี่ยงสูง โดยอาศัยความร่วมมือกันระหว่างผู้เชี่ยวชาญด้านการบรรเทาภัยพิบัติ นักวิจัย นักการศึกษา ผู้นำในระดับประเทศและท้องถิ่น องค์กรระดับภูมิภาค ชุมชนท้องถิ่น เครือข่ายห้องสมุด องค์กรพัฒนาเอกชน องค์กรสหประชาชาติ และองค์กรพัฒนาระหว่างประเทศอีกหลายแห่ง วัตถุประสงค์อีกประการคือการสนับสนุนความพยายามที่จะสร้างวัฒนธรรมการป้องกันภัยพิบัติ ซึ่งสุดท้ายแล้วจะส่งผลต่อชุมชนในปรับตัวต่อผลกระทบจากภัยธรรมชาติ เทคโนโลยี สิ่งแวดล้อม หรือแม้แต่ภัยทางชีวภาพได้ดีขึ้น การดำเนินการห้องสมุดฯ ดังกล่าวนี ในช่วงแรกได้มุ่งชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการดำเนินงานในต่าง ๆ ในกลุ่มประเทศที่ได้รับผลกระทบรุนแรงที่สุดจากภัยสึนามิในมหาสมุทรอินเดียเมื่อเดือนธันวาคม 2547 โดยคาดหวังให้ชุมชนท้องถิ่นได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติ สามารถเข้าถึงข้อมูลและความรู้ที่จำเป็นต่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ขณะดำเนินการ ก็ได้ทำให้รัฐบาลของประเทศต่าง ๆ เล็งเห็นความสำคัญของการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติทั้งในระดับประเทศ และระดับท้องถิ่นได้ ดังที่ได้มีการกล่าวไว้ในกรอบแผนฯ ฮิวโก ที่ทางสำนักเลขาธิการ UNISDR ร่วมกับ องค์กร WHO สำนักงาน UNDP องค์กร IFRC (International Federation of Red Crescent Societies) กลุ่ม ProVention Consortium ธนาคารโลก และสำนักงาน UNEP ได้ร่วมทุ่มเทเพื่อผลักดันให้เกิดการพัฒนาการดำเนินการระหว่างองค์กรขึ้น ในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา

ห้องสมุดฯ นี้ มีหนังสือและวารสารประมาณ 100 เล่มที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับภัยพิบัติ โดยจัดใส่ไว้ในกล่องโลหะสีน้ำเงินติดล้อ และเพื่อความสะดวกของผู้อ่าน ได้มีการจัดทำเอกสารแนะนำการอ่านไว้ด้วย ห้องสมุดฯ นี้ ได้เริ่มดำเนินการในอินโดนีเซียและอินเดีย โดยร่วม

มือกับรัฐบาลและสำนักงาน UNDP ในประเทศนั้นๆ ซึ่งก็ปรากฏว่าเป็นที่ชื่นชอบและได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี จากความสำเร็จในเบื้องต้นและความต้องการห้องสมุดฯ ที่เพิ่มสูงขึ้น สำนักเลขาธิการ UNISDR ภายใต้การสนับสนุนด้านการเงินจาก Indian Ocean Earthquake-Tsunami 2005 Flash Appeal (UN/OCHA) จึงได้ดำเนินการจัดตั้งห้องสมุดฯ จำนวน 10 แห่งในกลุ่มประเทศที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิรุนแรงที่สุด ซึ่งได้แก่ อินโดนีเซีย (2 แห่ง) อินเดีย (2 แห่ง) และมัลดีฟส์ (1 แห่ง) ในช่วงครึ่งแรกของปี 2549

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณ Marie Lou Darricau สำนักงาน UNISDR ประจำกรุงเจนีวา ที่ darricau@un.org

ตั้งทีมงานจัดการภัยพิบัติ (จากนักเรียน ครู และเจ้าหน้าที่อื่นๆ) และคณะกรรมการจัดการภัยพิบัติ (นักเรียนในระดับชั้นสูง เจ้าหน้าที่บริหารโรงพยาบาลท้องถิ่น หน่วยดับเพลิง สถานีตำรวจ เป็นต้น)

ความสำเร็จของแนวทางด้านการให้การศึกษาเพื่อการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัตินี้ ยังไม่ถือเป็นที่สุด ยังต้องมีการสำรวจแนวทางอื่นๆ ต่อไป อีก ผลที่เป็นเสมือนระลอกคลื่นของแนวทางนี้กำลังเข้าไปสู่ชุมชนโดยรวม และจะส่งผลต่อการรับมือกับภัยพิบัติในระดับท้องถิ่นในอนาคตได้ และยังมีความพยายามที่จะผลักดันเรื่องการจัดการภัยพิบัติเข้าสู่การเรียนการสอนเฉพาะทางในการศึกษาระดับที่สูงขึ้น เช่น วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย

ผลสำเร็จที่เกิดขึ้นนี้แสดงถึงแนวทางที่เหมาะสมในการบูรณาการการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติโดย “ผ่าน” กระบวนการศึกษา และ “เข้าไปใน” หลักสูตรการเรียนการสอน นั่นเอง ความสำเร็จของการดำเนินการนับเป็นกรณีตัวอย่างของการใช้มาตรการที่ยืดหยุ่นและเปิดกว้าง ที่อาจใช้สร้างความตระหนักเรื่องการจัดการภัยพิบัติในประเทศอื่นๆที่กำลังดำเนินการตามกรอบฯ ฮิวโกได้

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ UNDP/BCPR กรุงเดลี ผ่านคุณเชฟาลี จูเนจา ที่ shefali.juneja@undp.org

การปรับเปลี่ยนทักษะและแนวทางการปฏิบัติ เพื่อการจัดการความเสี่ยง: โรงเรียนภาคสนามเพื่อการเรียนรู้ด้านสภาพภูมิอากาศ

จากความก้าวหน้าด้านการพยากรณ์สภาพภูมิอากาศในปัจจุบัน บวกกับการปรับเปลี่ยนรูปแบบความคิดในเรื่องการจัดการภัยธรรมชาติ นับตั้งแต่การจัดการภาวะวิกฤตไปจนถึงการจัดการความเสี่ยง ช่วยให้อุปกรณ์ประเทศกำลังพัฒนามีโอกาสที่จะบรรเทาความเสียหายจากการเผชิญหน้ากับเหตุการณ์รุนแรงของสภาพภูมิอากาศได้ ในปี 2544 ภายใต้การสนับสนุนของสำนักงานช่วยเหลือด้านภัยพิบัติระหว่างประเทศของ USAID (USAID Office of Foreign Disaster Assistance หรือ OFDA) และสำนักงานโครงการจัดการชั้นบรรยากาศและมหาสมุทรโลกแห่งสหรัฐฯ (NOAA/OGP) ทำให้ ADPC ได้เริ่มต้นโครงการที่เรียกว่า “แบบเพื่อการพยากรณ์สภาพภูมิอากาศ เพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ” (Climate Forecast Application หรือ CFA) ในอินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และเวียดนาม โดยมีการกำหนดแนวทางไว้หลายแนวทาง เพื่อหาเครื่องมือในการสื่อสารที่จะเป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างคนกลางกับผู้รับสารปลายทาง เพื่อให้ผู้รับสารปลายทางได้เข้าถึงเทคโนโลยีใหม่ๆ พร้อมกับพูดคุยถึงมุมมองความเข้าใจที่แตกต่างกันของแต่ละคน นอกจากนี้ยังมีการจัดตั้งโรงเรียนภาคสนามการเกษตรเพื่อการจัดการศัตรูพืชแบบบูรณาการ (Farmer Field School for Integrated Pest Management หรือ IPM) เพื่อให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพสูงสุด เนื่องจากเป็นวิธีการเรียนรู้และฝึกฝนแบบ 2 ทาง

จากต้นแบบของโรงเรียน IPM ก็ได้มีการจัดตั้งโรงเรียนภาคสนามเพื่อการ

เรียนรู้ด้านสภาพภูมิอากาศ (Climate Field School หรือ CFS) ขึ้นในปี 2545 เพื่อส่งเสริมงานด้านการสื่อสารข้อมูลเรื่องสภาพภูมิอากาศซึ่งจะช่วยลดความเสี่ยงจากภัยน้ำท่วมและภัยแล้งในอำเภออินทราบายู ที่หมู่เกาะชาวตะวันตก (อินโดนีเซีย) โดยมีสำนักงานเกษตรอินทราบายู เป็นแกนนำหลักในการก่อตั้งโรงเรียน CFS นี้ โดยได้รับความร่วมมือจากกรมการปกป้องผลผลิตทางการเกษตร (Crop Protection หรือ DITLIN) และองค์การธรณีฟิสิกส์และอุตุนิยมวิทยา (BMG) และจากการสนับสนุนด้านเทคโนโลยีจากมหาวิทยาลัยเกษตรบอร์ และ ADPC นอกจากนี้ ยังมีการจัดทำแบบแผนการฝึกอบรมในลักษณะที่มีการปฏิสัมพันธ์เรื่องแนวคิดพื้นฐานของการพยากรณ์ที่มีความแน่นอนสูง เครื่องมือการพยากรณ์สภาพภูมิอากาศ วิธีการตรวจสอบและบันทึกข้อมูลสภาพภูมิอากาศ วิธีการใช้ประวัติข้อมูลเก่าเพื่อประเมินผลกระทบจากการผันผวนของสภาพภูมิอากาศที่มีต่อการเกษตร และการกำหนดยุทธศาสตร์เพื่อการเก็บเกี่ยวผลผลิตทางการเกษตรให้สอดคล้องกับการพยากรณ์สภาพภูมิอากาศที่ได้

โครงการฝึกอบรมนี้ ประกอบด้วย (1) การฝึกอบรมผู้เชี่ยวชาญพิเศษด้านการเกษตรในระดับอำเภอเพื่อตีความและแปลข้อมูลสภาพภูมิอากาศในเชิงวิทยาศาสตร์ให้เกิดผลที่เป็นจริงได้ และจัดเตรียมทางเลือกในการรับมือจัดอบรมผู้ฝึกสอนในระดับตำบล และการสนับสนุนการพัฒนาต้นแบบโรงเรียน CFS (2) การฝึกอบรมแรงงานภาคการเกษตรในระดับตำบล เพื่อสื่อสารข้อมูลเกี่ยวกับสภาพภูมิอากาศด้วยภาษาของตนเอง (3) เผยแพร่แนวทางการปรับเปลี่ยนการทำการเกษตรที่เหมาะสม การฝึกอบรม

เกษตรกร การสนับสนุนและช่วยเหลือเกษตรกรในการปรับใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ (เช่น การนำคำพยากรณ์สภาพภูมิอากาศของแต่ละช่วงฤดูมาปรับใช้ในการตัดสินใจเพื่อการทำการเกษตร) และการสนับสนุนการพัฒนาต้นแบบโรงเรียน CFS (4) การฝึกอบรมเกษตรกร ซึ่งจัดแบ่งได้ 2 ฤดูกาลเพาะปลูก (ประชุม 12 ครั้งในฤดูแล้ง และอีก 12 ครั้งในฤดูฝน)

โครงการ CFS ได้มีการดำเนินการนำร่องในปี 2546 ใน 3 ตำบลของอำเภออินทราบายู ซึ่งได้แก่ตำบล Juntinyuat Kandanghaur และ Losarang เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้ความเข้าใจอย่างมีระบบเกี่ยวกับความแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศ จากการประเมินรูปแบบของสภาพภูมิอากาศในท้องถิ่นด้วยตนเองโดยใช้ข้อมูลระยะยาวเกี่ยวกับสภาพอากาศที่ผ่านมาในอดีต ภายใต้โครงการแบบเพื่อการพยากรณ์สภาพภูมิอากาศ หรือ CFA องค์การธรณีฟิสิกส์และอุตุนิยมวิทยา (BMG) ได้ทำการแจ้งแก่เกษตรกรใน 6 พื้นที่ที่มีฝนตกมากในอินทราบายู ล่วงหน้า 1 เดือนก่อนถึงฤดูกาล ผ่านทางแรงงานทางการเกษตร การพยากรณ์ฤดูในท้องถิ่นเกี่ยวกับช่วงเริ่มต้นของหน้าแล้งและหน้าฝน รวมทั้งปริมาณน้ำฝนตลอดฤดูกาล เพื่อเทียบกับปริมาณน้ำฝนตามปกติของฤดูนั้น เกษตรกรใช้

คำพยากรณ์เรื่องช่วงเวลาที่จะเข้าสู่ฤดูแล้ง (ตามปกติจะอยู่ในช่วงเดือนเมษายน-กันยายน) ไปเป็นแนวทางในการเตรียมดินเพื่อเพาะปลูก และใช้คำพยากรณ์เรื่องปริมาณน้ำฝนไปเป็นเกณฑ์ช่วยตัดสินใจว่าจะปลูกพืชชนิดใดและเมื่อใดเป็นต้น ยกตัวอย่างเช่น หากคำพยากรณ์ของ BMG ระบุว่า ฤดูแล้งปีนี้จะแล้งกว่าปกติ บรรดาเกษตรกรก็จะเตรียมหาเครื่องปั้มน้ำ หรือไม้กั้นเก็บเกี่ยวให้เร็วขึ้นเพื่อจะได้ขายผลผลิตในช่วงที่ยังได้ราคาดี สำหรับคำพยากรณ์เรื่องฤดูกาลนั้น ได้มาจากการพยากรณ์ปริมาณน้ำฝนในแต่ละเดือน และปริมาณน้ำฝนในช่วง 3 เดือนก่อนถึงเดือนที่พยากรณ์เกษตรกรจะพิสูจน์คำพยากรณ์และเฝ้าสังเกต

ความเป็นไปของฤดูแล้งด้วยการสังเกตปริมาณน้ำฝนโดยใช้มาตรวัดที่จัดทำขึ้น (ทำจากกระป๋องนม)

จากความสำเร็จในพื้นที่สำนักงานเกษตรอินทราบายูจึงจำลองโครงการ CFS ไปใช้ในอีก 9 ตำบล โดยได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากอำเภอ (สำนักงานนูปาตี) และเตรียมแผนจะขยายโครงการอีกในอนาคต ภายใต้งบประมาณ 100 ล้านรูเปีย (ราว 11,000 ดอลลาร์สหรัฐฯ) ซึ่งทางอำเภอมุ่งหวังจะขยายโครงการ CFS ไปอีก 4-5 ตำบลในแต่ละปี ขณะที่ DITLIN ก็ผลักดันเรื่องนี้ในระดับประเทศ โดยเป็นส่วนหนึ่งของโครงการพัฒนาการเกษตร และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายได้อย่างสมบูรณ์ ในปี 2549 ทาง BMG ได้ลงทุน 4,000 ล้านรูเปีย (ราว 440,000 ดอลลาร์สหรัฐฯ) เพื่อสนับสนุนการขยายการดำเนินการพยากรณ์สภาพภูมิอากาศให้ลงสู่ระดับท้องถิ่น โดย BMG มีแผนจะเพิ่มงบประมาณดังกล่าวเป็น 12,000 ล้านรูเปีย (ราว 1.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ) ในปี 2550 ซึ่งความมุ่งมั่นนี้จะสัมฤทธิ์ผลได้ก็ต่ออาศัยทรัพยากรจากเกษตรกรด้วย (เครดิต ผลผลิตทางการเกษตร) เพื่อให้เหล่าเกษตรกรสามารถตัดสินใจในสิ่งที่สอดคล้องกับคำพยากรณ์ได้ นอกจากนี้ โครงการ CFS ยังสามารถปรับเปลี่ยนให้เข้ากับผู้ร่วมโครงการที่หลากหลายได้ เช่น ผู้ทำการเพาะปลูก แต่กระนั้นก็จำเป็นต้องมีการเสริมสร้างศักยภาพเพิ่มเติมอีก เพื่อนำไปปรับปรุงแนวทางของ CFS

ต้องการข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณเอ อาร์ สุโบอาห์ ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการความเสี่ยงจากสภาพภูมิอากาศ ADPC ที่ subbisha@adpc.net

การมอบ

“รางวัลภูมิปัญญาท้องถิ่น” แก่ นาย KH Muzammil Basuni และชุมชนสิเมลูในอินโดนีเซีย

สุราบายา อินโดนีเซีย 29 มีนาคม 2549: PSB ITS (ศูนย์ศึกษาการจัดการภัยพิบัติ) และ MPBI (สมาคมการจัดการภัยพิบัติแห่งอินโดนีเซีย) ได้มอบรางวัลภูมิปัญญาท้องถิ่นให้แก่ นาย KH Muzammil Basuni ผู้อำนวยการโรงเรียนประจำอิสลาม อัล-ฮัสซาน ในเมืองเจมเบอร์ ของหมู่เกาะซาวาวันนอก ในการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง การเตรียมรับเหตุฉุกเฉินจากภัยพิบัติด้านสิ่งแวดล้อมและอุตสาหกรรม ซึ่งจัดขึ้นที่รัฐสุราบายาในอินโดนีเซีย โดยได้รับการสนับสนุนจากกระทรวงสิ่งแวดล้อมอินโดนีเซีย สำนักงาน UN-OCHA และ UNEP

การมอบรางวัลให้นาย KH Muzammil Basuni ในครั้งนี้ ก็เพื่อยกย่องบทบาทที่มีส่วนสำคัญในการช่วยชีวิตเด็กนักเรียนราว 400 คน ให้รอดพ้นจากภัยดินถล่มในเมืองเจมเบอร์เมื่อเดือนมกราคม 2549 เนื่องจากนาย KH Muzammil ซึ่งได้รับความเคารพเหมือนเป็นผู้นำชุมชนอย่างไม่เป็นทางการ แม้จะไม่มีพื้นฐานด้านการศึกษาในระบบ แต่ก็รู้จักสภาพของภูเขาโรโปโรเป็นอย่างดี และเป็นผู้ที่สังเกตเห็นสิ่งผิดปกติก่อนเกิดเหตุดินถล่มหลายชั่วโมง ซึ่งก็คือเหตุการณ์ที่นำไป

แม่น้ำใกล้เคียงเริ่มเปลี่ยนเป็นสีเข้มทั้งที่ฝนไม่ตก ทำให้เขาเชื่อว่าจะต้องเกิดเหตุดินถล่มที่โหดร้ายบนเนินทางต้นน้ำ หลังจากที่เขาได้ตรวจหน้าดินตื้นก่อน 5 ชั่วโมง น้ำก็เริ่มไหลบ่าเข้าท่วมโรงเรียนประจำจนระดับน้ำสูงราวครึ่งเมตร จากนั้นไม่นานก็เริ่มมีการอพยพผู้คนออกมา แต่ก่อนถึงเที่ยงคืนวันเดียวกัน ได้เกิดน้ำท่วมฉับพลันอีกระลอกตามมาด้วยกองดินขนาดยักษ์ที่พุ่งใส่หมู่บ้านบันดิ และถล่มทับโรงเรียนประจำ อุทกภัยครั้งนี้ทำให้หมู่บ้านหลายแห่งถูกทำลาย ชาวบ้านเสียชีวิต 79 คน และทำให้ประชาชนกว่า 7,000 คน ไร้ที่อยู่อาศัย

บทเรียนจากภัยพิบัติในอดีตบอกเราว่า รัฐบาลไม่สามารถจัดการกับภัยพิบัติได้เพียงฝ่ายเดียว จึงจำเป็นต้องมีสิ่งที่จะต้องพิจารณาถึงการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในมาตรการการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติด้วย

เกาะสิเมลู (Simelue Island) ทางตะวันตกของบันดา อาเจห์ (อินโดนีเซีย) เคยประสบภัยสึนามิมาก่อนในอดีต และได้พัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อเตือนและป้องกัน *ซิมง (semong)* (คำในภาษาถิ่นที่ใช้เรียกสึนามิ) ในปี 2450 ได้เกิดสึนามิแบบเดียวกับที่เกิดเมื่อปี 2547 พัดถล่มเกาะสิเมลู หลังจากนั้น ชุมชนท้องถิ่นก็ได้เรียนรู้ว่า เมื่อน้ำทะเลลดจากริมหาดผิดปกติ พวกเขาคิดว่าน้ำขึ้นน้ำลงผิดปกติ และภูมิปัญญาท้องถิ่นแบบนั้นเอง ที่ช่วยรักษาชีวิตชาวเกาะสิเมลูเอาไว้ได้ เมื่อเกิดเหตุสึนามิถล่มพื้นที่นี้อีกครั้งในปี 2547

รางวัลที่มุ่งสร้างความตระหนักรู้ด้านสิ่งแวดล้อมในชุมชนนี้ นับเป็นเครื่องมือเชิงยุทธศาสตร์อย่างหนึ่งในการกระตุ้นชุมชนให้หันมาพัฒนาระบบเตือนภัยล่วงหน้า นอกจากนี้ ศูนย์ศึกษาการจัดการภัยพิบัติ และสมาคมการจัดการภัยพิบัติแห่งอินโดนีเซียยังได้เสนอชื่อ นาย KH Muzammil Basuni เข้าชิงรางวัลชาฮาว่าของสหประชาชาติอีกด้วย

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณอาเมียน วิโดโด PSB (ศูนย์ศึกษาการจัดการภัยพิบัติ) ที่ amienwidodo@yahoo.com หรือคุณเฮนิง พาร์ลัน MPBI (สมาคมการจัดการภัยพิบัติแห่งอินโดนีเซีย) ที่ hening_parlan@yahoo.com

ADRC สนับสนุนการบูรณาการ การบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ เข้าไปในกระบวนการศึกษานอกระบบ

6 ปีที่รู้กันทั่วไปว่า การศึกษาในระดับประถมนับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของยุทธศาสตร์การบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติในระยะยาว เด็กนักเรียนสามารถมีบทบาทสำคัญในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงได้หากมีการบูรณาการเนื้อหาเรื่องการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการเรียนการสอนในโรงเรียน และเพื่อตอบย้ำให้เห็นถึงความจำเป็นในข้อนี้ ทางคณะกรรมการการศึกษาสมุทราศาสตร์ระหว่างประเทศแห่ง UNESCO (UNESCO/ IOC) ผ่านทาง UNISDR จึงได้สนับสนุนให้ ADRC เข้าไปดำเนินการและช่วยผลักดันโครงการการจัดทำหลักสูตรการเตรียมความพร้อมรับมือภัยพิบัติและสึนามิในประเทศไทยให้ประสบผลสำเร็จภายในฤดูใบไม้ผลิของปี 2549 ภายใต้งบประมาณของกองทุนเพื่อการเตือนภัยล่วงหน้าต่อเหตุสึนามิในมหาสมุทรอินเดีย (Indian Ocean Tsunami Early Warning (IOTWS))

Flash Appeal Fund) (มีรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับ IOTWS ในหัวข้อ “ภัยพิบัติในภูมิภาค”)

คลื่นสึนามิเมื่อเดือนธันวาคม 2547 ได้ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมากต่อโรงเรียน 5 แห่งในประเทศไทย แต่นับเป็นโชคดีที่ไม่มีนักเรียนเสียชีวิตเนื่องจากเป็นวันหยุดไม่มีการเรียนการสอน แต่กระทรวงศึกษาธิการก็ได้รับรู้ว่า โรงเรียนในระบบยังขาดมาตรการที่จะเตรียมรับมือกับภัยสึนามิที่อาจเกิดขึ้นอีกในอนาคต เนื่องจาก (1) ไม่มีหลักสูตรที่สอนนักเรียนเกี่ยวกับอันตรายจากสึนามิ และไม่มีมาตรการด้านความปลอดภัย และ (2) ไม่มีโรงเรียนริมฝั่งทะเลแม้แต่แห่งเดียว ที่มีแผนอพยพฉุกเฉินในกรณีเกิดสึนามิ

เพื่อที่จะสนับสนุนการพัฒนาเครื่องมือทางการศึกษาเรื่องสึนามิ ทาง ADRC ร่วมกับผู้เชี่ยวชาญจากองค์การ UNESCO/IOC องค์การ UNICEF สำนักงาน UNISDR มหาวิทยาลัยเกียวโต และคณะกรรมการการศึกษาแห่งจังหวัดฮิโระ (ญี่ปุ่น) จึงได้ร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐของไทยที่ดูแลเรื่องนี้ เช่น กระทรวงศึกษาธิการ และกระทรวงมหาดไทย ทำการสำรวจและรวบรวมเอกสารข้อมูลที่มีอยู่เกี่ยวกับสึนามิและภัยธรรมชาติอื่นๆ

โดย ADRC ได้ร่างเอกสารนำร่องขึ้นเป็นภาษาอังกฤษ และต่อมาได้มีการแปลเป็นภาษาไทย ในช่วงแรกนั้น คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญได้พบปะหารือกันที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2549 เพื่อให้คำปรึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาในเอกสารประกอบการศึกษาเรื่องสึนามิ ส่วนการประชุมครั้งที่ 2 เป็นการประชุมเชิงปฏิบัติการ 3 ฝ่าย จัดขึ้นที่จังหวัดภูเก็ตระหว่างวันที่ 1-3 มีนาคม 2549 โดยมีเป้าหมายให้ได้โรงเรียนประถมศึกษา 2 แห่ง (ประถม 4-6) ในจังหวัดภูเก็ตและพังงา สำหรับวัตถุประสงค์ของการประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งนี้ ก็เพื่อที่จะป้อนข้อมูลเชิงวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับสึนามิและการเตรียมพร้อมรับมือกับภัยพิบัติให้กับครูอาจารย์ พร้อมทั้งเผยแพร่และอธิบายเนื้อหาในเอกสารการศึกษาเรื่องสึนามิ รวมถึงข้อเสนอแนะและแนวคิดหลักในการอพยพผู้คนในเหตุการณ์สึนามิให้กับครูอาจารย์ ทั้งยังมีการฝึกซ้อมการอพยพกับชั้นเรียนที่มีการดำเนินการนำร่องนี้ด้วย

การจัดทำแผนฝึกซ้อมการอพยพสึนามิฉุกเฉินเป็นการทำงานร่วมกันระหว่างคณะครูและผู้อำนวยการโรงเรียนนำร่อง โดยเหล่าครูอาจารย์จะเป็นผู้อธิบายให้เด็กนักเรียนเข้าใจถึงแผนอพยพเหล่านั้นซึ่งก็ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี ทุกโรงเรียนได้รับคำแนะนำให้เขียนแผนอพยพสึนามิตามแนวระนาบและแนวพื้นที่สูง โดยต้องพิจารณาจาก (ก) ระยะเวลาที่ได้รับบาดเจ็บเพื่อรับมือกับภัยสึนามิที่กำลังจะเกิดขึ้น และ (ข) ระยะเวลาที่ทางโรงเรียนต้องใช้ในการอพยพเพื่อความปลอดภัย สำหรับการอพยพตามแนวระนาบนั้น มีข้อเสนอแนะให้ใช้วิธีการอพยพเข้าไปในแผ่นดินตอนใน หากมีเวลามากพอในการอพยพ เพื่อจะให้หนีพ้นจากพื้นที่ประสบภัยได้อย่างสมบูรณ์ แต่ในกรณีที่ไม่มีเวลาพอที่จะอพยพได้ทันก่อนที่คลื่นสึนามิจะมาถึง ก็จะต้องใช้มาตรการอพยพขึ้นไปยังพื้นที่สูง คือการหนีขึ้นไปบนชั้นสูงสุดของอาคารคอนกรีตที่มีโครงสร้างมั่นคง

โรงเรียนหับละมุในจังหวัดพังงา ซึ่งมีนักเรียนกว่า 100 คน ได้จัดทำแผนฝึกซ้อมการอพยพตามพื้นที่สูงแบบง่ายๆ โดยหนีเข้าไปในอาคารคอนกรีตหลังใหม่ของโรงเรียน เนื่องจากที่ตั้งของโรงเรียนอยู่ตามแนวชายฝั่งและล้อมรอบด้วยป่าทึบ จึงไม่มีเนินเขาในบริเวณใกล้เคียงหรือจุดอพยพอื่นๆ ที่สูงกว่านี้ ขณะที่โรงเรียนกะลิมในจังหวัดภูเก็ตได้ใช้วิธีการอพยพแนวระนาบ โดยให้นักเรียนราว 30 คนขึ้นไปบนเขาเพื่อมองหาพื้นที่ปลอดภัยบนแผ่นดินที่ไกลจากชายฝั่งทะเล แนวคิดเรื่องการฝึกซ้อมอพยพในโรงเรียนนับเป็นเรื่องใหม่สำหรับโรงเรียนนำร่อง 2 แห่งของไทย เพราะโดยปกติแล้ว แม้แต่การฝึกซ้อมอพยพกรณีเพลิงไหม้ก็ไม่ได้มีการ

ปฏิบัติกันเป็นประจำ ในที่สุด เมื่อวันที่ 7 เมษายน 2549 ได้มีการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ 1 วันในภูเก็ต เพื่อแนะนำเอกสารในห้องเรียนเกี่ยวกับภัยสึนามิ และแนวคิดเรื่องการฝึกซ้อมอพยพภัยสึนามิให้กับนักการศึกษาไทยราว 130 คน ซึ่งก็ได้รับความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับแผ่นดินไหวและสึนามิจากการอบรมของผู้เชี่ยวชาญจากองค์การ UNESCO/IOC และอาจารย์จากมหาวิทยาลัยเกียวโต ทั้งยังได้ศึกษาถึงวิธีที่จะช่วยเผยแพร่ความรู้เหล่านั้นในห้องเรียน โดยผ่านการฝึกทำกิจกรรมในห้องเรียนร่วมกัน ในช่วงท้ายของการสัมมนา ผู้เข้าร่วมได้แสดงความสนใจอย่างมากต่อการฝึกซ้อมอพยพในสถานการณ์ที่ซับซ้อน เอกสารสำหรับนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ การบูรณาการ เรื่องสึนามิไว้ในหลักสูตรการศึกษาของโรงเรียน ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับสึนามิและภัยธรรมชาติอื่นๆ เป็นต้น ส่วนแบบสอบถามและข้อเสนอแนะจากผู้เข้าร่วมงานสัมมนาในการประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งนี้ จะได้มีการจัดส่งไปให้กระทรวงศึกษาธิการนำไปวิเคราะห์ พร้อมทั้งส่งให้ ADRC เพื่อประเมินและตรวจสอบความต้องการของครูอาจารย์ในประเทศไทย

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงการนี้ กรุณาติดต่อคุณอาคิชิโร เทรานิชิตา ADRC ที่ teranishi@adrc.or.jp

โครงการการเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยแผ่นดินไหวของโรงเรียนในอินโดนีเซีย

การอบรมผู้ฝึกอบรมให้กับครูอาจารย์ภายใต้ “โครงการการเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยแผ่นดินไหวของโรงเรียน” ได้มีการจัดทำขึ้นในอินโดนีเซียมาตั้งแต่ปี 2544 โดยสถาบันเพื่อการวิจัยและเสริมสร้างศักยภาพชุมชน — สถาบันเทคโนโลยีแห่งบันดุง จากการสนับสนุนจาก USAID (2544) UNICEF (2545) และอธิบดีกรมการศึกษาระดับประถมและมัธยม กระทรวงศึกษาธิการ (2547) โดย UNESCO เป็นหน่วยงานแรกที่เข้ามามีส่วนในการสนับสนุนกิจกรรมนี้เมื่อปี 2542 โดยเฉพาะในเรื่องการพัฒนาเอกสารประกอบการศึกษาในลักษณะโปสเตอร์ หนังสือการ์ตูน และแผ่นพับ ซึ่งให้ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุแผ่นดินไหว การรับมือกับเหตุฉุกเฉิน และการเตรียมพร้อมรับมือกับเหตุแผ่นดินไหว และเมื่อปี 2544 ก็มีการจัดทำโครงการการสร้างความรู้ความตระหนักและเตรียมความพร้อม และในปี 2545 ก็มีการพัฒนา “โครงการการเตรียมพร้อมรับมือกับเหตุแผ่นดินไหว” สำหรับโรงเรียนต่างๆ ขึ้น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโครงการสร้างทักษะชีวิตที่กระทรวงศึกษาธิการจัดทำขึ้นในปี 2545 ผู้เข้าร่วมในโครงการฝึกอบรมครั้งนี้ได้แก่คณะครู เจ้าหน้าที่ด้านการศึกษาในห้องเรียน และตัวแทนจากศูนย์ฝึกอบรมครู ที่คัดเลือกมาจากเขตพื้นที่เสี่ยงภัยแผ่นดินไหวทั่วอินโดนีเซีย กิจกรรมการฝึกอบรมดังกล่าวจัดเป็นกิจกรรมระดับประเทศเพื่อกระตุ้นความตระหนักและการเตรียมความพร้อมภายในโรงเรียน

นับตั้งแต่ปี 2547 มีผู้เข้าร่วมการสัมมนาแล้วรวม 520 คนจาก 33 จังหวัด ทั้งนี้ จากวัตถุประสงค์ส่วนหนึ่งของ UNESCO ที่จะมุ่งเน้นให้กับการพัฒนาทักษะท้องถิ่นที่เกี่ยวกับการบรรเทาและเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติ ทาง UNESCO อินโดนีเซียจึงได้ร่วมมือกับศูนย์บรรเทาภัยพิบัติของสถาบันเทคโนโลยีแห่งบันดุง (ITB) จัดการฝึกอบรมบรรดาผู้ฝึกสอนด้านการเตรียมความพร้อมรับมือเหตุแผ่นดินไหวในโรงเรียนขึ้น

หลังเกิดเหตุแผ่นดินไหวบนหมู่เกาะเมเนตาไว เมื่อเดือนมีนาคม 2548 ก็ได้มีการจัดการฝึกอบรมขึ้นอีก 2 ครั้งให้กับคณะครูอาจารย์จากโรงเรียนบนเกาะลิสเบิร์ต ในอำเภอเมเนตาไว สุมาตราตะวันตก ในเดือนพฤษภาคม 2548 และกุมภาพันธ์ 2549 และโดยเฉพาะการฝึกอบรมครั้งที่ 2 นั้น กล่าวได้ว่าประสบความสำเร็จอย่างยิ่งจากการอบรมคณะครูโรงเรียนและตัวแทนจากสถาบันการศึกษาท้องถิ่นจากตำบลลิสเบิร์ตเหนือและพื้นที่ใกล้เคียง จำนวน 58 คน ซึ่งมีเป้าหมายที่มุ่งจะให้มีการเตรียมคู่มือและหลักสูตรของโรงเรียน ในระดับที่เทียบได้กับมาตรฐานของระบบการศึกษาแห่งชาติ

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ UNESCO จาการัด้าที่ Jakarta@unesco.org

การติดต่อสื่อสารขณะเกิดเหตุฉุกเฉิน

สร้างพันธมิตรกับภาคเอกชน

ADPC ได้ร่วมกับหน่วยกู้ภัยฉุกเฉินชุดแรกของบริษัทสื่อสาร Telecoms Sans Frontieres (TSF) สำนักงานเอเชียใต้ที่เมือง เลย์เต้ ตั้งแต่ 16 กุมภาพันธ์ ถึง 5 มีนาคม 2549 ในเหตุการณ์ ดินถล่มส่งผลกระทบต่อทั้งหมู่บ้านในเลย์เต้ ฟิลิปปินส์ หลังเกิดฝน ตกหนัก พัดพาบ้านเรือนนับร้อยหลังพังพินาศและคร่าชีวิตคนไป เป็นจำนวนมาก ADPC ร่วมกับ TSF จัดตั้งหน่วยติดต่อร้องเรียน ฉุกเฉินขึ้นที่ศูนย์ปฏิบัติการเซนต์ เบอร์นาร์ดี เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ทั้งเจ้าหน้าที่รัฐและเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น และกลุ่มองค์กร พัฒนาเอกชนต่างๆ รวมถึงประสานงานกับเจ้าหน้าที่จากศูนย์ช่วยเหลือและประเมินภัยพิบัติของสหประชาชาติ (UNDAC) ด้วย

หน่วยติดต่อร้องเรียนฉุกเฉินที่จัดตั้งขึ้น ทำหน้าที่คอยช่วยเหลือผู้ ประสบภัยพิบัติให้ได้ติดต่อกับโลกภายนอก และสามารถเร่งส่ง ความช่วยเหลือไปยังจุดที่ประสบภัยหนักที่สุดได้โดยใช้อุปกรณ์ ดาวเทียมเป็นสื่อ การดำเนินการดังกล่าวได้แสดงให้เห็นถึงความ สำคัญและความจำเป็นในการติดต่อสื่อสารในขณะเกิดเหตุฉุกเฉิน และสถานการณ์คับขัน และขณะนี้ ทาง ADPC กับ UNISDR ก็ กำลังร่วมมือกันในเรื่องนี้

ล่าง: บริษัท DHL ร่วมมือกับ OCHA

เปิดตัวทีมรับมือกับภัยพิบัติของ DHL เพื่อภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ในสิงคโปร์ เมื่อวันที่ 21 เมษายน 2549

องค์การ OCHA ร่วมมือกับบริษัท DHL

ทางองค์การสหประชาชาติ ภายใต้สำนักงานเพื่อความร่วมมือด้าน มนุษยชน (Coordination of Humanitarian Affairs หรือ OCHA) ในเมืองโกเบ ญี่ปุ่น ร่วมกับบริษัทเอกชนผู้นำด้านการจัดส่งพัสดุตัว นบริษัท DHL จัดทำแผนความร่วมมือทางยุทธศาสตร์ขึ้น ซึ่งนำไปสู่ การเปิดตัวทีมรับมือกับภัยพิบัติของ DHL เพื่อภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ที่สิงคโปร์ ในวันที่ 21 เมษายน 2549 โดย ดร. วิเวียน บาลัคริชนัน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาชุมชน เยาวชน และกีฬาของสิงคโปร์ และ รัฐมนตรีลำดับสองว่าการกระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม และ ดร. เคลาส์ ชุมวิงเคิล ประธานและผู้บริหารระดับสูงของบริษัท พัสดุ Deutsche Post World Net ที่ร่วมมือกับภัยพิบัติของ DHL เพื่อ ภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก นี้ มีผู้เชี่ยวชาญที่ได้รับการอบรมมาโดยเฉพาะ เพื่อให้การจัดส่งอุปกรณ์และถุงยังชีพไปยังพื้นที่ประสบภัยเป็นไป อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ โดยช่วยเหลือในเรื่องการลำเลียง จัดส่ง การเก็บตุน และการถ่ายขนถุงยังชีพไปยังพาหนะขนส่งอย่าง มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ก็จะมีการจัดตั้งทีมรับมือกับภัยพิบัติ อีกหลายทีมขึ้นที่ไมอามี ในฟลอริดา (สหรัฐฯ) ในอเมริกากลาง และ ในแถบคาริบเบียน ดร. พูจิโอโน หัวหน้าศูนย์ OCHA ที่โกเบ ได้ ย้ำว่าทีมรับมือกับภัยพิบัติที่ทำงานด้านการเตรียมความพร้อมด้วย นอกเหนือจากการรับมือกับภัยพิบัติ และได้แสดงถึงแนวทางที่จะได้ มีการดำเนินการต่อไป เพื่อการปฏิบัติตามกรอบแผนฮิวโก (HFA) ที่ได้มีการรับรองจากนานาชาติแล้ว ในครั้งการประชุมโลกว่าด้วย การบรรเทาภัยพิบัติ เมื่อเดือนมกราคม 2548 ที่เมืองโกเบ ญี่ปุ่น ซึ่ง เป็นการประสานงานโดยสำนักเลขาธิการ UNISDR ภายใต้การ สนับสนุนจากพันธมิตรร่วมดำเนินการหลายองค์กร รวมทั้ง OCHA ด้วย

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ pujiono@un.org

โอกาสด้านการฝึกอบรม เพื่อการจัดการภัยพิบัติ

หลักสูตรการฝึกอบรมเฉพาะ

การพัฒนาศักยภาพกลุ่มที่จะเริ่มดำเนินการด้านการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ในอินเดีย

จากที่รัฐบาลอินเดียได้ร่วมมือกับหน่วยงานจัดการภัยพิบัติของ UNDP ในปี 2545 อินเดียก็มีระบบการจัดการกับภัยธรรมชาติที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด UNDP และกลุ่มอาสาสมัครของสหประชาชาติที่อินเดีย ได้มีการรวบรวมองค์กรต่างๆ ที่ทำงานด้านการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติจากหลากหลายสาขา (นักสังคมวิทยา วิศวกร สถาปนิก หมอ เป็นต้น) เพื่อดำเนินการให้การจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัตินั้นมีประสิทธิภาพ องค์กรต่างๆ เหล่านี้ ถือเป็น “คนรุ่นใหม่” ด้านการจัดการภัยพิบัติ ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนและอบรมเพื่อให้สามารถบูรณาการเรื่องการจัดการภัยพิบัติเข้าไปในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเมื่อเร็ว ๆ นี้ สำนักเพื่อการป้องกันและฟื้นฟูวิกฤต (Bureau of for Crisis Prevention and Recovery หรือ BCPR ของ UNDP) และ UNDP ในอินเดียได้ริเริ่มกระบวนการเรียนรู้ ภายใต้ชื่อว่า “การพัฒนาศักยภาพกลุ่มที่จะดำเนินการด้านการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติในอินเดีย: แนวทางการเรียนรู้” ซึ่งจะเป็ก้าวแรกในการพัฒนารอบการเรียนรู้ขึ้นอย่างจริงจัง ในระยะแรก ได้มีการจัดทำชุดข้อมูลเบื้องต้นให้กับกลุ่มที่จะเข้ามาทำงานในเรื่องนี้ เพื่อนำไปสู่การจัดทำกรอบการดำเนินงานที่จะเป็นตามบทบาทการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติของ

แต่ละกลุ่ม ในระยะที่สอง จะมีการจัดฝึกอบรมในเรื่องประเด็นเนื้อหาอย่างต่อเนื่อง สำหรับระยะที่สามและระยะสุดท้าย จะมีการบูรณาการหลักสูตรการฝึกอบรมเข้าไปสู่แผนนโยบายสำหรับกลุ่มที่จะดำเนินการในเรื่องนี้ทั่วประเทศ นอกจากนี้ ได้มีการทำการสำรวจเบื้องต้น เพื่อประเมินความรู้เฉพาะทาง ความเชี่ยวชาญ และทัศนคติ ที่จะเป็ต่อการเอื้อให้เกิดแนวทางการดำเนินการเพื่อการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติ แนวทางดังกล่าว ได้รับการสนับสนุนด้านการเงินและบุคลากรจากสำนักงานเพื่อการป้องกันและฟื้นฟูวิกฤต (BCPR) ประจำกรุงนิวา และโครงการการฝึกอบรมเพื่อการจัดการภัยพิบัติแห่งสหประชาชาติ (United Nations Disaster Management raining Programme หรือ UN/DMTP) ซึ่งขณะนี้กำลังมีการศึกษาถึงความเชื่อมโยงของเนื้อหาการฝึกอบรมและการเรียนรู้กับโครงการสึนามิในภูมิภาค ทั้งศรีลังกา และปากีสถาน ได้แสดงความสนใจในเรื่องการพัฒนาศักยภาพของกลุ่มต่างๆ ที่ทำงานในด้านการจัดการภัยพิบัตินี้ ชุดข้อมูลเบื้องต้นดังกล่าวที่สร้างขึ้นในอินเดีย จะมีการนำไปทดลองใช้ในการสัมมนาเชิงวิชาการเบื้องต้นของประเทศ ที่จะจัดขึ้นในปี 2549 ผลสำเร็จจากการใช้เครื่องมือดังกล่าวที่อินเดียนี้ จะเป็โอกาสให้ประเทศอื่นๆ ที่มีการดำเนินการด้านการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติได้นำไปปรับใช้ได้

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ UNDP-BCPR กรุงเดลี ผ่านคุณเชฟาลี จูเนจา ที่ shefali.juneja@undp.org

หลักสูตรการฝึกอบรมการจัดการและบรรเทาความเสี่ยง เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวตามแนวชายฝั่งอย่างยั่งยืน

สถาบันมหาสมุทรระหว่างประเทศ (International Ocean Institute หรือ IOI) ได้นำเสนอหัวข้อหลักสูตรการฝึกอบรมระยะเวลา 1 สัปดาห์ เรื่อง “การจัดการและบรรเทาความเสี่ยง เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวตามแนวชายฝั่งอย่างยั่งยืน” ในการสัมมนาเชิงปฏิบัติการระหว่างประเทศว่าด้วยการประเมินและการติดตามระบบนิเวศชายฝั่ง ความหลากหลายทางชีวภาพและวัฒนธรรม ในมหาสมุทรอินเดียและน่านน้ำเอเชีย ภายหลังการเกิดภัยพิบัติ” ซึ่งจัดขึ้นที่ภูเก็ต ประเทศไทย ระหว่างวันที่ 20-24 กุมภาพันธ์ 2549 หลักสูตรดังกล่าวมุ่งเป้าไปที่รัฐบาลระดับสูง องค์กรเอกชน

องค์กรพัฒนาเอกชน นักวางแผนชุมชน และผู้กำหนดนโยบาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้กลุ่มดังกล่าวได้มีเครื่องมือที่จำเป็นในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติในภูมิภาค โดยให้ความสำคัญกับการวางแผนการตัดสินใจอย่างบูรณาการที่มีผู้ที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมด้วย หน่วยเพื่อการเรียนรู้ของสถาบันฯ จะทำหน้าที่ประสานงานเพื่อการอบรมดังกล่าว (ดูได้ที่ www.ioinst.org) สถาบันฯ นี้มีสำนักงานใหญ่อยู่ที่เมืองมัลดีดา และมีศูนย์ปฏิบัติการ 25 ศูนย์ทั่วโลก และมีประสบการณ์ถึง 25 ปี ในการทำงานด้านการเสริมสร้างศักยภาพ การฝึกอบรม และการให้การศึกษา เพื่อส่งเสริมให้เกิดความรู้ความเข้าใจและการจัดการทรัพยากรและพื้นที่ชายฝั่งและมหาสมุทรอย่างยั่งยืน ในลักษณะที่สอดคล้องกับความต้องการของทั้งประเทศที่พัฒนาแล้วและประเทศที่กำลังพัฒนา ในขณะนี้ หน่วยเพื่อการเรียนรู้ของสถาบันฯ กำลังหาแหล่งทุนเพื่อการพัฒนาและดำเนินการฝึกอบรมนี้

รายละเอียดเพิ่มเติมของหัวข้อการสัมมนา กรุณาติดต่อคุณโรบิน เซาท์ หรือ คุณเดเมียน สวีเนีย IOI ศูนย์ปฏิบัติการภูมิภาค สำหรับออสเตรเลียและหมู่เกาะแปซิฟิกตะวันตก ที่ robin.south@impac.org.au หรือ damien.sweeney@impac.org

การฝึกอบรมชุมชนเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากเหตุดินถล่ม และเหตุน้ำท่วม

นักศึกษาจากคณะภูมิศาสตร์กายภาพ ของมหาวิทยาลัย Gadjah Mada (GMU) ได้จัดการอบรมหัวข้อ “การฝึกอบรมชุมชนเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากเหตุดินถล่ม และเหตุน้ำท่วม” ขึ้น ที่อำเภอเคมูเมน ประเทศอินโดนีเซีย หลังจากทีนักศึกษาเหล่านี้ได้เข้ารับหลักสูตรการฝึกอบรมภาคปกติของทางคณะ ก็ได้ใช้เวลาถึง 2 เดือนเต็ม (มกราคม ถึง กุมภาพันธ์ 2546) ให้ความรู้และจัดการอบรมในเรื่องดังกล่าวให้กับสมาชิกหมู่บ้านในอำเภอ การฝึกอบรมดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร “การให้บริการแก่ชุมชน” ภายใต้กรอบแผนงาน “การจัดการลุ่มน้ำ Luk-Ula แบบบูรณาการ” ของมหาวิทยาลัย

กลุ่ม GOLFRE

มหาวิทยาลัยนานาชาติร่วมกับกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชน ได้มีการรวมตัวกันจัดตั้งกลุ่มเวทีการเรียนรู้แบบเปิดเพื่อให้ความรู้เรื่องความเสี่ยง (Global Open Learning Forum on Risk Education หรือ GOLFRE) ขึ้น เพื่อสานช่องว่างเรื่องความรู้และการดำเนินการปฏิบัติ ซึ่งหมายถึงความรู้ที่มีอยู่ในมหาวิทยาลัยและสถาบันวิจัยต่างๆ และการปฏิบัติที่ดำเนินการโดยองค์กรพัฒนาเอกชน อาสาสมัครชุมชน และเจ้าหน้าที่ภาคสนามของรัฐ กลุ่มเวทีดังกล่าวตระหนักถึงความรู้ที่มีอยู่ในองค์กรด้านความรู้ต่างๆ และคุณค่าที่องค์กรเหล่านั้นสามารถเพิ่มเติมให้เกิดขึ้นได้จากความสามารถในการวิเคราะห์วิจัยที่มี โดยมีเป้าหมายที่จะนำความรู้ ภูมิปัญญาที่ปฏิบัติได้จริง และศักยภาพของบุคลากร เข้าไปในการดำเนินงานของผู้ที่ทำงานภาคสนาม อันจะเป็นแนวทางหลักในการดำเนินการฝึกอบรมและให้การศึกษา กระบวนการดังกล่าวจะเป็นขั้นตอนหนึ่งในการเรียนรู้จากการดำเนินการปฏิบัติภาคสนาม และนำบทเรียนที่ได้กลับไปดำเนินการในภาคสนามอีกครั้ง ประโยชน์อย่างหนึ่งที่ได้จากแนวทางนี้ คือ เมื่อนำไปใช้กับกรณีแนวทางการสอน จะทำให้มีการปรับฐานความรู้ของมหาวิทยาลัยได้อย่างต่อเนื่อง โดยอาศัยข้อมูลการวิเคราะห์เพิ่มเติมที่ได้จากการดำเนินการในภาคสนาม การปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ทำงานในภาคสนาม จะทำให้องค์ความรู้ของมหาวิทยาลัยนั้น มีความสอดคล้องกับสถานการณ์มากขึ้น

การเรียนรู้แบบเปิด โดยมีทางเลือกสำหรับการเรียนรู้ระยะไกลด้วยนี้ นับเป็นแนวทางที่เป็นไปได้มากที่สุดในการสร้างเชื่อมโยงระหว่างศูนย์กลางการเรียนรู้และผู้ที่ทำงานภาคสนาม รูปแบบดังกล่าว มีความยืดหยุ่นและสามารถปรับเปลี่ยนได้ จึงมีความเหมาะสมกับกลุ่มนักเรียน “ยุคใหม่” ซึ่งต้องการการเรียนรู้ขณะทำงานไปด้วย หรือ นักเรียนที่ยังไม่เคยเข้ารับการอบรมใดๆ

กลุ่มความร่วมมือนี้จะมีการทำงานเพื่อเปิดตัวหลักสูตรพื้นฐานแบบออนไลน์ในเรื่องการจัดการภัยพิบัติในชุมชน ในอีกหนึ่งปีข้างหน้า และหากประสบความสำเร็จ ทางกลุ่มก็จะมีการพัฒนาหลักสูตรในระดับสูงขึ้นในช่วง 2 ปี ข้างหน้า และจะดำเนินการเพื่อให้เป็นมหาวิทยาลัยแบบเปิดของโลก ภายใน 5 ปีข้างหน้า

รายละเอียดเพิ่มเติม ติดต่อได้ที่เว็บไซต์ของกลุ่ม GOLFRE ที่ www.golfre.org

สิทธิต่อทรัพยากร ในบริบทของภัยพิบัติ

การตรวจสอบสิทธิต่อทรัพยากรเพื่อการฟื้นฟู บูรณะภายหลังจากเกิดภัยพิบัติอย่างยั่งยืน

นับตั้งแต่ปี 2547 เป็นต้นมา เกิดภัยธรรมชาติครั้งใหญ่ 3 ครั้งด้วยกัน ซึ่งสร้างความเสียหายต่อประชาชนนับล้านทั่วโลก ความพยายามในการฟื้นฟูบูรณะ เกิดขึ้นในรูปของการก่อสร้างสิ่งต่างๆมากมาย แต่ก็กลับล่าช้าลงด้วยประเด็น จะสร้างที่อยู่อาศัยที่ไหน จะย้ายที่หรือไม่ และจะต้องฟื้นฟูอะไร และเมื่อใด

ยุทธศาสตร์การบูรณะฟื้นฟูภายหลังเกิดเหตุการณ์ภัยพิบัติดังเช่น เหตุการณ์คลื่นยักษ์สึนามิในแถบเอเชียและแผ่นดินไหวในเอเชียใต้ นั้นจะเป็นแนวทางที่คล้ายๆกัน คือ จะเป็นการ “สร้างขึ้นมาใหม่ให้ดีขึ้น” และสิ่งที่เกิดขึ้นโดยทั่วไปจากยุทธศาสตร์ดังกล่าวคือ ความพยายามให้ประชาชนได้มีที่อยู่อาศัยอย่างเพียงพอและสามารถกลับไปทำงานได้อย่างเดิม และการจัดการด้านสุขภาพ การศึกษาและความปลอดภัยให้แก่ผู้ประสบภัย ส่วนใหญ่แล้วผู้วางแผนบูรณะฟื้นฟูที่อยู่อาศัยและผู้ประสบภัยก็จะดำเนินนโยบายโดยเน้น “ความยุติธรรม ความสามัคคี การปรึกษาหารือ การประสานความร่วมมือ การติดต่อสื่อสาร และความโปร่งใส” (c.f. “Tsunami Recovery in Sri Lanka: Damage and Needs Assessment”, 2005)

ความไม่แน่นอนในเรื่องการเข้าถึงที่ดิน และการควบคุมการใช้ที่ดิน ภายหลังจากการเกิดเหตุภัยพิบัติ

แต่ความท้าทายที่เกิดขึ้นจากการดำเนินยุทธศาสตร์ “สร้างขึ้นมาใหม่ให้ดีขึ้น” ก็คือ การสร้างที่อยู่อาศัยให้ผู้ได้รับผลกระทบให้เร็วที่สุด โดยในขณะเดียวกัน ต้องให้มีการมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพในกระบวนการตัดสินใจด้วย

การตัดสินใจด้านการก่อสร้างมักจะเกี่ยวกับประเด็นความพอเพียงและความเท่าเทียมกันในการเข้าถึงทรัพยากรเพื่อการดำรงชีวิต การวางแผนการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างยั่งยืน และการเข้าถึงสาธารณูปโภคพื้นฐาน และการตัดสินใจต่อเรื่องเหล่านี้ ต้องได้รับการยินยอมจากผู้ได้รับผลกระทบด้วย ซึ่งผลที่ออกมาจะมีขึ้นอยู่กับ “ศักยภาพ” และ “หลักฐาน” ต่อทรัพยากรนั้นของชุมชน (c.f. Amartya Sen)

การปรึกษาหารือกับประชาชนที่ศรีลังกาได้จัดขึ้นใน 13 ตำบลที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ นับเป็นความพยายามในการนำร่องการปรึกษาหารือในชุมชนระดับใหญ่ภายหลังจากการเกิดเหตุภัยพิบัติขึ้น อย่างไรก็ตาม ก็ยังคงเกิดปัญหาช่องว่างในการจัดการกับความไม่แน่นอนในสิทธิการใช้

ทรัพยากรและหลักฐานทางนโยบายและกฎหมายด้วย ประเด็นการถกเถียงภายหลังจากการเกิดภัยพิบัติในเรื่องการกำหนดเขตแนวกัน ก็เป็นตัวอย่างหนึ่งในเรื่องความไม่แน่นอนที่เกิดจากการเข้าถึงและการควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินหลังเหตุการณ์ภัยพิบัติ ทำให้เกิดข้อถกเถียงเพื่อหาคำตอบว่า บริเวณนี้เป็นของใคร

การขาดแนวทางและการยืนยันรับรองทางการเมือง

กลุ่มองค์กรต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นนักวิทยาศาสตร์ ผู้จัดทำนโยบาย และชุมชนที่ได้รับผลกระทบ ได้มีความเห็นต่างกันอย่างชัดเจนในเรื่องนี้ ซึ่งก็ยังเป็นประเด็นความท้าทายเดิมๆ นั่นเอง ซึ่งก็คือ การตระหนักถึง (หรือการให้ความสำคัญ) ข้อเรียกร้องต่างๆที่เกี่ยวกับสิทธิต่อทรัพยากรส่วนรวมและส่วนบุคคล อันได้แก่ ที่ดิน น้ำ แหล่งทำมาหากิน และสถานการณ์ภายหลังจากเหตุภัยพิบัติที่ผ่านมา ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการอ้างสิทธิต่อทรัพยากร ก็เป็นประเด็นสำคัญในการพูดคุยเพื่อหาแนวทางแก้ไขระหว่างรัฐบาลและชุมชนที่ได้รับผลกระทบ แต่ก็ยังขาดการยืนยันรับรองทางการเมืองในการแก้ปัญหาการอ้างสิทธิและการกำหนดสิทธิต่อทรัพยากรให้มีความชัดเจน โดยประเด็นเรื่องสิทธิต่อทรัพยากรได้รับการยกให้เป็นประเด็นการพัฒนาระยะยาว

ที่ผ่านมา ได้มีการพูดคุยเรื่องที่ดินและสิทธิต่อทรัพยากร ในลักษณะประเด็นด้านสิทธิของชนกลุ่มน้อยในกรณีต้องมีการโยกย้ายคนเมื่อเกิดโครงการพัฒนาขึ้น หรือประเด็นของกลุ่มผู้ด้อยโอกาสในบริบทของการพัฒนาชนบทและอุตสาหกรรม การโยกย้ายในลักษณะไม่สมัครใจที่นำไปสู่ความขัดแย้งและประเด็นที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในเรื่องการปรับตัวต่อ

การจัดการภัยแล้ง น้ำท่วม การเสื่อมโทรมของดิน และทรัพยากรธรรมชาติ ก็เป็นประเด็นที่หลายองค์กรพยายามดำเนินการแก้ไข การทำการสำรวจที่ผ่านมาในเรื่องการใช้สิทธิต่อทรัพยากรก็ได้แสดงให้เห็นถึงช่องว่างและปัญหาที่ชัดเจนในการจัดการกับประเด็นสิทธิต่อทรัพยากรในบริบทของภัยพิบัติทางธรรมชาติ (ทั้งก่อนและหลังเหตุการณ์ภัยพิบัติ)

เราจะสร้างบ้าน ที่ตรงไหนดี

อย่างไรก็ตาม จากเหตุการณ์ที่ผ่านมา มีสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน 5 ประการ ที่แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องมีการจัดการเรื่องสิทธิต่อทรัพยากร เพื่อให้เกิดการฟื้นฟูสภาพภายหลังจากเกิดภัยพิบัติและเพื่อการบริหารความเสี่ยง นั่นก็คือ หนึ่ง หลังเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติ โฉนดหรือหลักฐานการแสดงความเป็นเจ้าของที่ดินนั้นเกิดการสูญหายไป ทำให้การชดเชยและการบูรณะฟื้นฟูเกิดความล่าช้า สอง บางครั้งสิทธิในการถือครองที่ดินนั้นยังอยู่แต่ผู้ประสบภัยไม่ไปอ้างสิทธิตามกฎหมาย เนื่องจากขาดความรู้ การติดต่อสื่อสาร หรือการเข้าถึงข้อมูล สาม ชุมชนรู้ว่าตนเองมีสิทธิในที่ดิน แต่ไม่สามารถใช้สิทธิได้ เนื่องจากขาดระบบการบังคับใช้กฎหมายที่เท่าเทียมกัน สี่ ในกรณีที่ที่ดินนั้นถูกจัดว่าใช้ประโยชน์ไม่ได้ และมีการอพยพผู้ประสบภัยไปอยู่ร่วมกับชุมชนอื่น กรณี

เช่นนี้ ก็สามารถเกิดความขัดแย้งจากการอ้างสิทธิต่อ ทรัพยากร “ส่วนรวม” หรือทรัพยากรที่มีการเปิดให้เข้าไปใช้ประโยชน์ได้ สถานการณ์ที่กล่าวมา ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า การมีการกำหนดสิทธิต่อทรัพยากรที่ชัดเจนนั้น ไม่เพียงแต่จะช่วยให้เกิดการฟื้นฟูบูรณะภายหลังจากเหตุภัยพิบัติแล้วเท่านั้น แต่ยังช่วยสร้างความเข้มแข็งเพื่อเตรียมพร้อมก่อนเหตุภัยพิบัติเกิดขึ้น อีกด้วย

กิจกรรมการฟื้นฟูบูรณะมักเกิดความล่าช้า เนื่องจากความไม่แน่นอน ในเรื่องสิทธิต่อทรัพยากร

สถานการณ์ที่ ห้า เป็นสถานการณ์ความไม่แน่นอนต่อสิทธิของกลุ่มคน ด้อยโอกาสทางสังคมและการเมือง เช่น ผู้อพยพตามฤดูกาล กลุ่มเลี้ยง สัตว์อพยพตามฤดูกาล หรือผู้ลี้ภัยทางสิ่งแวดล้อม นั่นคือชุมชนเหล่านี้ จะ มีการจัดการอย่างไร หากชุมชนที่เคยอยู่ด้วยก่อนหน้านี้ ต้องอพยพไป อยู่ที่ยื่น ประเด็นนี้ มีความสำคัญมากที่ต้องได้รับการจัดการจากรัฐบาล และองค์กรด้านสิทธิมนุษยชน เพราะกลุ่มคนเหล่านี้ มักจะไม่ได้อยู่ใน กลุ่มคนที่จะได้รับความช่วยเหลือด้านการบูรณะฟื้นฟู ในระยะสั้นและ ระยะกลางหลังจากเหตุการณ์ภัยพิบัติ และหลายครั้งที่กลุ่มคนเหล่านี้ ถูก มองว่าเป็นประเด็น “การพัฒนา ทางเลือก” เท่านั้น ดังนั้นจึงมี ความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการ จัดการกับคนกลุ่มนี้ในลักษณะแนวนโยบายที่เป็นทางการมากขึ้น ใน เรื่องสิทธิต่อที่ดิน การโยกย้ายเมื่อ เกิดภัยพิบัติด้วย

กิจกรรมการบูรณะฟื้นฟูที่ดำเนินการโดยหน่วยงานด้านมนุษยชนนั้น มักจะประสบกับความล่าช้า อันเนื่องมาจากความไม่แน่นอนด้าน สังคมและกฎหมาย ในแต่ละ สถานการณ์ที่กล่าวมาข้างต้น การ อ้างสิทธิต่อทรัพยากรธรรมชาติ นั้น มีหลายประเภท แตกต่างกันไปตาม “สิทธิของผู้ใช้” และ “สิทธิในการตัดสินใจ” ซึ่งได้มาจากกฎเกณฑ์ ทางการเมือง กฎหมาย หรือ ธรรมเนียมการปฏิบัติของส่วนรวม การจัดการสิทธิต่างๆนั้นอย่างเป็นระบบ ไม่ว่าจะอาศัยธรรมเนียมปฏิบัติหรือกฎระเบียบข้อบังคับ นับเป็นเงื่อนไข สำคัญต่อการฟื้นฟูสภาพหลังจากเหตุภัยพิบัติในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบได้ อย่างมีประสิทธิภาพ หากไม่มีการจัดการเรื่องสิทธิดังกล่าวแล้ว บริเวณที่ จะมีการวางแผนจัดการพื้นที่และการใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อการโยกย้ายและ การฟื้นฟูบูรณะ ก็มักจะเกิดขึ้นไม่ได้ และเกิดความไม่เท่าเทียมกัน นำไป สู่ความขัดแย้ง และรูปแบบการตั้งถิ่นฐานที่มีความเสี่ยงสูง

จากการศึกษาวิจัยเมื่อต้นปี 2548 ของสถาบันระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (International Institute for Sustainable Development หรือ IISD) ซึ่งได้ตรวจสอบถึงแนวทางที่ประเด็นสิทธิต่อทรัพยากรที่มี การจัดการอย่างเป็นระบบและชัดเจนจะส่งผลต่อการเสริมสร้างศักยภาพ เพื่อการฟื้นฟูหลังเหตุการณ์ภัยพิบัติ และ การสร้างความเข้มแข็งให้เกิดขึ้นก่อนการเกิดเหตุภัยพิบัติ และจากผลการศึกษาดังกล่าว ก็พบว่า “สิทธิ ต่อทรัพยากรที่มีความเท่าเทียมกันและมีการกำหนดอย่างชัดเจนสามารถ ช่วยปรับปรุงการวางแผนพื้นที่ที่มีความปลอดภัยต่อภัยธรรมชาติได้ โดยจะ

กระตุ้นให้เจ้าของบ้านและที่ดินลงทุนสร้างแนวกันลม สร้างบ้านเรือนที่ดีขึ้น และสร้างที่กั้นน้ำท่วม รวมถึงการประสานความร่วมมือเพื่อการลงทุนดังกล่าวด้วย นอกจากนี้ ความเป็นเจ้าของทรัพยากรสาธารณะหรือส่วนบุคคล ย่อมจะช่วยลดความเสี่ยงจากการเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมที่จะเป็น ปัจจัยเพิ่มความล่อแหลมต่อภัยธรรมชาติได้อีกด้วย” (IISD, 2005: 14)

จำเป็นต้องมีการพูดคุยในลักษณะพหุภาคี ระหว่างหน่วยงาน

จากผลของการสร้างความเข้มแข็งให้เกิดขึ้นก่อนเหตุการณ์ภัยพิบัติ ที่ สามารถส่งผลต่อความสามารถในการฟื้นฟูสภาพหลังเหตุการณ์ภัยพิบัติ ได้ นั่น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาในเรื่องดังกล่าวให้มากขึ้น และยัง กว่านั้น จำเป็นจะต้องมีการพูดคุยในเรื่องแนวทางที่จะบูรณาการประเด็น เรื่องสิทธิต่อทรัพยากรเข้าไปในนโยบายการพัฒนา ที่มีการพูดถึงการ จัดการการใช้ประโยชน์ที่ดิน การทำมาหากิน ระเบียบการจัดการพื้นที่ ชายฝั่งเพื่อการเข้าถึงและควบคุมการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน เพื่อความ ยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อม และเพื่อการพัฒนาทางสังคมและเศรษฐกิจ การ จัดการเรื่องสิทธิต่อทรัพยากรนี้ จะมีนัยสำคัญต่อการกำหนดรายละเอียด ในการ “บูรณาการ” ประเด็นการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ เข้าไป ในนโยบายการพัฒนาด้วย ประเด็นนี้ เป็นเรื่องที่ทางสำนักงานเพื่อการ

ป้องกันและบรรเทาวิกฤต กำลัง ทำการศึกษาอยู่ ภายใต้แผน งานการดำเนินการระดับโลกเพื่อ การบูรณาการการบรรเทาความ เสี่ยงจากภัยพิบัติ

การดำเนินการดังกล่าวสามารถ ช่วยให้เกิดการ “บูรณาการ” ประเด็นสิทธิต่อทรัพยากรได้ เนื่องจากเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้อง กับการบรรเทาความเสี่ยงในอีก หลายปีข้างหน้า จึงนับว่าเป็นก้าว แรกในการสร้างการพูดคุย ระหว่างหน่วยงานในลักษณะ พหุภาคี เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ ชัดเจนถึงความเชื่อมโยงของ ประเด็นสิทธิต่อทรัพยากรและภัย พิบัติ นอกจากนี้ คำถามบาง

ประการ ยังต้องมีการพูดคุยกันเพิ่มเติมอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็น แผนการ บูรณะและฟื้นฟูหลังเกิดภัยพิบัติจะสามารถจัดการกับ “ความเสี่ยงจาก การโยกย้าย” ได้อย่างมีประสิทธิภาพได้อย่างไร นโยบายการโยกย้ายหลัง เหตุการณ์ภัยพิบัติจะต้องคำนึงมาตรการใดบ้างเพื่อรองรับชุมชนที่ไม่มี สิทธิโดยชอบธรรม (ในกรณีที่ไม่มีการกฏระเบียบและธรรมเนียมปฏิบัติ) ผู้ลี้ภัยทางสิ่งแวดล้อมควรจะได้รับปฏิบัติด้วยในลักษณะใด ทั้งก่อน และหลังเกิดเหตุการณ์ภัยพิบัติ การพูดคุยในเรื่องประเด็นเหล่านี้ อาจจะ ทำให้เราหาคำตอบต่อประเด็นคำถามที่ว่า “เราจะสร้างบ้านที่ตรงไหนดี” ได้ ●

รายละเอียดเพิ่มเติม ติดต่อได้ที่ UNEP-BCPR สำนักงานเมืองเดลี โดย ผ่านคุณเชฟาลี จูเนจา (Shefali Juneja) ที่ shefali.juneja@undp.org

ข้อคิดเห็นเพื่อก่อให้เกิดการพูดคุยอภิปรายเพิ่มเติมต่อประเด็นต่างๆใน อนาคต กรุณาส่งมาที่ rosec@un.org

สื่อนามิบริเวณมหาสมุทรอินเดีย:
หนึ่งปีที่ผ่านมา

แผ่นดินไหวขนาดความรุนแรง 9.0 ริคเตอร์ เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2547 บริเวณชายฝั่งตะวันตกของเกาะสุมาตรา ประเทศอินโดนีเซีย ได้สร้างปรากฏการณ์คลื่นยักษ์ ที่รู้จักกันว่า “สึนามิ” และกลายเป็นมหันตภัยที่คาดไม่ถึงถึงส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของผู้คนนับล้านในมหาสมุทรอินเดียและภูมิภาคใกล้เคียง ผู้คนเสียชีวิตกว่า 270,000 คน และสร้างความสูญเสียมูลค่านับพันล้านดอลลาร์สหรัฐ ถึงแม้จะมีความเชื่อกันว่า ผู้คนล้มตายเพราะเหตุแผ่นดินไหว แต่สาเหตุหลักของการเสียชีวิตจำนวนมากมหาศาลครั้งนี้มาจากภาวะช็อค และจมน้ำทะเลตลอดจนคลื่นยักษ์ที่ถาโถมเข้าสู่ฝั่งอย่างรวดเร็วโดยไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นที่ตระหนักว่าจำนวนผู้เสียชีวิตจะลดลงอย่างมาก หากมีการติดตั้งระบบสัญญาณเตือนภัยล่วงหน้าในบริเวณมหาสมุทรอินเดีย

การเสริมสร้างศักยภาพระบบเตือนภัยล่วงหน้าในประเทศที่เสี่ยงต่อการเกิดสึนามิ

การติดตั้งระบบเตือนภัยล่วงหน้าบริเวณมหาสมุทรอินเดียนับเป็นความพยายามอย่างเร่งด่วน ตั้งแต่ปี 2548 ได้เกิดแนวคิดโครงการที่มีชื่อว่า “การประเมินและการเสริมสร้างศักยภาพระบบเตือนภัยล่วงหน้าในประเทศที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ เมื่อ 26 ธันวาคม 2547” ขึ้น โดยกลุ่มผู้ให้ความช่วยเหลือด้านการเงินหลายฝ่าย โครงการนี้ได้รับเงินทุนสนับสนุนผ่าน UN Flash Appeal for Indian Ocean Earthquake-Tsunami 2548 และยังได้รับความช่วยเหลือจากองค์กรความช่วยเหลือเพื่อมนุษยธรรมแห่งคณะกรรมการการยุโรปและรัฐบาลของประเทศต่างๆ เช่น ฟินแลนด์ เยอรมนี ญี่ปุ่น เนเธอร์แลนด์ นอร์เวย์ และสวีเดน อีกด้วย โครงการนี้ได้รับการประสานงานจากทีมงาน UNISDR เพื่อสนับสนุนการเตือนภัยล่วงหน้า (Promotion of Early Warning - PPEW) และมีการติดตั้งระบบโดยองค์กรพันธมิตรระหว่างประเทศ ภูมิภาค และในประเทศ โครงการนี้จัดทำขึ้นเพื่อวางกรอบการเพิ่มศักยภาพระบบเตือนภัยล่วงหน้าแบบบูรณาการในมหาสมุทรอินเดีย ซึ่งมีองค์ประกอบหลักๆ ได้แก่ การติดตั้งระบบหลัก การจัดการความเสี่ยงแบบบูรณาการ การสร้างความตระหนักและให้การศึกษาต่อสาธารณชน แนวทางดำเนินการในระดับชุมชน รวมถึงการประสานความร่วมมือและการสร้างแนวร่วม ทั้งนี้ กิจกรรมต่างๆ หลายกิจกรรมได้ดำเนินการไปแล้ว และประสบผลสำเร็จ ซึ่งได้แก่

- 1 การพัฒนาระบบการระหว่างรัฐบาลของแต่ละประเทศในระดับภูมิภาค เพื่อสนับสนุนการติดตั้งระบบเตือนภัยล่วงหน้าในมหาสมุทรอินเดีย
- 2 ความก้าวหน้าครั้งสำคัญในการสร้างความตระหนักและการเสริมสร้างศักยภาพ โดยการสนับสนุนและความร่วมมืออย่างใกล้ชิดจากสื่อและองค์กรพัฒนาเอกชน
- 3 การประสานงานร่วมกันขององค์กรหลักๆ ในสหประชาชาติ และระดับภูมิภาค เพื่อเชื่อมโยงระบบเตือนภัยสึนามิกับระบบเตือนภัยอื่นๆ และให้สอดคล้องกับแนวทางการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

ความสำเร็จที่สำคัญ คือ การสร้างแนวร่วม และกลไกความร่วมมือระหว่างองค์กรพันธมิตรและองค์กรที่ให้ความช่วยเหลือด้านเงินทุนต่างๆ อีกทั้งโครงการนี้นับเป็นตัวอย่างหนึ่งด้านกลไกแบบบูรณาการที่จะสนับสนุนการดำเนินการตาม “กรอบแผนปฏิบัติการอิวกี 2548-2558” ซึ่งประเทศสมาชิกสหประชาชาติได้ให้การรับรองในครั้งการประชุมโลกเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติเดือนมกราคม 2548 แนวทางเพื่อสร้างพันธมิตรนี้ได้ก่อให้เกิดความหลากหลายของกิจกรรมและสร้างแนวทางที่มี

การประสานความร่วมมือและเกิดความสอดคล้อง ซึ่งเป็นการขยายการดำเนินการและเกิดประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากรด้วย

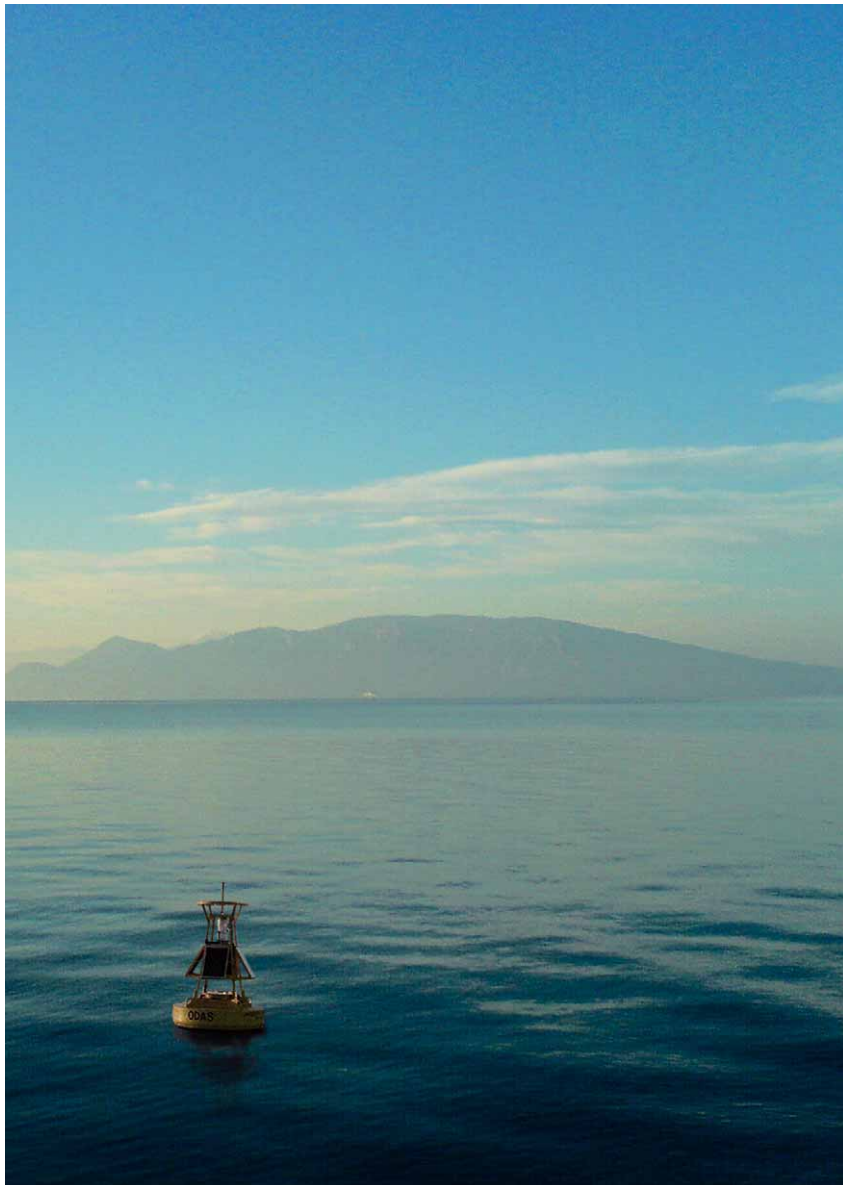
การสนับสนุนการเตือนภัยล่วงหน้า หรือ PPEW สร้างกรอบความร่วมมือให้กับโครงการดังกล่าว โดยเน้นภาพรวมเชิงยุทธศาสตร์ การวางแผน การติดตาม และการประเมินผล เพื่อเอื้อต่อการดำเนินงานของกลุ่มองค์กรพันธมิตร

...จำนวนผู้เสียชีวิต
จะลดลงอย่างมาก
หากมีการติดตั้ง
ระบบสัญญาณเตือนภัยล่วงหน้า...

การดำเนินการเพื่อบรรลุดตามเงื่อนไขขององค์กรให้ความช่วยเหลือ และการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร นอกจากนี้ PPEW ยังดำเนินกิจกรรมเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับภาระหน้าที่ของสำนักเลขาธิการ UNISDR และตามวัตถุประสงค์ของกรอบแผนฯ อิวโก้ ในการสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนเพื่อรับมือกับภัยพิบัติต่างๆ ด้วย

การประสานแนวร่วมและการสร้างความร่วมมือนี้ ได้เกิดขึ้นอย่างกว้างขวางระหว่างหน่วยงานต่างๆ ของสหประชาชาติ องค์กรระดับชาติและภูมิภาค สถาบันวิจัย และชุมชนท้องถิ่น กลุ่มองค์กรพันธมิตรเหล่านี้ ได้แก่ องค์กรการ UNESCO คณะกรรมการการด้านมหาสมุทรระหว่างรัฐบาลและองค์กรการ UNESCO องค์กรอุตุนิยมวิทยาโลก (World Meteorological Organisation หรือ WMO สถาบันมหาวิทยาลัยแห่งสหประชาชาติเพื่อความมั่นคงทางสิ่งแวดล้อมและมนุษย์ชน องค์กร UNESCAP สำนักงาน UNEP สำนักงาน UNDP สำนักงาน UNOPS สหพันธ์ ABU (Asian Disaster Reduction Broadcasting Union) ศูนย์ CRED (Centre for Research on the Epidemiology of Disasters) สถาบันเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติแห่งอินเดีย และมหาวิทยาลัยเจนัว

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ ISDR Platform for the Promotion of Early Warning (PPEW) ผ่านเว็บไซต์ www.unisdr.org/ppew

ความก้าวหน้าและความ สำเร็จในการเสริมสร้าง ศักยภาพระบบเตือนภัยใน มหาสมุทรอินเดีย

การดำเนินการโครงการ ได้มีความก้าวหน้า และประสบความสำเร็จ โดยมีรายละเอียดตามประเด็นต่างๆข้างต้น ดังนี้

การติดตั้งระบบหลัก

■ ประเทศที่เข้าร่วมในการประชุมวาระพิเศษของการประชุมโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ เมื่อเดือนมกราคม 2548 รวมทั้งประเทศที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สึนามิ ได้จัดทำ "ถ้อยแถลงร่วม" หรือ Common Statement ขึ้น ถ้อยแถลงดังกล่าวตระหนักถึงความสำคัญในการเสริมสร้างศักยภาพให้กับระบบของประเทศและแลกเปลี่ยนประสบการณ์การบรรเทาภัยพิบัติการฟื้นฟูสภาพหลังเหตุภัยพิบัติและภัยพิบัติทางธรรมชาติ นอกจากนี้ ถ้อยแถลงดังกล่าว ได้เสนอแนะให้มีการสร้างและเสริมสร้างศักยภาพให้กับกลไกการจัดการภัยพิบัติทางธรรมชาติทุกประเภทในภูมิภาคโดยเร่งด่วน อันรวมถึงระบบเตือนภัยล่วงหน้า ศูนย์ประสานงานระดับภูมิภาค และการใช้ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ทันสมัย สามารถดูรายละเอียดของถ้อยแถลงดังกล่าวได้ที่ www.unisdr.org/wcdr/intergover/official-doc/L-docs/special-session-indian-ocean.pdf

■ ได้มีการจัด การประชุมเพื่อกำหนดขอบเขตเนื้อหา ในการพัฒนาระบบเตือนภัยล่วงหน้าสึนามิ ขึ้นที่เมืองโกเบ ประเทศญี่ปุ่น เมื่อวันที่ 22 มกราคม 2548 หลังจากการประชุมโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ ซึ่งจัดขึ้นโดยสำนักเลขาธิการ UNISDR และ กรรมการการ UNESCO-IOC การประชุมดังกล่าวเป็นการประชุมเฉพาะกิจด้านเทคนิค มีผู้เข้าร่วมจากผู้แทนรัฐบาลประเทศต่างๆ ผู้แทนจากองค์กรหน่วยงานของสหประชาชาติ และผู้เชี่ยวชาญร่วมแลกเปลี่ยนข้อมูลกิจกรรมและแผนการพัฒนาระบบเตือนภัยล่วงหน้าสึนามิ โดยเน้นประเทศในมหาสมุทรอินเดียที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิเมื่อ 26 ธันวาคม 2547 และเพื่อตอบสนองต่อข้อเรียกร้องให้มีการพัฒนาระบบเตือนภัยสึนามิล่วงหน้าที่มีประสิทธิภาพขึ้นทั่วโลก การประชุมครั้งนี้เป็นเวทีที่เปิดให้มีการพูดคุยในเรื่องแนวทางในการจัดทำระบบเตือนภัยสึนามิล่วงหน้าในมหาสมุทรอินเดีย

■ ได้มีการติดตั้ง "ระบบศูนย์ข้อมูลเพื่อให้คำแนะนำเกี่ยวกับสึนามิ" ขึ้น โดยครอบคลุมไป

ถึงการแลกเปลี่ยนข้อมูลด้านการสันติของแผ่นดิน และข้อมูลคำแนะนำเกี่ยวกับสื่อนามิที่สามารถส่งให้กับศูนย์ประสานงานของประเทศ 26 ศูนย์ในภูมิภาคมหาสมุทรอินเดีย โดยได้รับข้อมูลคำแนะนำจากศูนย์สื่อนามิที่ญี่ปุ่น และฮาวาย ระบบนี้ ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับหนึ่งเมื่อเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหวที่เกาะสุมาตรา ประเทศอินโดนีเซียเมื่อ 28 มีนาคม 2548

- มีการติดตั้ง ศูนย์ประสานงานแห่งชาติ ขึ้นใน 26 ประเทศ เพื่อเตือนภัยล่วงหน้าต่อเหตุการณ์สื่อนามิ ซึ่งก็ช่วยสนับสนุนกลไกความร่วมมือระดับประเทศ และเสริมสร้างศักยภาพให้กับระบบเตือนภัยล่วงหน้าในภูมิภาค

- มีการบรรจุ ข้อตกลงระดับภูมิภาค ในเรื่องการออกแบบและการจัดการระบบเตือนภัยล่วงหน้าในภูมิภาคมหาสมุทรอินเดีย ซึ่งความสำเร็จนี้ นับเป็นผลมาจากการประชุมระหว่างรัฐบาลนานาชาติ ที่จัดโดย UNESCO-IOC ในกรุงปารีส (เมื่อ 25 มีนาคม 2548) และที่มอริตัส (พฤษภาคม 2548) การประชุมดังกล่าวได้ก่อให้เกิดมติที่สำคัญและข้อตกลงระดับภูมิภาคในเรื่องการจัดตั้งระบบเตือนภัยสื่อนามิล่วงหน้าที่จะกระจายหลายพื้นที่และเชื่อมโยงกันอย่างมีประสิทธิภาพ

- ได้มีการจัดการเจรจาระดับนโยบาย ขึ้น ระหว่างผู้จัดทำนโยบายด้านการบริหารจัดการในระดับสูง เพื่อติดตั้งระบบเตือนภัยสื่อนามิล่วงหน้าในมหาสมุทรอินเดีย โดยสำนักเลขาธิการ UNISDR และ ADRC ในเดือนกุมภาพันธ์ 2548 ซึ่งมีผู้เข้าร่วมประชุม 24 ท่าน จาก 11 ประเทศในภูมิภาคมหาสมุทรอินเดีย

- มีการจัด การศึกษาดูงานสำหรับผู้เชี่ยวชาญระดับประเทศ จากประเทศในแถบมหาสมุทรอินเดีย 28 ประเทศ เมื่อเดือนกรกฎาคม 2548 โดย UNESCO-IOC สำนักเลขาธิการ UNISDR และ ADRC เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละประเทศได้เยี่ยมชม และสังเกตการณ์ระบบการเตือนภัยสื่อนามิล่วงหน้าในญี่ปุ่นและฮาวาย ซึ่งเป็นการเสริมสร้างความรู้และความสามารถให้กับผู้ที่เข้าร่วมในการกำหนดความต้องการในเรื่องระบบการบรรเทาภัยและการเตือนภัยสื่อนามิล่วงหน้าของแต่ละประเทศได้ ความรู้ที่ได้จากการศึกษาดูงานนี้ ขณะนี้ก็ได้มีการนำไปจัดตั้งศูนย์เตือนภัยสื่อนามิล่วงหน้าของประเทศขึ้นและมีการจัดทำข้อมูลเผยแพร่ ออกสู่สาธารณะด้วย

- การทบทวนและเสริมสร้างศักยภาพ การคมนาคมสื่อสารทั่วโลก (Global Telecommunication System หรือ GTS) ซึ่งประสานงานโดยองค์การอุตุนิยมวิทยาโลก หรือ WMO

เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนข้อมูลและการเผยแพร่ระบบการเตือนภัยสื่อนามิล่วงหน้าในภูมิภาคมหาสมุทรอินเดีย และระบบศูนย์ข้อมูลเพื่อให้คำแนะนำเกี่ยวกับสื่อนามิที่มีอยู่แล้วด้วย ทีมผู้เชี่ยวชาญขององค์การ WMO ได้ทำการประเมินในหลายประเทศ เพื่อปรับปรุงระบบการคมนาคมสื่อสาร ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ในระยะยาวในการแลกเปลี่ยนข้อมูล

ที่เกี่ยวกับภัยพิบัติทั้งหมดในอนาคตได้นอกจากนี้ ได้มีการเรียกร้องขอความช่วยเหลือด้านการเงินที่มากขึ้นจากองค์กรที่ให้การสนับสนุน เพื่อให้มีการดำเนินการระบบดังกล่าวได้อย่างเต็มรูปแบบ

- มีการจัด การสัมมนาเชิงปฏิบัติการหลายหลาย

แขนง (Multidisciplinary workshop) ขึ้นโดย WMO ในเรื่องการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารการเตือนภัยสื่อนามิ และเรื่องที่เกี่ยวข้อง รวมไปถึงการเตือนภัยในมหาสมุทรอินเดีย ที่กรุงจาการ์ตา ระหว่างวันที่ 14-18 มีนาคม 2548 ผู้เข้าร่วมประชุมได้ลงนามรับรอง "แผนปฏิบัติการ" WMO และได้มีการพัฒนาแผนปฏิบัติการและแผนด้านเทคนิคขึ้น อันรวมถึงแผนปฏิบัติการในทันที ในระยะสั้น และในระยะยาว ในการทำให้ระบบการคมนาคมสื่อสารของโลก หรือ GTS สามารถปฏิบัติงานได้อย่างสมบูรณ์ เพื่อสนับสนุนระบบเตือนภัยสื่อนามิล่วงหน้าในทุกประเทศในภูมิภาคมหาสมุทรอินเดีย นอกจากนี้ การสัมมนาดังกล่าว ยังได้ระบุถึงประเทศในภูมิภาคมหาสมุทรอินเดียที่ต้องการความช่วยเหลือในการปรับปรุงระบบการคมนาคมสื่อสาร หรือ GTS ด้วย

- มีการจัด การอภิปรายประเมินความต้องการในประเทศภูมิภาคมหาสมุทรอินเดียขึ้น 16 ภารกิจ ซึ่งจัดขึ้นโดย UNESCO-IOC สำนักเลขาธิการ UNISDR องค์การ WMO และองค์กรอื่นๆที่เกี่ยวข้อง ในระหว่างเดือนพฤษภาคม-กันยายน 2548 ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากทีมผู้เชี่ยวชาญจากหลากหลายแขนง ทีมงานภารกิจดังกล่าวได้ทำการปรึกษาร่วมกับผู้ที่เกี่ยวข้องหลากหลายกลุ่ม และได้มีการทบทวนศักยภาพและความสามารถของประเทศในเรื่องการเตือนภัยสื่อนามิล่วงหน้า การบรรเทาภัยพิบัติ การสร้างความตระหนักให้กับสาธารณะ รวมถึงความต้องการด้านการบรรเทาความเสี่ยงและความต้องการด้านเทคนิค มีการปรึกษาและจัดทำข้อเสนอแนะและการ

อบรมระยะสั้นให้กับหน่วยงานระดับชาติ ซึ่งจะ เป็นแนวทางให้กับแผนด้านเทคนิคและยุทธศาสตร์ของประเทศและภูมิภาคต่อไป และได้มีการเผยแพร่รายงานฉบับสมบูรณ์ ในเดือนธันวาคม 2548 รายงานดังกล่าว สามารถดูได้ที่ <http://ioc3.unesco.org/indotsunami/nationalassessments.htm>

- มีการติดตั้ง สถานีระดับน้ำทะเลแบบเรียลไทม์ (Real-time sea level station) ขึ้นจำนวน 23 สถานีโดย UNESCO-IOC โดยการประสานความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับศูนย์ระดับน้ำทะเลฮาวาย (Hawaii Sea-level Centre) เพื่อให้การปรับปรุงเครือข่ายระบบการสังเกตการณ์ระดับน้ำทะเลของโลก (Global Sea-level Observing System หรือGLOSS) ในภูมิภาคได้สำเร็จลง สถานีระดับน้ำทะเลที่ดำเนินการในภูมิภาคมหาสมุทรอินเดียนี้ นับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของเครือข่ายGLOSSดังกล่าว ซึ่งเป็นพื้นฐานในการตรวจวัดและสังเกตการณ์ภัยสื่อนามิในมหาสมุทรอินเดีย

การจัดการความเสี่ยงแบบบูรณาการ

- มีการจัดตั้ง คณะทำงาน ชุดใหม่ขึ้นเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ การเตรียมความพร้อม และการตอบสนองต่อภัยพิบัติ ในระหว่างการประชุมครั้งที่สองของคณะประสานงานระหว่างรัฐบาลของ UNESCO-IOC เพื่อการจัดการระบบการเตือนภัยสื่อนามิล่วงหน้า (UNESCO-IOC Intergovernmental Coordination Group for the Indian Ocean Tsunami Warning System หรือ ICG-IOTWS) ที่เมืองไฮเดอราบัด ประเทศอินเดีย เมื่อเดือนธันวาคม 2548 และคณะทำงานนี้ได้เริ่มกระบวนการปรึกษาหารือเพื่อให้ข้อเสนอแนะต่อ ICG ถึงแนวทางที่จะบูรณาการระบบการเตือนภัยสื่อนามิล่วงหน้าเข้าไปในกระบวนการจัดการภัยพิบัติและกระบวนการการพัฒนาประเทศ สำหรับการประชุม ICG ที่มีขึ้นครั้งต่อไปในเดือนสิงหาคม 2549

■ เพื่อให้มีการพิจารณาถึงมิติทางสิ่งแวดล้อมของภัยพิบัติต่างๆ ทางสำนักงาน UNEP จึงทำการ *ประสานการทบทวน* วิธีการประเมินความเสี่ยงทางสิ่งแวดล้อมขึ้น เพื่อกำหนดปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลกระทบต่อพื้นที่ชายฝั่งที่มีความอ่อนแอต่อสึนามิ โดยการดำเนินการดังกล่าวมีเป้าหมายในการเสริมสร้างศักยภาพด้านองค์กรสถาบันให้กับหน่วยงานด้านสิ่งแวดล้อมในประเทศอินโดนีเซีย ศรีลังกา และมัลดีฟ เพื่อให้เกิดการบูรณาการระบบการประเมินทางสิ่งแวดล้อมและการติดตามเข้าไปในระบบการบรรเทาความเสียหายจากภัยพิบัติและระบบการเตือนภัยล่วงหน้า

■ มีการ *สนับสนุนและเสริมสร้างศักยภาพ* ให้กับการเชื่อมโยงและการประสานระหว่างระบบการเตือนภัยสึนามิล่วงหน้า ระบบเตือนภัยพิบัติอื่นๆ และหน่วยงานจัดการภัยพิบัติต่างๆ โดยสนับสนุนแนวทางการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติแบบบูรณาการและส่งเสริมกลไกการประสานงานในระดับภูมิภาค ระดับประเทศ และระดับท้องถิ่น

■ *เอกสารแนวทางการดำเนินการ* เพื่อการปฏิบัติตามกรอบแผนฯ ฮิวโก ซึ่งกำลังมีการจัดทำอยู่ขณะนี้ เพื่อช่วยหน่วยงานระดับประเทศและท้องถิ่น รวมถึงองค์กรที่เกี่ยวข้องดำเนินงานตามความเร่งด่วนที่ได้มีการตกลงกันที่เมืองฮิวโก อันจะนำไปสู่การสร้างเสริมเข้มแข็งให้กับประเทศและชุมชนในการรับมือกับภัยพิบัติ ทั้งนี้ แนวทางดังกล่าว จะเป็นแนวทางสำหรับ “การเริ่มต้น” ที่มี “วิธีการ” เป็นลำดับขั้นตอน พร้อมด้วยตัวอย่าง กรณีศึกษา และบทเรียนที่ได้รับ

การสร้างความรู้ความตระหนักและการให้ความรู้ต่อสาธารณะ

■ มีการจัด *การสัมมนาเชิงปฏิบัติการระดับภูมิภาค* สำหรับสื่อขึ้น 2 ครั้ง โดยการร่วมจัดระหว่าง Asian Broadcast Union (ABU) และ สำนักงานเลขาธิการ UNISDR เมื่อเดือนมิถุนายน 2549

ที่กรุงเทพฯ ประเทศไทย โดยได้นำผู้สื่อข่าวและผู้เชี่ยวชาญด้านสึนามิและการเตือนภัยด้านสภาพอากาศ มาพบปะพูดคุยเพื่อพัฒนาการรับรู้และความเข้าใจต่อการเผยแพร่ข้อมูลด้านการเตือนภัยและการให้ความรู้ต่อสาธารณะ นอกจากนี้ มีการวางแผนสำหรับการประชุมเชิงปฏิบัติการในระดับประเทศ และกลุ่มผู้สื่อข่าวก็ได้ยืนยันที่จะทำเนื้อหาข้อมูลสำหรับชุมชนในระดับท้องถิ่นด้วย อีกทั้งได้มีการติดต่อประสานงานในลักษณะเดียวกันนี้กับ European Broadcasting Union (EBU)

■ มีการจัด *การสัมมนาเชิงปฏิบัติการเพื่อการสร้างความตระหนักและการให้ความรู้ต่อสาธารณะ* โดยการประสานงานของสำนักเลขาธิการ UNISDR กรุงเทพฯ เมื่อเดือนกันยายน 2549 ผู้เข้าร่วมการสัมมนาประกอบด้วย หน่วยงานต่างๆ ของสหประชาชาติ สหพันธ์กาชาดสากล และ สมาพันธ์ Red Crescent Societies สถาบันระดับประเทศ หน่วยงานด้านสื่อ และองค์กรพัฒนาเอกชน เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์และจัดทำแผนเพื่อการรณรงค์สร้างความตระหนักให้กับสาธารณะชน และชี้ถึงแนวทางการสานความร่วมมือในการดำเนินการต่อไป

■ *การจัดทำเอกสารสร้างความตระหนักเรื่องสึนามิ* โดยใช้เรื่องราวการให้ความรู้เรื่องสึนามิของญี่ปุ่นชื่อ “Inamura-no-hi” ซึ่งกำลังมีการดำเนินการอยู่ในขณะนี้ ใน 8

ประเทศในเอเชีย คือ บังกลาเทศ อินเดีย อินโดนีเซีย มาเลเซีย เนปาล ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และศรีลังกา และทาง ADRC จะได้มีการผลิตเอกสารจำนวน 5,000 ฉบับ ขึ้น โดยจัดทำเป็นภาษาท้องถิ่นสำหรับผู้ใหญ่และเด็ก

■ *การศึกษาด้านการรับรู้* มีการประสานในประเทศอินโดนีเซีย โดย ADRC เพื่อสำรวจระดับความตื่นตัวเรื่องสึนามิในระดับชุมชน ในโรงเรียน และในสถาบันระดับประเทศ การศึกษาจะดำเนินการในช่วงเดือนธันวาคม 2548 และ เมษายน 2549 และทาง ADRC จะพัฒนาต่อในลักษณะเดียวกันในประเทศศรีลังกา และ มัลดีฟ ต่อไป

■ *ชุดข้อมูล เรื่อง “ครูสึนามิ”* ซึ่งกำลังมีการสรุปอยู่ในขณะนี้ โดย UNESCO—IOC International Tsunami Information Centre หรือ ITIC ชุดข้อมูลดังกล่าวจะบอกถึงแหล่งที่ทำหน้าที่ใน

การเตือนภัยที่น่าเชื่อถือทั้งที่มีอยู่แล้วและที่เกิดขึ้นใหม่ ข้อมูลการรับมือและการบรรเทาภัยและหลักสูตรการอบรม โดยมีกลุ่มเป้าหมายคือกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบหรือกลุ่มผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการบรรเทาภัยจากสึนามิ รวมถึงสื่อระบบการเรียนการสอน หน่วยงานราชการ กลุ่มชุมชน และภาคเอกชน ทั้งนี้จะมีการเผยแพร่หลักสูตรแรกประมาณกลางปี 2549

■ ทาง UNESCO—IOC/ITIC ได้ *ปรับปรุง* สื่อการเรียนการสอนที่เป็นที่นิยมที่สุด *ให้ทันสมัย* และให้สามารถเข้าถึงได้ในรูปแบบทางอิเล็กทรอนิกส์ที่หลากหลายและสามารถใช้งานได้สะดวกในแต่ละท้องถิ่น โดยสามารถดาวน์โหลดได้จากเว็บไซต์ของ ITIC เอกสารเผยแพร่ต่างๆ ประกอบไปด้วย “คลื่นยักษ์ สึนามิ” (Tsunami, the Great Waves) “การเตือนภัยสึนามิ! หนังสือสำหรับเด็ก” (Tsunami Warning! Children's Book) “ศัพท์บัญญัติเกี่ยวกับสึนามิ” ตลอดจนโปสเตอร์เกี่ยวกับความปลอดภัยจากสึนามิ *เอกสารการเรียนการสอน* ของ ITIC สามารถหาได้จากเว็บไซต์ <http://ioc3.unesco.org/itic>

■ *วารสารฉบับแรก*ของ “Disaster Reduction in Asia & the Pacific-UNISDR informs” (ซึ่งก็คือวารสารฉบับนี้) ได้มีการจัดพิมพ์เผยแพร่โดย ADPC เป็นภาษาอังกฤษ จำนวน 3,000 เล่ม และมีการแปลเป็นภาษาจีน ภาษาบาฮาซา และรัสเซีย (ภาษาละ 2,000 เล่ม) การแปลนี้ ก็เพื่อให้สามารถเข้าถึงได้โดยกลุ่มคนจำนวนมาก วารสารนี้นับเป็นช่องทางในการเผยแพร่ข่าวสารและข้อมูลด้านการบรรเทาความเสียหายจากภัยพิบัติในภูมิภาคเอเชีย และเพื่อให้เกิดความตระหนักถึงความรู้ความเชี่ยวชาญที่มีอยู่มากในภูมิภาคนี้ในด้านกาบรรเทาความเสียหายจากภัยพิบัติ

แนวทางการดำเนินการในระดับชุมชน

■ ด้วยการเน้นแนวทางการดำเนินการในระดับชุมชน ทาง UNDP ประเทศอินเดีย และศรีลังกา และ องค์การ UNESCO ประเทศอินโดนีเซีย ได้มีโครงการริเริ่ม *การดำเนินการนำร่อง* เพื่อประเมินกลไกในระดับชุมชนเพื่อการเตรียมพร้อมรับมือกับภัยพิบัติ และเพื่อเสริมสร้างศักยภาพให้กับกลไกการเผยแพร่ข้อมูลความรู้ด้านการเตือนภัยล่วงหน้าให้แก่ชุมชน นอกจากนี้ การดำเนินการนำร่องนี้จะมีการจัดทำเอกสารและเผยแพร่เรื่องบทเรียนที่ได้รับ และแนวทางปฏิบัติที่ดี ให้เป็นข้อมูลสำหรับระบบการรับมือและการเตือนภัยล่วงหน้าระดับชุมชนในภูมิภาคมหาสมุทรอินเดีย

■ เพื่อเป็นข้อมูลให้กับนโยบายด้านการเตือนภัยล่วงหน้าและการเตรียมความพร้อม ทาง

ศูนย์วิจัยโรคติดต่ออันเกิดจากภัยพิบัติ (Centre for Research on the Epidemiology of Disasters) ในประเทศเบลเยียม ร่วมกับมหาวิทยาลัยเดลี และสมาคมอาสาสมัครแห่งทมิฬ นาตู เพื่อการพัฒนาสุขภาพ ได้ *ทำการศึกษาด้านโรคติดต่อ* ที่ส่งผลกระทบต่อมนุษย์อันเกิดจากสึนามิ ในเมืองทมิฬ นาตู ประเทศอินเดีย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนานโยบายด้านการเตรียมความพร้อมและการบรรเทาภัยพิบัติให้ดีขึ้น โดยการรวบรวมข้อมูลหลักฐานปัจจัยความเสี่ยงที่เชื่อมโยงกับสึนามิในมหาสมุทรอินเดีย และที่นำไปสู่ข้อมูลหลักฐานที่ส่งผลกระทบต่อมนุษย์ รายละเอียดเพิ่มเติมสามารถดูได้ที่ www.cred.be/cred1.tsunamiintro.htm

- มีการ *ดำเนินการศึกษามาด้าน* ด้านจัดการความเสี่ยงและประเมินความล่อแหลมต่อภัยพิบัติในประเทศศรีลังกา โดยสถาบันมหาวิทยาลัยสหประชาชาติ เพื่อความมั่นคงทางสิ่งแวดล้อมและมนุษย์ชน อันรวมถึงการพัฒนาเทคนิคการประเมินความล่อแหลมอย่างรวดเร็วสำหรับตัวเมือง Galle นอกจากนี้ ได้ให้การสนับสนุนต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาทางเทคนิคของศรีลังกาในเรื่องการเตือนภัยล่วงหน้าและการเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติ ซึ่งรวมถึงความช่วยเหลือด้านเทคนิคในการจัดทำแผนนโยบาย การวางแผน การจัดทำแผนที่ และการขยายผลประสบการณ์การดำเนินการที่ผ่านมา

- รัฐบาลเดนมาร์ก ได้เป็นเจ้าภาพจัด *การสัมมนาเชิงปฏิบัติการระหว่างประเทศ* เรื่อง “การเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนท้องถิ่นเพื่อการจัดการกับภัยธรรมชาติอันเกี่ยวข้องกับน้ำ” (Strengthening the Resilience of Local Communities to Cope with Water-Related Natural Hazards) ที่กรุงโคเปนเฮเกน เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2549 นับเป็นความพยายามในการสนับสนุนการดำเนินการตาม

กรอบแผนฮิวโก้ ซึ่งผู้เข้าร่วมการสัมมนาจากหน่วยงานด้านการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติ องค์กรที่ดำเนินการปฏิบัติ และองค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานในระดับชุมชนจากประเทศบังกลาเทศ อินเดีย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ศรีลังกา และประเทศไทย ได้เน้นถึงการกำหนดขั้นตอนที่เป็นไปได้ในทางปฏิบัติเพื่อให้แน่ใจว่าข้อกังวลของชุมชนนั้นได้

รับการบูรณาการเข้าไปในแนวนโยบายของรัฐ นอกจากนี้ ผู้เข้าร่วมการสัมมนา ยังได้ร่วมกันพัฒนาเครื่องมือการจัดการพื้นที่ชายฝั่งที่ยั่งยืนและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ที่ได้มีการผนวกรวมการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปด้วย อีกทั้งได้มีการชี้แจงแนวทางการปฏิบัติที่ดีซึ่งแสดงถึงแนวทางการดำเนินการต่อไป และได้มีการกำหนดองค์การที่เกี่ยวข้องที่ควรทำหน้าที่ในการบูรณาการแนวปฏิบัติที่ดีเหล่านี้เข้าไปในกิจกรรมต่างๆ ด้วย

- *การประชุมเชิงปฏิบัติการระหว่างประเทศ* เรื่องบทบาทของการเงินระดับย่อย หรือ micro-finance เพื่อการบรรเทาและฟื้นฟูภัยสึนามิ เป็นการประสานงานระหว่างสถาบันเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติทุกประเภทในอินเดีย และ สำนักเลขาธิการ UNISDR ซึ่งจัดขึ้นที่กรุงนิวเดลี ประเทศอินเดีย เมื่อเดือนตุลาคม 2548 การประชุมนี้เป็นผู้นำผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่อการปฏิบัติงานด้านการเงินระดับย่อย และการลด

ความเสี่ยงจากภัยพิบัติ มาพูดคุยกัน ผู้เข้าร่วมประชุมได้เรียนรู้ประสบการณ์จากการทำงานด้านการเงินระดับย่อย เพื่อการฟื้นฟูสภาพจากเหตุการณ์สึนามิในประเทศฟิลิปปินส์ ญี่ปุ่น ศรีลังกา บังกลาเทศ และอินเดีย นอกจากนี้ ได้มีการนำเสนอถึงบทบาทที่น่าเป็นไปได้ของการเงินระดับย่อยในการลดผลกระทบจากภัยพิบัติและการฟื้นฟูหลังเหตุภัยพิบัติ ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่มีการนำแนวคิดเรื่องการเงินระดับย่อยและการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติมาพูดคุยร่วมกันทั้งในระดับแนวคิดและระดับปฏิบัติการ

- UNISDR ที่แอฟริกา กำลังจัดให้มีความช่วยเหลือทางเทคนิค และการเสริมสร้างความร่วมมือในการพัฒนาแผนการประกันภัยให้กับเจ้าของเรือประมงและเกษตรกร ในเมืองเซเชลส์ (Seychelles) หลังจากเหตุการณ์สึนามิเมื่อเดือนธันวาคม 2548 รัฐบาลได้จัดการสนับสนุนทางการเงินโดยตรงต่อเจ้าของเรือประมงและเกษตรกรที่ได้รับ ความเสียหาย อย่างไรก็ตาม การทดแทนความสูญเสียภายหลังเหตุการณ์สึนามินั้น ไม่ใช่วิธีการที่ยั่งยืนและไม่ใช่วิธีการทางเศรษฐศาสตร์ รัฐบาลจึงเปลี่ยนวิธีการมาเป็น การสนับสนุนด้านการเงินก่อนเกิดเหตุภัยพิบัติ โดยครอบคลุมถึงกลุ่มเรือประมงที่มีอยู่เดิมให้มีผลตอบแทนที่ดีขึ้น โดยเฉพาะเรือประมงขนาดเล็ก ในขณะที่การประกันภัยทางด้านการเกษตรก็จะเป็นผลงานใหม่ที่จะเกิดขึ้นในเมืองเซเชลส์นี้

การประสานความร่วมมือและการสร้างแนวร่วม

■ มีการจัด “การประชุมปรึกษาหารือระดับภูมิภาค เรื่อง การเตือนภัยล่วงหน้า สำหรับพื้นที่ชายฝั่งตะวันออกของแอฟริกา” โดยสำนักงาน UNISDR ประจำแอฟริกา ซึ่งจัดขึ้นที่กรุงไนโรบี เมื่อเดือนตุลาคม 2548 เพื่อให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสึนามิกับผู้เข้าร่วมประชุมในภูมิภาค ร่วมแบ่งปันแนวปฏิบัติที่ดีและบทเรียนที่เกิดขึ้นจากระบบการเตือนภัยล่วงหน้า และเพื่อชี้ถึงช่องว่างหรือปัญหาที่เกิดขึ้นจากการเตือนภัยล่วงหน้าบริเวณชายฝั่งตะวันออกของแอฟริกา การประชุมนี้ช่วยเพิ่มความรู้แก่ผู้เข้าร่วมประชุมในเรื่องการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ โดยเฉพาะเรื่องการเตือนภัยล่วงหน้า อีกทั้งเป็นการสร้างความร่วมมือระหว่างภูมิภาคในเรื่องการเตือนภัยล่วงหน้าของประเทศในแอฟริกาและในมหาสมุทรอินเดีย

■ ด้วยการสนับสนุนจากสำนักงาน UNISDR ประจำแอฟริกา คณะกรรมการสหภาพแห่งแอฟริกา (African Union หรือ AU) ได้จัด “การประชุมระดับรัฐมนตรีแอฟริกาครั้งที่หนึ่ง ว่าด้วยการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ” ที่ศูนย์การประชุม AU กรุงอาดิส อับบาบา ประเทศเอธิโอเปีย ภายใต้การนำของคณะกรรมการ AU เลขานุการ New Partnership for Africa's Development (หรือ NEPAD) ร่วมกับ ธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งแอฟริกา และด้วยการสนับสนุนจากสำนักเลขาธิการ ASIDR สำนักงาน UNEP สำนักงาน UNDP และหน่วยงานของสหประชาชาติ การประชุมในครั้งนี้ ที่ประชุมได้รับรอง “แผนปฏิบัติการเพื่อการดำเนินการยุทธศาสตร์ภูมิภาคแอฟริกาเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ”

■ UNISDR Africa กำลังทำการ *รวบรวมผลกระทบและบทเรียน* จากเหตุสึนามิเมื่อเดือนธันวาคม 2548 เพื่อเป็นสารคดีเผยแพร่ต่อสาธารณะ ได้มีการถ่ายทำภาพยนตร์ ข่าว การรวบรวมร่องรอย และการสัมภาษณ์ ในเคนยา เซเชลล์ และแทนซาเนีย เช่นเดียวกับที่ทำในโซมาเลีย ได้มีการผนวกบทเรียนที่ได้รับทั้งในด้านการปฏิบัติขณะเกิดเหตุสึนามิ การบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ และมาตรการการเตือนภัยล่วงหน้าที่มีอยู่ การรวบรวมดังกล่าวขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการตรวจทาน

■ ขณะนี้กำลังมีการ *ริเริ่มรวบรวม* บทเรียนที่เกิดขึ้น ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานเลขาธิการ UNISDR เพื่อชี้ถึงช่องว่างและปัญหารวมทั้งแนวการปฏิบัติที่ดี และเพื่อแสดงให้เห็นถึงแนวทางที่การบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติสามารถลดผลกระทบจากสึนามิได้ มีการรวบรวมรายงานจากองค์กรต่างๆ ที่ปฏิบัติงาน เพื่อนำมาทบทวนและสรุปผล และ

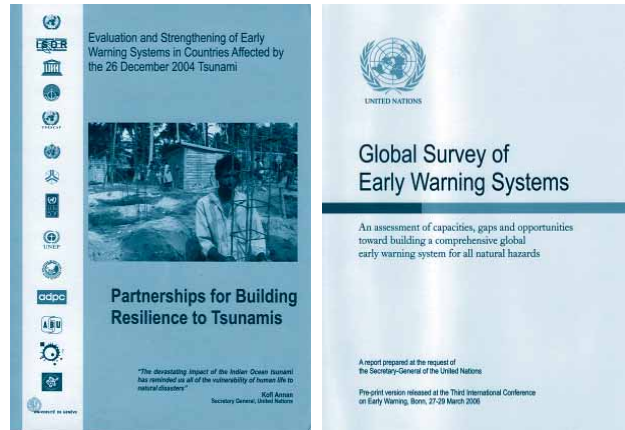
ทำการเผยแพร่ต่อไป

■ *การให้การสนับสนุน* หน่วยงานชุดพิเศษเพื่อการฟื้นฟูสภาพหลังสึนามิของสหประชาชาติ (UN Special Envoy for Tsunami Recovery) โดยจัดส่งเจ้าหน้าที่ประสานงานเพื่อทำงานด้านข้อมูลสาธารณะ และให้คำแนะนำเสนอแนะกับหน่วยงานพิเศษนี้

รวมทั้งสนับสนุนการพัฒนากระบวนเตือนภัยล่วงหน้าและการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติในภูมิภาคมหาสมุทรอินเดีย ภายใต้แนวทางของกรอบแผนปฏิบัติการอิโวกิ ปี 2548-2558

■ มีการนำเสนอ *ชุดข้อเสนอแนะ* ต่อหน่วยงานชุดพิเศษเพื่อการฟื้นฟูสภาพหลังสึนามิของสหประชาชาติ โดยองค์การ WMO องค์การ UNESCO-คณะกรรมการ IOC และสำนักงานเลขาธิการ UNISDR เพื่อเสนอแนะกิจกรรมที่เหมาะสมและจำเป็นเกี่ยวกับกระบวนเตือนภัยล่วงหน้าและสึนามิ นอกจากนี้ ข้อเสนอแนะนี้ ได้เรียกร้องให้หน่วยงานพิเศษ นี้ ให้การสนับสนุนในระดับการเมืองด้วย เพื่อส่งเสริมความร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศระหว่างภูมิภาค และนโยบายเพื่อการจัดการและแลกเปลี่ยนข้อมูลในลักษณะเรียลไทม์

■ จากการประสานงานกับฝ่ายการเตือนภัยล่วงหน้าและการประเมินของสำนักงาน UNEP (UNEP-Division of Early Warning and Assessment หรือ DEWA) หน่วยงานระบบฐานข้อมูลทรัพยากรโลก (Global Resource Information Database หรือ GRID-Europe) ทางสำนักงานเลขาธิการ UNISDR จึงได้ร่วมมือกับมหาวิทยาลัยเจนีวา *ทำการปรับปรุงและดูแลฐานข้อมูลด้านภัยพิบัติแบบออนไลน์* แผนที่และข้อมูลแสดงถึงความถี่และความรุนแรงของภัยพิบัติในระดับท้องถิ่น และระดับประเทศ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ได้มีการปรับปรุงแผนที่ออนไลน์ที่แสดงถึงภัยพิบัติธรรมชาติ ตามช่วงระยะเวลาต่อไปนี้ (1) ปี 2522-2547 สำหรับเหตุการณ์แผ่นดินไหว และสึนามิ (รวมถึงสึนามิในมหาสมุทรอินเดียปี 2547) (2) ปี 2523-2547 สำหรับเหตุการณ์ภูเขาไฟระเบิด พายุไซโคลน และน้ำท่วม (3) ปี 2522-2544 สำหรับเหตุการณ์ภัยแล้ง และ (5) ปี 2520-2546 สำหรับเหตุการณ์ไฟฟ้า *รายละเอียดเพิ่มเติมสามารถดูได้ที่ www.unisdr.org/eng/country-inform/introduction.htm*

■ จากความร่วมมือกับองค์การ UNESCO-คณะกรรมการ IOC ทำให้สำนักงานเลขาธิการ UNISDR และ UNESCAP ได้มีการจัด “*การสัมมนาเชิงปฏิบัติการระดับภูมิภาค* เรื่องการบรรเทา การเตรียมความพร้อม และการพัฒนาระบบการเตือนภัยสึนามิล่วงหน้า” ที่ศูนย์การประชุมสหประชาชาติ กรุงเทเพช ประเทศไทย ระหว่างวันที่ 14-16 มิถุนายน 2549 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการกำหนดยุทธศาสตร์ในการเสริมสร้างบทบาทการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติและวางแผนเพื่อพัฒนาระบบเตือนภัยสึนามิล่วงหน้าสำหรับประเทศในภูมิภาคมหาสมุทรอินเดีย

การติดตาม การรายงาน และการประเมินผล

■ จากการประสานงานและศักยภาพของสำนักเลขาธิการ UNISDR ในการริเริ่มการดำเนินงานในลักษณะหลากหลายองค์กรร่วมและหลากหลายองค์กรให้การสนับสนุน ภายใต้ “การประเมินและการเสริมสร้างศักยภาพระบบการเตือนภัยล่วงหน้าให้กับประเทศที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สึนามิ เมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2547” ทาง UNISDR จึงได้ *ริเริ่มกระบวนการเพื่อการติดตามและประเมินผล* โดยมุ่งรวบรวมและจัดทำข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จและความท้าทาย สนับสนุนให้เกิดการแลกเปลี่ยนและเรียนรู้ข้อมูล ประเมินความก้าวหน้าและกระบวนการของโครงการ และวางแผนสำหรับการดำเนินการที่ต้องทำอย่างเร่งด่วนในอนาคต

■ มีการจัด *ระบบการรายงาน* เพื่อแสดงให้เห็นถึงการจัดการทรัพยากรที่มีประสิทธิภาพ อันก่อให้เกิดความสำเร็จในการดำเนินงานในระดับพื้นที่ และการรายงานผลที่น่าพึงพอใจอีกด้วย

■ มีการจัด *กระบวนการทบทวนระยะกลาง* เพื่อประเมินผลความก้าวหน้าโครงการตามวัตถุประสงค์และผลที่คาดว่าจะได้รับตามที่ตั้งไว้ อีกทั้งเพื่อรวบรวมความท้าทายต่างๆที่เกี่ยวข้องกับความเสี่ยงจากภัยพิบัติ การ

ประชุมเพื่อการทบทวนระยะกลาง ครั้งแรกนั้น จัดขึ้นในวันที่ 25 พฤศจิกายน 2548 โดยมีผู้เข้าร่วมจากองค์กรพันธมิตรและองค์กรให้การสนับสนุนที่ร่วมดำเนินงาน และการประชุมครั้งที่ 2 จัดขึ้นในวันที่ 7 ธันวาคม 2548 ซึ่งผู้เข้าร่วมมาจากทีมงานโครงการของสำนักงานเลขาธิการ UNISDR ซึ่งรวมถึงสำนักงาน UNISDR ประจำภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

■ ทาง UNISDR-PPEW จัดทำ รายงานรายไตรมาสและข้อมูลประชาสัมพันธ์ ซึ่งเน้นข้อมูลทั่วไปของโครงการ ความสำเร็จและความก้าวหน้าที่สำคัญของโครงการ บทบาทขององค์กรพันธมิตรที่ร่วมดำเนินการ และการกล่าวถึงความช่วยเหลือที่ได้รับจากองค์กรให้การสนับสนุน มีการเผยแพร่รายงานความก้าวหน้าและแผนปฏิบัติการของโครงการออกไปอย่างกว้างขวาง และสามารถดูได้ที่ www.unisdr-earlywarning.org/tsunami

มุ่งสู่ “ยุทธศาสตร์การสร้างความเข้มแข็งเพื่อรับมือกับสึนามิในมหาสมุทรอินเดีย ปี 2549-2551”

การดำเนินงานของ หน่วยงาน UN Flash Appeal เพื่อเสริมสร้างศักยภาพให้กับระบบการเตือนภัยล่วงหน้าในกลุ่มประเทศมหาสมุทรอินเดีย ได้ก่อให้เกิดรากฐานที่สำคัญในการพัฒนาระบบเตือนภัยล่วงหน้าของประเทศต่างๆในภูมิภาคนี้ อย่างไรก็ตาม ยังมีงานอีกหลายด้านที่ต้องมีการดำเนินการเพื่อเสริมสร้างศักยภาพในระดับประเทศให้ยั่งยืนในระยะยาว และเพื่อให้ระบบดังกล่าวมีการบูรณาการเข้าไปในยุทธศาสตร์การพัฒนาและการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติด้วย

จากการปรึกษาหารือกับองค์กรพันธมิตรและองค์กรที่ให้การสนับสนุน ทำให้ขณะนี้ มีการจัดทำ “ยุทธศาสตร์การสร้างความเข้มแข็งเพื่อรับมือกับสึนามิในมหาสมุทรอินเดีย ปี 2549-2551” โดยสำนักงานเลขาธิการ UNISDR (ซึ่งมีศักยภาพและหน้าที่รับผิดชอบในการส่งเสริมให้เกิดการดำเนินการตามกรอบแผนยวโก) เพื่อสร้างความมั่นคงและยั่งยืนให้กับระบบการเตือนภัยล่วงหน้ารวมทั้งมีศูนย์กลาง

ยุทธศาสตร์นี้เน้นการนำผลสำเร็จที่เกิดขึ้นจนถึงขณะนี้มาใช้และส่งเสริมให้มีความต่อเนื่องในการประสานงานระหว่างหน่วยงาน ความสัมพันธ์และพันธมิตรที่ได้สร้างขึ้น และจะยังคงให้การสนับสนุนต่อระบบเตือนภัยหลัก และในขณะเดียวกันก็จะให้ความสนใจกับการสร้างความเข้มแข็งเพื่อรับมือกับสึนามิ ภายใต้บริบทของภัยพิบัติอื่น ๆ และการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

เพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายของกรอบแผนยวโก ในการ “พัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพของหน่วยงานและกลไกเพื่อสร้างความเข้มแข็งในการรับมือกับภัยพิบัติ” ยุทธศาสตร์นี้จึงได้มีการกำหนดผลที่จะเกิดขึ้นเฉพาะซึ่งพัฒนาจากการดำเนินการระบบการเตือนภัยสึนามิล่วงหน้าที่กำลังดำเนินการอยู่ และได้มีการพิจารณาถึงความจำเป็นและปัญหาต่างๆที่ได้มีการระบุไว้ในรายงานการประเมินความต้องการของประเทศ รวมถึงประเด็นที่ต้องการการสนับสนุนในระยะยาวด้วย

ประเด็นที่ต้องการให้เกิดผล ได้แก่

- 1 การจัดการภัยพิบัติ เพื่อส่งเสริมการสร้างศักยภาพด้านองค์กรสถาบันในการจัดการภัยพิบัติ
- 2 การสร้างความตระหนักให้กับสาธารณชน เพื่อส่งเสริมความรู้ความเข้าใจของสาธารณชนต่อเรื่องสึนามิ
- 3 การให้การศึกษา เพื่อสนับสนุนการสร้างความเข้มแข็งให้กับบทบาทของภาคการศึกษาในเรื่องการเตือนภัยล่วงหน้า
- 4 แนวทางการดำเนินการในระดับชุมชน เพื่อส่งเสริมศักยภาพและความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการรับมือกับภัยพิบัติ
- 5 การพัฒนาระบบหลักเพื่อการเตือนภัยล่วงหน้า เพื่อให้แผนการดำเนินการระบบหลักที่เป็นอยู่ขณะนี้ มีความพร้อมและสมบูรณ์ขึ้น
- 6 การประเมินและการบรรเทาความเสี่ยงจากสึนามิ เพื่อเอื้อให้เกิดการประสานงานด้านการวิจัย และการประเมินความเสี่ยง

และเพื่อให้กิจกรรมและผลการดำเนินการเกิดความยั่งยืนต่อไป จำเป็นต้องมีการเสริมสร้างศักยภาพของหน่วยงานระดับประเทศของ UNISDR และกลไกการประสานงานในระดับภูมิภาค ระดับประเทศ และระดับท้องถิ่น นอกจากนี้ ต้องมีการเชื่อมโยงและการผสมผสานกันในการส่งเสริมแนวทางที่เน้นการพัฒนาในภาพรวม เพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ การเตรียมความพร้อม และการรับมือกับภัยพิบัติ โดยให้มีการบูรณาการการพัฒนาระบบการ

เดือนกุมภาพันธ์เข้าไปในกระบวนการวางแผนและการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติด้วย ทั้งนี้จำเป็นต้องอาศัยการมีส่วนร่วมมากขึ้นในการติดตามการดำเนินการตามกรอบแผนฯฮิวโก้ กระบวนการวางแผนและการพัฒนาของประเทศ และการประสานความร่วมมือกับรัฐบาล ที่มงานระดับประเทศของสหประชาชาติ และองค์กรที่ให้การสนับสนุน

ยุทธศาสตร์นี้นำมาซึ่งโอกาสที่จะสร้างความเข้มแข็งให้เกิดขึ้นในการประสานงานระหว่างหน่วยงาน องค์กรพันธมิตร และองค์กรผู้ให้การสนับสนุนที่หลากหลาย

เพื่อการดำเนินการตามกรอบแผนฯฮิวโก้ และการเสริมสร้างความเข้มแข็งในระดับชุมชน และระดับประเทศ ด้านสื่อนามิในภูมิภาคมหาสมุทรอินเดีย

ข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ ISDR Platform for the Promotion of Early Warning (PPEW) ที่ www.unisdr.org/ppew

EWC III

การประชุมระหว่างประเทศว่าด้วย การเตือนภัยล่วงหน้า เดือนมีนาคม 2549: แนวทางใหม่เพื่อการดำเนินการ

การประชุมระหว่างประเทศว่าด้วยการเตือนภัยล่วงหน้า ครั้งที่ 3 (The Third International Conference of Early Warning) หรือ EWC III ซึ่งรัฐบาลสหพันธ์เยอรมนีเป็นเจ้าภาพ จัดขึ้นที่กรุงบอนน์ ระหว่างวันที่ 27-29 มีนาคม 2549 ด้วยคำขวัญว่า “จากแนวคิดสู่การปฏิบัติ”

การประชุมดังกล่าวจัดขึ้นด้วยแนวทางใหม่ โดยได้มีการนำเสนอโครงการต่างๆที่เกี่ยวกับระบบการเตือนภัยล่วงหน้า พร้อมด้วยการอภิปรายประเด็นหลักๆด้านนโยบาย ใน “เวทีโครงการเร่งด่วน” และ “การอภิปรายทางวิทยาศาสตร์และทางเทคนิค”

ใน “เวทีโครงการเร่งด่วน” ได้ครอบคลุมกลุ่มภัยพิบัติที่สำคัญ (ภัยจากแผ่นดิน น้ำ และอากาศ) ซึ่งได้มีการนำเสนอโดยผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งได้ชี้ให้เห็นถึงประเด็นสำคัญของโครงการด้านระบบการเตือนภัยล่วงหน้า หลังจากนั้น ก็มีการร่วมพูดคุยอภิปรายอย่างกว้างขวาง

ความต้องการหลักต่อระบบการเตือนภัยพิบัติหลายประเภทล่วงหน้า

ที่ประชุมได้หยิบยกและถกเถียงกันถึงประเด็นสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาระบบเตือนภัยล่วงหน้าที่เหมาะสมเป็นหลัก โดยให้ความสำคัญอย่างยิ่งในเรื่องความรู้ด้านความเสี่ยง การติดตามและการให้บริการการเตือนภัยล่วงหน้า การเผยแพร่และการประชาสัมพันธ์ข่าวสารและศักยภาพในการรับมือกับภัยพิบัติ นอกจากนี้ ก็มีประเด็นอื่นที่ได้นำเสนอขึ้นมาในเวทีโครงการเร่งด่วน ซึ่งได้แก่ความจำเป็นในการมีระบบการเตือนภัยพิบัติหลายประเภทล่วงหน้า ความจำเป็นในการให้ชุมชนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมและสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนเหล่านั้น ความสำคัญของการมีกรอบด้านกฎหมายที่มีประสิทธิภาพ การเน้นย้ำถึงบทบาทของหน่วยงานท้องถิ่น การบูรณาการการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปในยุทธศาสตร์การพัฒนาและการแก้ปัญหาความยากจน ตลอดจนการสนับสนุนการประสานงานกับระบบระหว่างประเทศ ทั้งระบบการเตือนภัยล่วงหน้าของโลกและของประเทศ ด้วย

การประชุมใน “เวทีอภิปรายทางวิทยาศาสตร์และทางเทคนิค” ได้พูดถึงระบบเตือนภัยล่วงหน้าที่ได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับผลการวิจัยล่าสุด และวิธีการที่ใช้กันแพร่หลายในระบบการเตือนภัยที่มีระบบการสังเกตการณ์ภาคพื้นดิน การประยุกต์กับวิธีการทางสังคมศาสตร์ และการดำเนินการเตือนภัยในท้องถิ่น ผลที่ได้จากการเวทีนี้ สามารถแบ่งได้เป็นสามกลุ่มจำแนกตามลำดับความสำคัญของระบบการเตือนภัยพิบัติประเภทต่างๆ ภายใต้นัยด้านความยั่งยืน ผลกระทบจากเหตุการณ์พิบัติ เช่น สื่อนามิในมหาสมุทรอินเดียเมื่อเดือนธันวาคม 2548 และเหตุการณ์อื่นๆ ที่สร้างความเสียหายอย่างต่อเนื่องถึงขั้นอาจไม่ได้มีการเผยแพร่ข่าวสารมากนัก ประเด็นสำคัญอื่นๆ เช่น การมีส่วนร่วมของชุมชน การสื่อสารประชาสัมพันธ์ ประเด็นด้านกฎหมายและนโยบาย ต้นทุน-ผลประโยชน์ และประเด็นอื่นๆ ที่จะช่วยให้ระบบการเตือนภัยประสบความสำเร็จและมีความยั่งยืน ก็ได้มีการหยิบยกมาพูดคุยอภิปรายด้วย

ผลที่ได้จากการประชุม

ผลจากการประชุมทำให้มีเอกสารสำคัญเพื่อเป็นคู่มือการอ้างอิงการทำงานสำหรับหน่วยงานปฏิบัติ และผู้จัดทำนโยบายด้านระบบเตือนภัยล่วงหน้า อันได้แก่

1 “การพัฒนากระบวนกรเตือนภัยล่วงหน้า: รายการตรวจเช็คที่สำคัญที่ต้องดำเนินการ” ซึ่งช่วยให้รัฐบาลและชุมชนได้รับรู้ถึงองค์ประกอบหลักในการดำเนินการเพื่อการพัฒนากระบวนกรเตือนภัยล่วงหน้า ในเอกสารนี้มี 4 ส่วนที่สำคัญของระบบการเตือนภัยซึ่งมุ่งให้เป็นรายการขององค์ประกอบและการดำเนินการที่สำคัญที่สามารถตรวจเช็คได้โดยง่าย ซึ่งรัฐบาลหรือองค์กรในชุมชน สามารถใช้อ้างอิง

เมื่อมีการพัฒนาระบบเตือนภัยใหม่ขึ้น หรือเมื่อต้องการประเมินระบบที่มีอยู่แล้ว หรือการตรวจสอบการทำงานเพื่อให้ดำเนินไปตามลำดับ รายการตรวจเช็คนี้ ไม่ได้เป็นคู่มือที่มีความซับซ้อน แต่เป็นเครื่องมืออ้างอิงที่คนทั่วไปสามารถนำไปปฏิบัติได้ เพื่อทำให้มั่นใจว่าองค์ประกอบที่สำคัญของระบบการเตือนภัยล่วงหน้า มีอยู่อย่างเหมาะสมและพร้อมที่จะทำงาน

2 “การรายงานสรุปโครงการที่เกี่ยวกับการเตือนภัยล่วงหน้า” ซึ่งเป็นผลมาจากการเปิดรับข้อเสนอโครงการและแนวทางดำเนินการผ่านโครงการที่ได้รับเลือกมาเสนอในการประชุมครั้งนี้ รายงานสรุปดังกล่าวประกอบด้วยโครงการต่างๆ กว่า 100 โครงการด้านระบบการเตือนภัยล่วงหน้า ซึ่งแสดงให้เห็นถึงแนวคิดใหม่จำนวนมาก รวมทั้งความรู้ความเชี่ยวชาญ และศักยภาพที่สามารถทำให้เกิดระบบการเตือนภัยล่วงหน้าที่ดีพร้อม อันจะช่วยชีวิตผู้คนและรักษาสภาพความเป็นอยู่บนโลกนี้ได้ ข้อเสนอโครงการนั้นได้ครอบคลุมถึงประเภทของภัยธรรมชาติที่สำคัญทั้งหมดในหลายพื้นที่ เป็นการนำเสนอทางเทคนิคและการดำเนินการในระดับชุมชนด้านการเตือนภัยล่วงหน้า หลาย

โครงการที่เป็นแนวคิดใหม่ ขณะที่ยังโครงการเป็นการประยุกต์ต่อยอดจากโครงการเดิม องค์การที่เสนอโครงการ ได้แก่ องค์การภาครัฐ องค์การพัฒนาเอกชน สถาบันทางวิทยาศาสตร์ และบริษัทเอกชน โดยโครงการที่นำเสนอได้รับการลงนามรับรองเป็นลายลักษณ์อักษรจากหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง หรือองค์กรระหว่างประเทศด้วย และเพื่อให้โครงการเหล่านี้เป็นไปตามมาตรฐานที่เหมาะสม ทางหน่วยประสานเพื่อการส่งเสริมการเตือนภัยล่วงหน้าของ UNISDR หรือ PPWE จึงได้จัดการเรื่องกระบวนการควบคุมคุณภาพ ซึ่งรวมทั้งขั้นตอนการกลั่นกรองเพื่อให้แน่ใจว่าโครงการที่นำเสนอเป็นไปตามข้อกำหนดพื้นฐานที่เกี่ยวข้องและมีความสมบูรณ์ และมีการประเมินข้อเสนอโครงการตามแนวทางการนำส่งโครงการโดยผู้เชี่ยวชาญด้วย เอกสารรายงานสรุปโครงการนี้

ได้มีการนำเสนอให้กับผู้เข้าร่วมประชุมด้วย เพื่อกระตุ้นให้เกิดความสนใจต่อโครงการใหม่ๆ ที่เกี่ยวกับระบบเตือนภัยล่วงหน้า และเพื่อให้กลุ่มผู้ให้การสนับสนุนหันมาสนใจและให้การสนับสนุนด้านการเงิน

3 “การสำรวจระดับโลกด้านระบบการเตือนภัยล่วงหน้า” เป็นการประเมินศักยภาพ ปัญหา และโอกาส ในการจัดทำระบบการเตือนภัยล่วงหน้ารวมสำหรับภัยพิบัติทางธรรมชาติทุกประเภท ●

เอกสารดังกล่าว สามารถดูได้ที่ www.unisdr-earlywarning.org และ www.ewc3.org

EW C III

กิจกรรมที่จัดขึ้นระหว่างการประชุมระหว่างประเทศว่าด้วยการเตือนภัยล่วงหน้าครั้งที่ 3 (The Third International Conference of Early Warning หรือ EWC III) เมื่อเดือนมีนาคม 2549

การประชุมคู่ขนาน เรื่องการเตือนภัยล่วงหน้าในมหาสมุทรอินเดีย

การประชุมดังกล่าว จัดขึ้นโดยหน่วยงานส่งเสริมการเตือนภัยล่วงหน้าของ UNISDR หรือ UNISDR-PPEW องค์การ UNESCO-IOC องค์การ CRED (Centre for Research on The Epidemiology of Disasters) มหาวิทยาลัยสหประชาชาติ หรือ UNU (United State University) ฝ่ายอุดมศึกษาของศรีลังกา และผู้เชี่ยวชาญการวิจัยเรื่องสึนามิ ซึ่งได้เน้นถึงความก้าวหน้าของระบบการเตือนภัยสึนามิล่วงหน้าในมหาสมุทรอินเดีย กิจกรรมนี้ นับเป็นเวทีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารในการดำเนินกิจกรรม และผลที่เกิดขึ้นทั้งในระดับภูมิภาค ระดับประเทศ และระดับท้องถิ่น นอกจากนี้ ผู้เข้าร่วมประชุมได้อภิปรายถึงความร่วมมือในอนาคตในการสร้างความเข้มแข็งเพื่อรับมือกับสึนามิในมหาสมุทรอินเดียด้วย

การเสวนาโต๊ะกลม เรื่องระบบการเตือนภัยและการรับมือสึนามิในมหาสมุทรอินเดีย

การเสวนาดังกล่าว จัดขึ้นโดย องค์การ UNESCO-IOC และ สำนักเลขาธิการ UNISDR เมื่อวันที่ 27 มีนาคม 2549 ซึ่งจัดคู่ขนานไปกับการประชุม EWC III ซึ่งอดีตประธานาธิบดีบิล คลินตัน ทูตพิเศษแห่งสหประชาชาติเพื่อการฟื้นฟูจากเหตุสึนามิ (UN special Envoy for Tsunami Recovery) ได้เข้าร่วมประชุมด้วย เวทีนี้เปิดโอกาสให้หน่วยงานที่สำคัญทั้งรัฐบาลจากประเทศในมหาสมุทรอินเดีย ประเทศผู้ให้การสนับสนุน และหน่วยงานด้านเทคนิค ทบทวนถึงพยายามและความก้าวหน้าที่เกิดขึ้น รวมทั้งพูดคุยถึงสิ่งที่ต้องดำเนินการเพื่อให้การทำงานด้านระบบเตือนภัยล่วงหน้าสำเร็จลุล่วงอย่างรวดเร็ว และจากการเสวนาโต๊ะกลมนี้ ทางพันธมิตรของ UNISDR ก็ได้จัดตั้งคณะทำงานขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือด้านเทคนิค ในเบื้องต้นกับ 10 ประเทศ ในการจัดทำแผนเร่งการดำเนินการระบบการเตือนภัยสึนามิ

ล่วงหน้าแห่งชาติ ทั้ง 7 องค์ประกอบหลัก คณะทำงานดังกล่าวประกอบด้วยองค์การ UNESCO-IOC องค์การอุดมศึกษาโลก สำนักงาน UNOCHA องค์การ IFRC สำนักงาน UNDP สำนักงาน UNEP และธนาคารโลก ซึ่งมีหน่วยงานส่งเสริมการเตือนภัยล่วงหน้าของ UNISDR หรือ UNISDR - PPEW ทำหน้าที่ประสานงาน

ผู้เชี่ยวชาญจากภูมิภาคแปซิฟิกได้รับรางวัลด้านการเตือนภัยล่วงหน้า Munich-Re Foundation Early Warning Prize

ได้มีการมอบรางวัลด้านการเตือนภัยล่วงหน้า Munich-Re Foundation Early Warning Prize เป็นครั้งแรก ให้กับโครงการ “ระบบการสื่อสารเพื่อการเตือนภัยล่วงหน้า แห่งราชอาณาจักรตองกา” (Early Warning Communication System for the Kingdom of Tonga) รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาดูที่ www.ewc3.org

นายมาลีอู ทากาอิ (ซ้าย) รองผู้อำนวยการ สำนักการจัดการภัยพิบัติแห่งชาติ แห่งราชอาณาจักรตองกา รับรางวัลจาก นายโทมัส ลอสเตอร์ (ขวา) ประธานมูลนิธิ Munich Re Foundation
ภาพ: DKKV/M. Malsch

คณะทำงานระดับโลก:

การเสริมสร้างศักยภาพระดับประเทศ

ด้านระบบเตือนภัยล่วงหน้าใน

มหาสมุทรอินเดีย

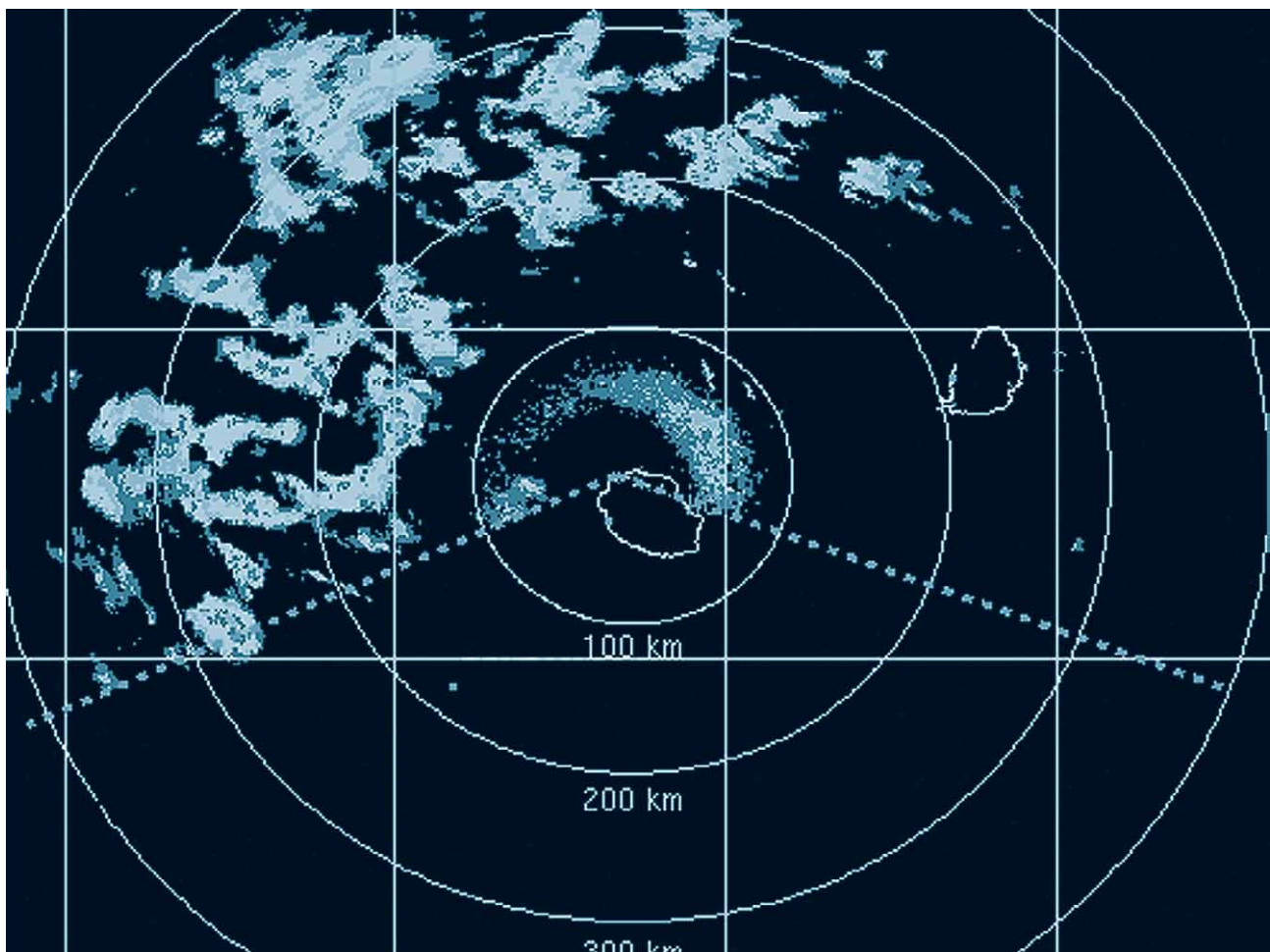
๖๖ มว่าการสร้างโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับระบบเตือนภัยสึนามิในแถบมหาสมุทรอินเดีย (Indian Ocean Tsunami Warning System หรือ IOTWS) จะดำเนินไปอย่างน่าพอใจ แต่ประเทศที่ร่วมใช้ระบบเตือนภัยดังกล่าวจำนวน 20 ประเทศ จากทั้งสิ้น 29 ประเทศ ก็ยังไม่มีแผนระดับชาติสำหรับระบบเตือนภัยล่วงหน้าและระบบเตรียมพร้อมรับมือ หากประเทศไม่มีโครงสร้างพื้นฐานที่มีประสิทธิภาพ ระบบเตือนภัยสึนามิก็ไม่อาจเข้าถึงประชาชนที่อยู่ในพื้นที่เสี่ยงแถบชายฝั่งได้ และแม้ว่าระบบดังกล่าวจะสามารถเตือนผู้ที่อยู่แถบชายฝั่งได้ ชุมชนต่างๆหรือหน่วยงานท้องถิ่นที่รับข้อมูลก็อาจไม่พร้อมรับสถานการณ์และช่วยเหลือผู้รอดชีวิตได้ทันทั่วทั้งที่ ดังนั้น จึงมีความจำเป็นเร่งด่วนที่แต่ละประเทศจะต้องเร่งดำเนินการในระดับประเทศและผสมผสานกับการพัฒนาในภูมิภาคเพื่อให้การเตือนภัย “อย่างเป็นระบบ” สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างแท้จริง

คณะทำงานระดับโลก ภายใต้กลุ่มพันธมิตรของ UNISDR ได้ผนึกกำลังกันเพื่อเสนอความช่วยเหลือด้านการให้คำปรึกษาอย่างเร่งด่วนแก่รัฐบาลต่างๆในมหาสมุทรอินเดียที่ยังพัฒนาขีดความสามารถของตนเองในเรื่องดังกล่าวได้ค่อนข้างช้า ซึ่งเป็นข้อเสนอด้านความช่วยเหลือจากพันธมิตรคณะทำงาน ไม่

ว่าจะเป็น องค์การ UNESCO-IOC องค์การอุทกนิยโลก องค์การ UN/OCHA ธนาคารโลก สำนักงาน UNDP สำนักงาน UNEP และ สหพันธ์ภษาศาสตรและสมาพันธ์เสี้ยววงเดือนแดง คณะทำงานดังกล่าวมีการประสานโดยหน่วยงานส่งเสริมการเตือนภัยล่วงหน้าของ UNISDR หรือ PPEW ตั้งแต่ครั้งการประชุมที่กรุงบอนน์ สหพันธ์รัฐเยอรมนี ภายใต้ความร่วมมืออย่างใกล้ชิดจากองค์การ UNESCO-IOC ส่วนการนำด้านการดำเนินการปฏิบัติ จะมีการจัดการโดยพันธมิตรของ UNISDR ซึ่งจะเป็นการช่วยเหลือในระดับประเทศ

ความช่วยเหลือต่างๆ จะครอบคลุมในเรื่องขีดความสามารถในการออกแบบและจัดทำนโยบาย โครงสร้างพื้นฐานของระบบและการดำเนินงานเกี่ยวกับระบบการรับมือและเตือนภัยสึนามิ ภายใต้ระบบเตือนภัยหลายประเภท นอกจากนี้ ได้มีการเสนอกรอบการดำเนินงานของระบบระดับประเทศ อันประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 7 ส่วน โดยในระยะแรก ทางคณะทำงานจะมุ่งให้ความช่วยเหลือประเทศที่ร้องขอความช่วยเหลือ 10 ประเทศในช่วง 4 เดือนข้างหน้า เพื่อที่จะรวมแผนงานของแต่ละประเทศเข้าพิจารณาในการประชุมคณะประสานระหว่างรัฐบาลเพื่อระบบการเตือนภัยสึนามิในมหาสมุทรอินเดีย หรือ IOTWS Intergovernmental Coordination Group ครั้งที่ห้า ที่จะมีขึ้นในเดือนสิงหาคม 2549 ในระยะที่สอง ทางคณะทำงานจะเดินหน้าให้ความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนเพื่อให้มีการดำเนินการตามแผนงานดังกล่าวในช่วง 12 เดือนข้างหน้า คือประมาณเดือนสิงหาคม 2550 ส่วนในระยะที่สาม อาจต้องมีการระดมทุนเพิ่มเติม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการด้วย ●

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณโรเบิร์ต ไพเพอร์ สำนักงานทูตพิเศษเพื่อการฟื้นฟูจากเหตุสึนามิ (Office of the Special Envoy for Tsunami Recovery) ได้ที่ robert.piper@undp.org

ครบรอบหนึ่งปีสึนามิ 26 ธันวาคม 2547

ในอินโดนีเซีย

ในเกือบทุกประเทศที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สึนามิ ได้จัดงานรำลึกครบรอบหนึ่งปีเหตุการณ์สึนามิ 26 ธันวาคม 2547 ขึ้น โดยในอินโดนีเซียได้มีการจัดเหตุการณ์จำลองเตือนภัยล่วงหน้าตามเวลาเกิดเหตุจริง และประเมินระดับความพร้อมของชุมชนท้องถิ่นต่างๆ ภายหลังจากที่ได้เร่งเตรียมความพร้อมมาแล้วเป็นเวลานานหนึ่งปี ซึ่งความพร้อมดังกล่าวรวมถึงการพัฒนาแผนที่แนวทาง และเส้นทางการอพยพโดยใช้ภาพถ่ายดาวเทียม การจัดการฝึกอบรมให้แก่ชุมชนท้องถิ่นต่างๆ ภายใต้อาณัติ “การอบรมสำหรับผู้ฝึกอบรม” ซึ่งเป็นการอบรมถึงอันตรายต่างๆ และจัดประชุมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับเทคโนโลยีด้านข้อมูลและการสื่อสารสำหรับระบบเตือนภัยสึนามิล่วงหน้า นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมอื่นๆ เพื่อรำลึกครบรอบหนึ่งปีสึนามิ เช่น การจัดแถลงข่าว วิทยุกระจายเสียง เปิดตัวหนังสือเกี่ยวกับระบบเตือนภัยสึนามิล่วงหน้า และนิทรรศการระดับประเทศที่พิพิธภัณฑ์แห่งชาติในกรุงจาการ์ตา

ในมาเลเซีย

รองนายกรัฐมนตรีในฐานะประธานกรรมการบรรเทาภัยพิบัติแห่งชาติได้ประกาศอย่างเป็นทางการให้วันที่ 26 ธันวาคมเป็น “วันตระหนักถึงภัยพิบัติแห่งชาติ” หรือ “National Disaster Awareness Day” นอกจากนี้ที่กรุงกัวลาลัมเปอร์ ฝ่ายความมั่นคงแห่งชาติได้จัดเลี้ยงอาหารค่ำโดยมีตัวแทนจากหน่วยงานต่างๆ องค์กรพัฒนาเอกชน รวมถึงบริษัทเอกชน ซึ่งให้ความช่วยเหลือในการรับมือกับภัยพิบัติต่างๆ ทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศ โดยภายในงาน รัฐบาลได้มอบประกาศเกียรติคุณให้แก่ข้าราชการ องค์กรพัฒนาเอกชน และประชาชนกว่า 930 คน นอกจากนี้ องค์กร Force of Nature ซึ่งตั้งขึ้นโดยรัฐบาลมาเลเซียเพื่อดำเนินกิจกรรมการสร้างความรู้ความตระหนักถึงภัยพิบัติให้แก่ประชาชนทั่วไป ก็ได้จัดนิทรรศการเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติขึ้นที่ตามานซารานในกรุงกัวลาลัมเปอร์เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ด้วย

ในประเทศไทย

รัฐบาลไทยได้ประกาศให้วันที่ 26 ธันวาคมเป็น “วันแห่งการป้องกันภัยพิบัติแห่งชาติ” หรือ “National Disaster Prevention Day” และร้องขอให้คารานักแสดงของประเทศช่วยกันจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการบรรเทาภัยพิบัติขึ้นทุกปี นอกจากนี้ รัฐบาลไทยยังได้จัดกิจกรรม “หนึ่งปีแห่งความทรงจำสึนามิ” (One Year in Memory of Tsunami) ขึ้น เพื่อรำลึกถึงเหตุการณ์สึนามิในแถบมหาสมุทรอินเดีย ซึ่งจัดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุสึนามิในภูเก็ต พังงา กระบี่ และตรัง รวมถึงกิจกรรมการรำลึกผู้ประสบภัยสึนามิ พิธีวางศิลาฤกษ์มูลนิธิเพื่อการรำลึกถึงเหตุการณ์สึนามิ ที่หาดเล็ก อุทยานแห่งชาติเขาหลัก-ลำรู่ และการไว้อาลัยในหาดบางเนียง จังหวัดพังงา โดยมีญาติของผู้ประสบภัยสึนามิ ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ และอาสาสมัครคนไทยเข้าร่วมงาน นอกจากนี้ ได้เชิญนางสาวทิลล์ สมิต หมัญสาวชาวอังกฤษ ซึ่งเคยช่วยชีวิตผู้ประสบภัยในภาคใต้ของไทยโดยการรับอพยพคนออกจากหาดในช่วงที่เกิดเหตุสึนามิ ร่วมกิจกรรมด้วย รวมถึงนายปวิด ผู้รอดชีวิตชาวอินโดนีเซียก็ได้รับเชิญให้มาร่วมงานด้วย และอ่านกลอนเพื่อรำลึกถึงผู้ที่เสียชีวิตในรีสอร์ทที่จังหวัดพังงา นางสาวทิลล์ ซึ่งได้รับการยกย่องให้เป็น “นางฟ้าของหาด” หรือ “Angel of the Beach” ได้กระตุ้นให้เด็กๆ เริ่มศึกษาเกี่ยวกับภัยพิบัติจากธรรมชาติประเมินข้อผิดพลาดและวางแผนในการป้องกันตนเองและชุมชนจากผลกระทบของภัยพิบัติอันร้ายแรงให้มากขึ้น ●

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อได้ที่ isdr-bkk@un.org

กองทุนสึนามิระดับภูมิภาค สำหรับประเทศในแถบมหาสมุทรอินเดียและ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ปลายปี 2548 องค์กร UNESCAP ได้จัดตั้งกองทุนระดับภูมิภาคที่มีผู้ให้การสนับสนุนหลายราย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวางแผนจัดการระบบเตือนภัยล่วงหน้าให้แก่ประเทศแถบมหาสมุทรอินเดียและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (โดยใช้ชื่อว่า “กองทุนสึนามิ” หรือ “Regional Tsunami Trust Fund”) กองทุนนี้เป็นความช่วยเหลือเพื่อจัดตั้งระบบการเตือนภัยหลายประเภทที่มีประสิทธิภาพให้แก่ภูมิภาคดังกล่าว ทั้งนี้ องค์กร UNESCAP ในฐานะคณะกรรมการสหประชาชาติประจำภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก ได้ประชาสัมพันธ์ขอความร่วมมือและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจากประเทศในภูมิภาคในการวางแผนจัดการกับภัยพิบัติจากธรรมชาติให้มีประสิทธิภาพ อันจะนำไปสู่การพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมด้วย และในฐานะที่เป็นฝ่ายบริหารกองทุนดังกล่าว ทางองค์กร UNESCAP ได้นำความชำนาญด้านความร่วมมือทางเทคนิคในภูมิภาค การวิเคราะห์นโยบายและการพัฒนาด้านการจัดการ

สิ่งแวดล้อม การสื่อสารข้อมูล เทคโนโลยีอวกาศ และการบรรเทาความยากจนมาพัฒนากองทุน

ปัจจุบัน กองทุนมีเงินทุนอยู่ 12.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งได้มาจากการบริจาคจากรัฐบาลไทยและสวีเดน กองทุนนี้ไม่มีการกำหนดเรื่องระยะเวลา มีเป้าหมายในการสร้างและเพิ่มขีดความสามารถในการดำเนินงานเกี่ยวกับระบบการเตือนภัยสึนามิและภัยพิบัติทางธรรมชาติอื่นๆ ตามความจำเป็นและความสนใจของประเทศแถบมหาสมุทรอินเดียและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป้าหมายดังกล่าวเกิดจากการที่ทางองค์กร UNESCAP และกลุ่มผู้ให้การสนับสนุน ต่างเห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องเพิ่มความตระหนัก ความรู้ ทักษะที่เพียงพอ และความพร้อมอยู่เสมอ ทั้งในระดับชุมชน ระดับจังหวัด และระดับชาติ ในการดำเนินงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพ

ประเด็นในการพัฒนาขีดความสามารถนั้น มีเป้าหมายเพื่อให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ เช่น การสร้างความร่วมมือและการบูรณาการระหว่างหน่วยงาน การสร้างขีดความสามารถของการจัดการระบบ ส่งเสริมความรู้เฉพาะด้านเกี่ยวกับการดำเนินงานและดูแลรักษาอุปกรณ์การสื่อสาร และการแจ้งเตือนไปยังพื้นที่อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ช่วยให้ชุมชนรับมือกับสถานการณ์

อันตรายได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและทันที่ และวางแผนและดำเนินการฟื้นฟูในระยะยาวให้ประสบผลสำเร็จเพื่อบรรเทาความเสี่ยงของคนยากจน โครงการต่างๆภายใต้กองทุน จะต้องส่งเสริมให้เกิดการประสานงาน การบูรณาการ และความร่วมมือในระดับภูมิภาค และในขณะเดียวกัน ต้องสอดคล้องกับความต้องการทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติโดยผ่านการประสานประโยชน์ที่คุ้มกับการลงทุนและความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ

เพื่อตอบสนองความต้องการในการสร้างระบบเตือนภัยล่วงหน้าทั้งในระดับภูมิภาคและระดับประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล หน่วยงานที่มีความเหมาะสมด้านการจัดการภัยพิบัติทางธรรมชาติจะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดทำยุทธศาสตร์ที่สร้างสรรค์และมุ่งให้เกิดผลในทางปฏิบัติเพื่อรักษาการประสานความร่วมมือในระดับภูมิภาค ขณะเดียวกัน ต้องมีต้นทุนในการดำเนินงานที่ต่ำที่สุดและใช้ระยะเวลาในการดำเนินงานให้น้อยที่สุดด้วย กองทุนจะทำงานโดยตรงร่วมกับศูนย์และหน่วยงานที่ได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการทั้งในระดับภูมิภาค ระดับอนุภูมิภาค และระดับชาติ พร้อมด้วยผู้มีหน้าที่และผู้เชี่ยวชาญเรื่องระบบเตือนภัยสึนามิล่วงหน้า และ/หรือภัยพิบัติทางธรรมชาติอื่นๆ หน่วยงานต่างๆ เหล่านี้สามารถนำเงินทุนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ด้วยการทำหน้าที่เสมือนศูนย์กลางที่รวบรวมและนำแนวความคิดจากแหล่งต่างๆ ในอันที่จะช่วยให้ชุมชนมีความพร้อมและสามารถป้องกันตนจากภัยธรรมชาติมาทำให้เกิดผลบังคับใช้ได้ นอกจากนี้ กองทุนยังสนับสนุนการดำเนินงานขององค์กรความร่วมมืออื่นๆ ของสหประชาชาติ เช่น องค์การ UNESCO-ICO สำนักเลขาธิการ UNISDR สำนักงาน สำนักงาน UNDP และสำนักงาน UNOCHA รวมถึงโครงการที่ได้รับการช่วยเหลือแบบทวิภาคีด้วยรัฐบาลที่เป็นเจ้าภาพ และองค์กรภาคประชาสังคม อันได้แก่ องค์กรพัฒนาเอกชน มหาวิทยาลัย และศูนย์วิจัยในภูมิภาค เว็บไซต์ของกองทุนจะให้ข้อมูลด้านนโยบายและการดำเนินงานกองทุนที่เป็นประโยชน์ และรวมถึงหลักเกณฑ์ในการขอรับทุน แบบฟอร์มการจัดทำข้อเสนอโครงการ และ แนวทางโครงการที่จะได้รับการสนับสนุน รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาดูที่ www.unescap.org

องค์การ UNESCAP ตระหนักถึงความสำคัญและความซับซ้อนในการสร้างการเตรียมความพร้อมระบบป้องกันและรับมือต่อเหตุสึนามิและภัยพิบัติทางธรรมชาติอื่นๆ ที่มีประสิทธิภาพ จึงได้สนับสนุนทุกฝ่ายที่สนใจให้ทำงานประสานกันในเรื่องนี้ ทั้งนี้ ทางองค์การ UNESCAP ยินดีที่จะแบ่งปันข้อมูลด้านกิจกรรม ปัญหา และแผนการในอนาคตเกี่ยวกับระบบการเตือนภัยล่วงหน้า ที่กำลังดำเนินงานอยู่ ทั้งเพื่อวัตถุประสงค์ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลทางเทคนิคและเพื่อการดำเนินกิจกรรมโครงการ ●

ข้อเสนอแนะ คำถาม หรือรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับกองทุน กรุณาติดต่อ คุณคาลิต ฮูเซน องค์การ UNESCAP ที่ husain@un.org

ระบบเตือนภัยมหาสมุทรอินเดีย ของสหรัฐฯ เพื่อการบรรเทา ความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

จากเหตุสึนามิในเดือนธันวาคม 2547 ทางองค์การ USAID ได้เปิดตัวโครงการเตือนภัยที่เรียกว่า US Indian Ocean Tsunami Warning System (IOTWS) สำหรับประเทศแถบมหาสมุทรอินเดีย เพื่อบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติธรรมชาติ โดยโครงการระยะสองปีที่ใช้เงินทุน 16.6 พันล้านดอลลาร์สหรัฐนี้ มีนักวิทยาศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญต่างๆจากสหรัฐมาร่วมแบ่งปันข้อมูลด้านเทคนิค ให้แนวทาง และช่วยสร้างระบบเตือนภัยล่วงหน้าในแถบมหาสมุทรอินเดีย

โครงการนี้ ให้ความช่วยเหลือด้านเทคนิคโดยใช้แนวทาง “อย่างเป็นระบบ” ซึ่ง จะแสดงสัญญาณเตือนล่วงหน้าในทุกระดับตั้งแต่ภัยพิบัติระดับชุมชนไปจนถึงสึนามิในระดับภูมิภาคและระบบสื่อสารเตือนและการจับคลื่นความถี่ของเหตุแผ่นดินไหว การเตือนภัยหลายประเภทนี้ จะช่วยเพิ่มขีดความสามารถให้ประเทศแถบมหาสมุทรอินเดียไม่เพียงแต่ในการติดตามภัยสึนามิเท่านั้น แต่ยังรวมถึงภัยพิบัติร้ายแรงที่เกิดในแถบชายฝั่งต่างๆ เช่น พายุไซโคลน คลื่นใต้น้ำ และน้ำท่วม รวมถึงแผ่นดินไหวด้วย

ในระดับภูมิภาค โครงการนี้จะให้ความช่วยเหลือผ่านคณะกรรมการระหว่างรัฐบาลด้านมหาสมุทร (Intergovernmental Oceanographic Commission หรือ IOC) ขององค์การ UNESCO โดยจะออกแบบระบบเตือนภัยให้ทั้งหมด ช่วยพัฒนาระบบสื่อสาร พัฒนามาตรฐานและระเบียบวิธีการ และสร้างขีดความสามารถในการจับสัญญาณเตือนต่างๆ เช่น สมาชิกในการสำรวจทางธรณีของสหรัฐฯ (US Geological Survey หรือ USGS) ได้จัดการฝึกอบรม hands-on paleo-tsunami ให้แก่นักธรณีวิทยาชาวศรีลังกา อินโดนีเซีย และไทย ผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมจะต้องพยายามระบุค่าพิเศษว่าสึนามิทั้งลักษณะธรรมชาติของผิวดินล่าสุดไว้บริเวณใดและทำการจัดเก็บเพื่อนำเทคนิคเหล่านี้มาใช้กับมหาสมุทรอินเดีย

และเมื่อระบบการเตือนภัยในมหาสมุทรอินเดีย ได้มีการติดตั้งอย่างสมบูรณ์แล้ว

(ในรูป) นักธรณีวิทยาชาวศรีลังกากำลังใช้เครื่องขุดหาร่องรอยสึนามิที่มีขนาดใหญ่ผิดปกติในแถบโมลลอน ประเทศชิลี

ทาง NOAA โดยศูนย์เตือนภัยสึนามิแปซิฟิก (Pacific Tsunami Warning Center หรือ PTWC) ในฮาวาย จะทำหน้าที่ติดตามเหตุการณ์แผ่นดินไหวและสึนามิในแถบมหาสมุทรแปซิฟิกในลักษณะ 24/7 และจะส่งเอกสารข้อมูลด้านเหตุการณ์ที่สำคัญให้กับหน่วยประสานงานของประเทศ ทางศูนย์ฯ พร้อมด้วยศูนย์ข้อมูลด้านแผ่นดินไหวแห่งชาติของ USGS จะให้ข้อมูลเชิงวิเคราะห์ทั้งที่เป็นเหตุฉุกเฉินจริงๆ เช่น เหตุแผ่นดินไหวในปากีสถานเมื่อเดือนตุลาคม 2548 และข้อมูลที่ได้รับการยืนยันว่า “ไม่มีอันตราย” ด้วย

ทีมงานโครงการได้ดำเนินการเพื่อการรับมือและเตรียมพร้อมทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศหลายอย่าง อันเป็นกิจกรรมนำร่องที่สามารถนำไปใช้ซ้ำได้อีกทั่วทั้งภูมิภาค ในระดับประเทศ ทาง US Department of Agriculture's Forest Service (USDA/FS) ได้ร่วมมือกับรัฐบาลศรีลังกาในการพัฒนาระบบการบัญชาการขณะเกิดเหตุฉุกเฉิน (Incident Command System หรือ ICS) เพื่อกำหนดโครงสร้างองค์กรและระบบขั้นตอนต่างๆ เพื่อนำไปใช้ในการจัดการกับภัยพิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ระบบ ICS เป็นวิธีการในลักษณะอันตรายทุกประเภท ที่ใช้เพื่อให้เกิดการบังคับบัญชาที่ชัดเจนและมีประสิทธิภาพและช่วยให้ผู้มีอำนาจในการประสานงานสามารถจัดการกับเหตุการณ์ฉุกเฉินต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว ระบบ ICS นี้ เคยมีการนำมาใช้และประสบความสำเร็จมาแล้วหลายปีในสหรัฐอเมริกาและอินเดีย และสามารถนำมาปรับใช้กับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคได้ ในการจัดหน้าที่ของทีมงานจัดการกับภัยพิบัติ เพื่อให้ครอบคลุมทุกประเด็นด้านการรับมือกับเหตุฉุกเฉินได้

นอกจากนี้ สมาชิกของโครงการยังร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับหน่วยงานภัยพิบัติแห่งชาติในการติดตั้งระบบแจ้งการเตือนภัย ตัวอย่างเช่น ไม่นานมานี้ USAID ได้ลงนามในบันทึกข้อตกลงกับศูนย์เตือนภัยพิบัติแห่งชาติของประเทศไทย (National Disaster Warning Center หรือ NDWC) โดยสมาชิกของทีมงานจาก USDA/FS และ NOAA จะให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาระบบแจ้งภัยสึนามิอย่างรวดเร็ว (Tsunami Alert Rapid Notification system หรือ TARNS) กับประเทศไทย ระบบ TARNS นี้ จะช่วยให้ศูนย์เตือนภัยพิบัติแห่งชาติพัฒนาและดำเนินการตาม “แผนแม่บท” ในการนำเทคโนโลยีและขั้นตอนที่ถูกต้องเหมาะสมมาใช้ ทั้งเพื่อการแจ้งเตือนเหตุภัยพิบัติและแจ้ง “พ้นอันตรายแล้ว” ได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ และจะช่วยให้การฝึกซ้อมทั่วประเทศด้วย ซึ่งคาดว่าจะประสบความสำเร็จที่ประเทศไทยได้รับจากระบบ TARNS นั้น จะเป็นรูปแบบที่สำคัญให้ประเทศอื่นๆ ในแถบมหาสมุทรอินเดียปฏิบัติตามได้ต่อไป

นอกจากจะช่วยเหลือประเทศต่างๆ ในการพัฒนาอุปกรณ์เตือนภัยพิบัติที่กำลังจะเกิดขึ้นให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นแล้ว การสร้างความร่วมมือให้กับชุมชนในการรับมือกับภัยต่างๆ ก็นับว่ามีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ดังนั้น สมาชิกทีมงานระบบการเตือนภัยสึนามิในมหาสมุทรอินเดียของสหรัฐฯ (US IOTWS) ที่มาจาก NOAA มหาวิทยาลัยโรดไอแลนด์ และ องค์การ USAID จึงได้ร่วมกันพัฒนาโครงการการสร้างเสริมความเข้มแข็งให้กับชุมชนชายฝั่ง (coastal community resiliency หรือ CCR) ขึ้น โครงการดังกล่าวจะสนับสนุนชุมชนชายฝั่งผ่านความร่วมมือต่างๆ ทั้งกับกระทรวง สถาบันการศึกษา องค์กรพัฒนาเอกชน และภาคเอกชน เพื่อให้ชุมชนมีความพร้อมในการรับมือกับภัยพิบัติได้อย่างยั่งยืนในระยะยาว ทางองค์การ USAID และ NOAA จะขยายความพร้อมดังกล่าวที่มีอยู่ในท้องถิ่นของสหรัฐฯและเอเซียออกไป เพื่อสร้างบรรทัดฐานและแนวทางซึ่งจะสามารถนำไปใช้ได้กับทั่วทุกภูมิภาคในการเตรียมความพร้อมรับมือกับสึนามิหรือภัยพิบัติอื่นๆ รวมถึงความไม่แน่นอน

จากรูป: พิธีลงนามในบันทึกข้อตกลงระหว่างศูนย์เตือนภัยพิบัติแห่งชาติของประเทศไทย และทีมงานเอเชียเพื่อการพัฒนาในระดับภูมิภาคขององค์การ USAID เมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2549 ที่จังหวัดนนทบุรี ประเทศไทย

ทางเศรษฐกิจและสังคมอีกด้วย โครงการจะมุ่งเน้นไปที่กลุ่มชุมชนในเมือง ชนบท และชายฝั่งที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในภูมิภาคแถบมหาสมุทรอินเดีย ในช่วงสิ้นสุดปีงบประมาณปี 2549 ทางองค์การ USAID คาดว่า การฝึกอบรมจะกระจายไปสู่ชุมชนชายฝั่งจำนวนทั้งสิ้น 100 ชุมชนในประเทศเป้าหมาย 5 ประเทศ

แผนงานระบบการเตือนภัยสึนามิในมหาสมุทรอินเดียของสหรัฐฯ นี้ ตระหนักถึงความสำคัญของการสร้างความร่วมมือกับพันธมิตรต่างๆ ในภูมิภาคให้เกิดประสิทธิภาพ เนื่องจากจะช่วยลดความซ้ำซ้อนในการดำเนินงานและเป็นการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุด ดังนั้น จึงได้จัดการประชุมเชิงปฏิบัติการร่วมกับองค์กรผู้ให้การสนับสนุนด้านการเงินขึ้นในภูมิภาค และยังคงดำเนินงานร่วมกับพันธมิตรทั้งในท้องถิ่นและในประเทศอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการพัฒนาระบบเตือนภัยอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะช่วยป้องกันชุมชนจากภัยพิบัติทางธรรมชาติในภูมิภาคแถบมหาสมุทรอินเดียได้ ●

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับแผนงานระบบการเตือนภัยสึนามิในมหาสมุทรอินเดียของสหรัฐฯ หรือ US IOTWS กรุณาดูได้ที่ www.iotws.org หรือติดต่อคุณออรอสเตส อนาสเตเซีย USAID หน่วยการพัฒนาภูมิภาค ที่ [oanastasia@usaid.gov](mailto: oanastasia@usaid.gov)

อีกหน่วยงานหนึ่ง คือ สำนักการประสานแผนงาน ดูแลข้อมูลทุกประเภทที่เกี่ยวข้องกับระบบการเตือนภัย การเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติ และหัวข้ออื่นๆที่เกี่ยวข้อง สามารถติดต่อได้ที่คุณอลัน ไวท์ alan.white@ttemi.com

รัฐบาลสาธารณรัฐเกาหลีได้มอบเงินช่วยเหลือ 1 ล้านดอลลาร์สหรัฐให้แก่ UNESCAP เพื่อช่วยประเทศที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สึนามิ เมื่อวันที่ 9 กันยายน 2548 นายคิม อัก ซู เลขาธิการของ UNESCAP และพณฯ ยุน จี จุน เอกอัครราชทูตแห่งสาธารณรัฐเกาหลีประจำประเทศไทย เป็นประธานในงานพิธีแสดงความขอบคุณต่อเงินช่วยเหลือดังกล่าวที่มีให้แก่หน่วยงานส่วนภูมิภาคของสหประชาชาติที่ประจำอยู่ในเอเชียและแปซิฟิก พิธีดังกล่าวจัดขึ้นที่สำนักงานใหญ่ UNESCAP ในกรุงเทพฯ ทาง UNESCAP จะใช้เงินช่วยเหลือดังกล่าวนี้เพื่อทำให้โครงการต่างๆ ประสบผลสำเร็จ ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของการช่วยเหลือจากสหประชาชาติต่อเหตุการณ์สึนามิในแถบมหาสมุทรอินเดีย โครงการต่างๆ จะมุ่งเน้นพัฒนาความร่วมมือและสร้างประสิทธิภาพทั้งในทางนโยบายและในทางปฏิบัติ และก่อให้เกิดการบูรณาการความร่วมมือในการรับมือกับภัยพิบัติและการจัดการต่างๆ เข้าไปสู่นโยบายระดับรัฐและพัฒนาเป็นระบบที่ใช้ภายในประเทศในแถบภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก นอกจากนี้ ทาง UNESCAP จะช่วยส่งเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และวิธีปฏิบัติที่ถูกต้องเหมาะสมในด้านต่างๆ ภายในภูมิภาค เช่น ด้านการศึกษาและการสร้างความตระหนัก รวมถึงยุทธศาสตร์ด้านการลดผลกระทบ และโครงการนำร่องสำหรับชุมชนที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ ●

A worker in a white t-shirt and cap is using a power drill on a metal frame. The worker is surrounded by large white sacks, likely containing cement or plaster. The scene is set in a construction or renovation site.

“แผนงานภูมิภาคด้านการเสริมสร้างศักยภาพเพื่อการฟื้นฟูและบรรเทาความเสียหายยั่งยืนในประเทศที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สึนามิ (2548-2549)” ของสำนักงาน UNDP ได้ริเริ่มขึ้นโดยสำนักงานป้องกันและฟื้นฟูวิกฤต (Bureau for Crisis Prevention and Recovery หรือ UNDP-BCPR) เพื่อตอบรับกับความต้องการของประเทศที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิที่ต้องการฟื้นฟูประเทศอย่างต่อเนื่องและลดความเสี่ยงจากการเกิดภัยพิบัติ แผนงานดังกล่าวอยู่ที่สำนักงาน UNDP ประจำภูมิภาค ในกรุงเทพฯ และได้รับการสนับสนุนจากทีม BCPR ประจำกรุงเทพฯ ด้วย วัตถุประสงค์หลักของแผนงานดังกล่าวคือ การเพิ่มขีดความสามารถในดำเนินงานฟื้นฟูประเทศให้กับประเทศที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สึนามิภายหลังเกิดภัยพิบัติและลดความเสี่ยงในประเทศอินเดีย ศรีลังกา มัลดีฟส์ ไทย และอินโดนีเซียได้ ซึ่งเป็นการประสานความช่วยเหลือทั้งในระดับภูมิภาคและระดับประเทศ ตามแนวทางที่สนับสนุนการดำเนินงานของสำนักงาน UNDP ประจำประเทศ เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับกิจกรรมการฟื้นฟูของประเทศ

สำนักงานเลขาธิการ UNISDR ได้เข้าร่วมกิจกรรมการดำเนินงานต่างๆ สำหรับประเทศไทยด้วย เนื่องจากโครงการการเตือนภัยอย่างเป็นระบบนั้น ได้มีการบูรณาการเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของแผนปฏิบัติการเชิงยุทธศาสตร์แห่งชาติ ซึ่งรัฐบาลไทยกำลังพัฒนาอยู่ในขณะนี้ ภายใต้บริบทของการดำเนินงานตามกรอบแผนปฏิบัติการฮิวโก้ โดยมี ADPC เป็นพันธมิตรในการดำเนินงาน

58 **UNISDR INFORMS** ฉบับที่ 2 ปี 2549 การบรรเทาภัยพิบัติในภูมิภาคเอเชีย - แปซิฟิก

สุนทรพจน์นายบิล คลินตัน อดีตประธานาธิบดีสหรัฐฯ ต่อสภาเศรษฐกิจและสังคม แห่งสหประชาชาติ ที่นครนิวยอร์ก เดือนกรกฎาคม 2548

...“เราจำเป็นต้องมีการป้องกันและบรรเทาภัยพิบัติที่เกิดขึ้น ที่ผ่านมา ความสูญเสียใหญ่หลวงทางกายภาพที่เกิดขึ้นจากภัยสึนามินั้นเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ที่ชัดเจนกว่านั้นก็คือ จำนวนความสูญเสียต่อชีวิตมนุษย์น่าจะน้อยกว่านี้ หากเรามีระบบการเตือนภัยล่วงหน้าและมียุทธศาสตร์การป้องกันที่เพียงพอ ตัวอย่างที่บันดา อาเจอร์ เรามีประเด็นในเรื่องกฎระเบียบการควบคุมอาคาร เป็นต้น ซึ่งอาคาร บ้านเรือนคอนกรีตไม่ได้รับผลกระทบอะไร ในขณะที่สิ่งปลูกสร้างหลายอย่างก็ถูกทำลายไป การปลูกต้นไม้เพื่อช่วยป้องกันก็ดูเหมือนจะสร้างความแตกต่างให้เกิดขึ้นได้ทั้งในอินโดนีเซียและศรีลังกา ซึ่งโดยเฉพาะปาชายเลนก็ดูเหมือนจะช่วยบรรเทาผลกระทบจากคลื่นที่จะมายังแนวชายฝั่งได้ การเตรียมความพร้อมน่าจะเป็นหัวใจสำคัญที่จะสร้างความแตกต่างให้เกิดขึ้นได้ ทั้งจำนวนผู้เสียชีวิตในชุมชนตามแนวชายฝั่งมหาสมุทรอินเดีย ในอำเภอคัตดาลอร์ เมืองทามิพ นาตู หรือในหมู่บ้านที่เคยได้รับการฝึกอบรมจากการสนับสนุนของ UNDP กับหมู่บ้านที่ไม่เคยมีการอบรม และตามที่ทุกท่านอาจจะเคยได้ยินมา เกี่ยวกับเด็กนักเรียนหญิงคนหนึ่งโรงเรียนที่อังกฤษ ซึ่งได้เรียนรู้เรื่องสึนามิจากที่โรงเรียน 2-3 อาทิตย์ ก่อนที่จะเดินทางไปเที่ยวที่ประเทศไทย เธอสามารถสังเกตได้ถึงสัญญาณเตือนภัย และตามที่ได้มีการรายงานนั้น เธอก็ได้ช่วยชีวิตหลายร้อยคนที่อยู่บริเวณชายหาดไว้ได้ หากการเตือนภัยล่วงหน้าจะสามารถสร้างความแตกต่างให้เกิดขึ้นในประเทศไทย ซึ่งอยู่ห่างจากศูนย์กลางการเกิดเหตุการณ์ 310 ไมล์ได้ นั่นก็หมายความว่า เราสามารถช่วยผู้คนในโซมาเลีย ซึ่งอยู่ห่างจากศูนย์กลางการเกิดเหตุการณ์ไป 3,000 ไมล์ ได้นั่นเอง

เพียงไม่ถึงหนึ่งเดือนหลังจากเหตุการณ์สึนามิ ประเทศ 168 ประเทศ ได้มาร่วมประชุมกันเพื่อร่างกรอบแผนปฏิบัติการฮิวโกขึ้น ต่อเนื่องจากการดำเนินงานที่ได้เริ่มไปแล้ว เมื่อครั้งการประชุมที่โยโกฮาม่าเมื่อปี 2537 กรอบแผนฮิวโกนี้ ได้มีการกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ประเด็นเร่งด่วนเพื่อการดำเนินการ รวมถึงขั้นตอนการดำเนินการที่โดยอมริบร่วมกันสำหรับรัฐบาล และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหลาย สำหรับผม มีเพียงประเด็นเดียวที่อยากจะพูดถึง ผมคิดว่า เราไม่สามารถปล่อยให้ปีที่ผ่านมาโดยไม่มีความคิดหน้าใจได้ในเรื่องการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ดังนั้น ผมจึงอยากเร่งให้สมาชิกของสภานี้ได้ดำเนินการตามกรอบแผนฮิวโกอย่าง

เป็นระบบ โดยเฉพาะให้มีการบูรณาการแนวทางและนโยบายการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติในความพยายามเพื่อการฟื้นฟูต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการเสริมสร้างหลักสูตรการศึกษาในโรงเรียนเรื่องการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ การให้การสนับสนุนโครงการในระดับท้องถิ่นเพื่อประเมินความเสี่ยง การสร้างความตระหนักเรื่องความเสี่ยงและความอ่อนแอ และการเร่งแก้ปัญหาด้านศักยภาพในการจัดการความเสี่ยงเหล่านั้น รวมทั้งการจัดทำระบบการเตือนภัยล่วงหน้าที่มีการวางรากฐานอย่างเหมาะสมและยั่งยืน โดยมีการบูรณาการอย่างมีประสิทธิภาพกับระบบการเตือนภัยอื่นๆ เช่น การเตือนภัยพายุไซรอน เป็นต้น

ปี 2548 เป็นปีที่สำคัญสำหรับประเด็นการบรรเทาความเสี่ยง ผมมีความเชื่อมั่นอย่างยิ่งว่าเราคงจะไม่ได้เห็นเหตุการณ์ที่ธุรกิจการท่องเที่ยวถูกทำลายลงดังเช่นที่มัลดีฟส์ และคงจะได้เห็นชายฝั่งของประเทศไทยมีการฟื้นตัวอย่างสมบูรณ์ เหล่านี้เป็นไปได้ ไม่เพียงเฉพาะจากการที่แต่ละประเทศมีระบบการเตือนภัยล่วงหน้าของตนเองเท่านั้น หากแต่มีระบบการเตือนภัยล่วงหน้าของเหล่าประเทศในเอเชียใต้ที่มีการบูรณาการและประสานกันในประเทศด้วย ผมเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่ายังมีศักยภาพอีกมากมายที่จะทำให้การท่องเที่ยวเติบโตขึ้นหลังจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาแล้ว ไม่ว่าจะเป็นในศรีลังกา หรือ อินโดนีเซีย แต่เหล่านี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย หากเราไม่มีระบบการเตือนภัยล่วงหน้าที่ดีและมีการทำงานประสานกัน และนี่ก็เป็นสัญญาณที่ดีที่ทุกประเทศได้ตกลงที่จะทำงานร่วมกันและติดตั้งเทคโนโลยีที่นำมาใช้ประโยชน์ได้ ซึ่งเราต้องทำให้สัมฤทธิ์ผลด้วย เราทุกคนได้พูดถึงสิ่งที่ดีที่เหมาะสมแล้ว แต่สิ่งที่สำคัญอย่างมากก็คือ เราต้องลงมือทำ และต้องทำทันทีด้วย”...

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณโรเบิร์ต ไพเพอร์ สำนักงานชุดพิเศษ
ที่ robert.piper@undp.org

กิจกรรมด้านสื่อนามิขององค์การ UNESCO ในประเทศอินโดนีเซีย

หลังจากเหตุการณ์สื่อนามิในมหาสมุทรอินเดีย เมื่อเดือนธันวาคม 2547 ทางองค์การ UNESCO ประจำกรุงจาการ์ตาได้ให้ความช่วยเหลือรัฐบาลอินโดนีเซียด้านการประสานงานและปรับปรุงศักยภาพหน่วยงานในการป้องกันและการรับมือกับเหตุการณ์แผ่นดินไหวและภัยพิบัติจากสื่อนามิ และจากการที่เป็นส่วนหนึ่งของแผนงานฟื้นฟูช่วงปรับเปลี่ยนและแผนรับมือฉุกเฉิน (Emergency Response and Transitional Recovery หรือ ETRT) ภายใต้สำนักงาน UNDP ทางองค์การ UNESCO จึงได้ร่วมมือกับองค์การอูนิยามและธรณีฟิสิกส์แห่งอินโดนีเซีย ในเรื่อง “การสนับสนุนการติดตั้งระบบเตือนภัยสื่อนามิและแผ่นดินไหวล่วงหน้าแห่งอินโดนีเซีย”

โครงการนี้ครอบคลุมถึงการบูรณาการเครือข่ายงานด้านการตรวจวัดแรงสั่นสะเทือนที่มีอยู่แล้ว เข้ากับระบบเครื่องตรวจวัดแรงสั่นสะเทือนที่ใช้ระบบของสัญญาณขนาดใหญ่ 25 เครื่อง ที่ติดตั้งหลายพื้นที่ทั่วประเทศ พร้อมทั้งมีการเสริมสร้างศักยภาพด้านต่างๆด้วย ได้แก่ การอบรมด้านเทคนิคระดับสูงให้กับบุคลากรที่ได้รับการคัดเลือกมาจากทั่วประเทศ ซึ่งจัดขึ้นทั้งที่ศูนย์ข้อมูลสื่อนามิระหว่างประเทศ (International Tsunami Information Center หรือ ITIC) ภายใต้แผนงานการฝึกอบรมด้านระบบการเตือนภัยสื่อนามิในแปซิฟิก และที่ศูนย์เตือนภัยสื่อนามิมหาสมุทรแปซิฟิกที่ฮาวาย และที่องค์การอูนิยามแห่งญี่ปุ่นด้วย เพื่อให้เกิดการประยุกต์ใช้ระบบเวลาจริง (Real-time) นอกจากนี้ ยังครอบคลุมถึงงานด้านการจำลองสถานการณ์เกี่ยวกับสื่อนามิโดยใช้เทคโนโลยีขั้นสูง และวิธีการที่ทันสมัยสำหรับขั้นตอนการปฏิบัติงานด้านการเตือนภัยสื่อนามิล่วงหน้า และได้มีการประเมินผลด้านเทคนิค และมนุษยธรรม ในจังหวัดนารอง 2 แห่ง (ทีนาโกโร อาเจห์ ดารุสซาลิม และที่สุมาตราฝั่งตะวันตก) การประเมินทำขึ้นที่ 2 จังหวัดนี้เนื่องจากจะได้มีการจัดทำยุทธศาสตร์ในการเข้าถึงชุมชนท้องถิ่นและองค์กรที่ทำงานด้านการรับมือกับภัยพิบัติที่มีการประสานงานอยู่แล้วกับสถาบันเทคโนโลยีแห่งบัณฑิตมหาวิทยาลัยไชยาห์ กัวลาเนบันดา อาเจห์ รวมทั้งมหาวิทยาลัยอันดาลัสในปาตัง (สุมาตราฝั่งตะวันตก) ด้วย

UNESCO กับการเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติในระดับชุมชน

จากการเรียกร้องของกระทรวงวิจัยและเทคโนโลยีแห่งอินโดนีเซีย ทางองค์การ UNESCO อินโดนีเซีย จึงได้ร่วมงานอย่างใกล้ชิดกับสถาบันแห่งชาติ 14 แห่ง และ กลุ่มประเทศผู้ให้การสนับสนุน เพื่อสรุปแนวคิดและดำเนินการด้านระบบการเตือนภัยสื่อนามิล่วงหน้าที่จะเน้นการองค์การประกอบการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติในระดับชุมชน ทั้งนี้ ต้องอาศัยการบูรณาการอุปกรณ์และความเชี่ยวชาญทางเทคนิคเข้าไปในกิจกรรมด้านการศึกษาและการสร้างความตระหนักเท่านั้นจึงจะทำให้ชุมชนตามแนวชายฝั่งให้มีโอกาสหลบหนีได้จากเหตุการณ์สื่อนามิที่ไม่คาดคิดอย่างเมื่อเดือนธันวาคม 2547

และจากการขาดเครื่องมือที่ได้มาตรฐานและมีความเหมาะสมในการวัดความ

พร้อมต่อภัยพิบัติของชุมชนในอินโดนีเซีย องค์การ UNESCO อินโดนีเซีย จึงได้ร่วมกับสถาบันวิทยาศาสตร์แห่งอินโดนีเซีย พัฒนาเครื่องมือ (กรอบ) เพื่อการประเมินอย่างง่ายขึ้น เพื่อวัดระดับความพร้อมของชุมชนในการรับมือกับภัยพิบัติทางธรรมชาติ โดยเฉพาะภัยจากแผ่นดินไหว และสื่อนามิ โครงการดังกล่าวคือ “การเสริมสร้างศักยภาพเพื่อการเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติในระดับชุมชนในอินโดนีเซีย” ได้รับการสนับสนุนจากสำนักเลขาธิการ UNISDR และ องค์การ UNESCO ซึ่งมีตัวชี้วัด 5 อย่าง คือ (1) ความรู้-ทัศนคติ-การปฏิบัติ (2) การวางแผนสำหรับเหตุฉุกเฉิน (3) แผนนโยบาย และข้อกฎหมาย (4) ศักยภาพการจัดสรรทรัพยากร (5) ระบบการเตือนภัย ทั้งนี้ ทางสถาบันวิทยาศาสตร์แห่งอินโดนีเซียได้เชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหลายหน่วยงาน รวมทั้งคณะกรรมการประสานงานแห่งชาติเพื่อการจัดการภัยพิบัติ และ IDPs (Baakornas BPP) สถาบันเทคโนโลยีแห่งบัณฑิต และสมาคมแห่งอินโดนีเซียเพื่อการจัดการภัยพิบัติ เข้าร่วมในการพัฒนาเครื่องมือ (กรอบ) ในการประเมินโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ขององค์การเหล่านั้นในการเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติ

และเมื่อเร็ว ๆ นี้เหล่าผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องก็ได้จัดทำรอบการประเมินแล้วเสร็จอันรวมถึงเครื่องมือที่จะสามารถนำไปใช้ในกิจกรรมภาคสนามได้ และเพื่อประเมินและปรับปรุงความมีประสิทธิภาพของเครื่องมือดังกล่าว จึงได้มีการ

ทดสอบการประเมินความพร้อมในการรับมือกับภัยพิบัติขึ้นในเดือนเมษายน 2549 ในพื้นที่นารองหลายพื้นที่ ได้แก่ เมืองปาตัง (เมืองใหญ่) เมืองเบงกูรู (เมืองขนาดกลาง) หมู่บ้านปูโล อาเจห์ และ ซามาติกา (หมู่บ้าน) บทเรียนที่ได้จากการทดสอบดังกล่าว จะนำมาปรับปรุงเครื่องมือ และนำไปสู่การดำเนินกิจกรรมต่อเนื่องระดับย่อยที่เน้นการพัฒนาความพร้อมของชุมชนในระดับหมู่บ้านต่อไป

และเพื่อประเมินความรู้ดั้งเดิมเรื่องการเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติ จึงได้มีการวิจัยเพิ่มเติม ที่หมู่เกาะ Simeuleu จังหวัดนารอง อาเจห์ ดารุสซาลิม โดยที่หมู่เกาะ Simeuleu นี้ มีจำนวนผู้ประสบภัย

จากเหตุการณ์สื่อนามิ เมื่อเดือนธันวาคม 2547 ที่จำกัด ทั้งๆที่อยู่ใกล้กับศูนย์กลางการเกิดเหตุ ซึ่งนอกเหนือจากปัจจัยอื่นๆ เช่น ความรุนแรงของสื่อนามิที่เกิดขึ้นกับพื้นที่ ลักษณะทางภูมิศาสตร์ของการตั้งถิ่นฐาน (เช่นตามเนินเขา) และระบบการแบ่งพื้นที่สีเขียว (เช่นป่าชายเลน) ที่อาจมีส่วนช่วยลดความรุนแรงลง แต่ภูมิความรู้และวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดมานับศตวรรษ ก็อาจจะช่วยอธิบายถึงความเสียหายอย่างจำกัดที่เกิดขึ้นที่เกาะนี้ได้ การวิจัยที่หมู่เกาะนี้จึงมุ่งทำความเข้าใจมากขึ้นกับความสูญเสียที่จำกัดนั้น โดยการศึกษาและบันทึกประสบการณ์และภูมิปัญญาในการรับมือกับภัยธรรมชาติ(โดยเฉพาะสื่อนามิ) และขณะเดียวกันก็ศึกษาถึงความมีประสิทธิภาพด้วยผลสรุปจากการศึกษาวิจัยนี้ ซึ่งรวมถึงเครื่องมือในการประเมินด้วย จะมีการเผยแพร่สู่สาธารณะ และจะมีการพัฒนาเว็บไซต์ในเร็ว ๆ นี้ เพื่อเผยแพร่ข้อมูลและสร้างความตระหนักในสังคมในเรื่องการเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือกับภัยพิบัติในระดับชุมชน ●

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณโคเ็น เมเยอร์ส องค์การ UNESCO ประจำกรุงจาการ์ตา ที่ k.meyers@unesco.org

การสนับสนุนต่อศรีลังกา จากมหาวิทยาลัยสหประชาชาติ

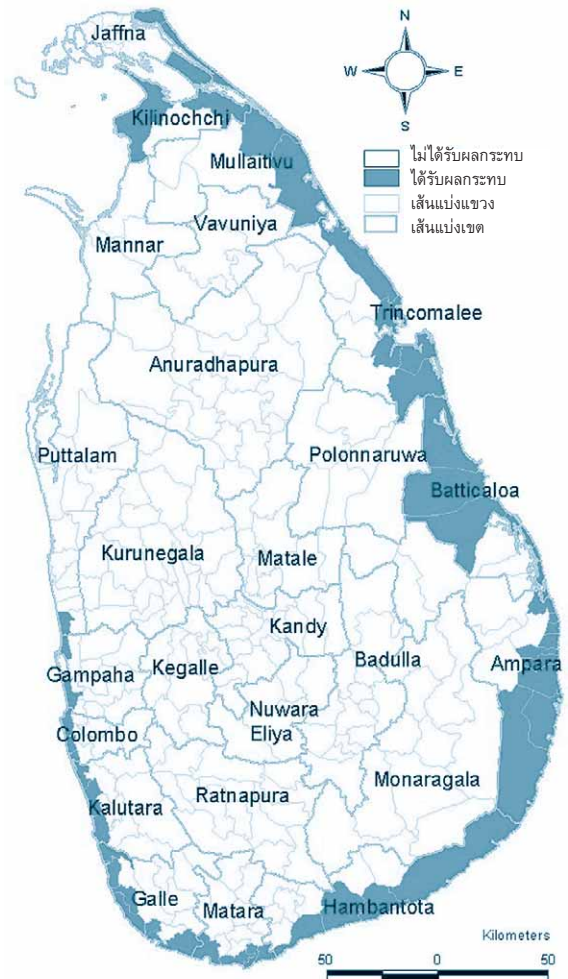
ทางมหาวิทยาลัยสหประชาชาติ/การตั้งถิ่นฐานของมนุษย์และสิ่งแวดล้อม หรือ UNU/EHS ได้ให้การสนับสนุนการทำงานด้านการเตือนภัยล่วงหน้าในศรีลังกา โดยช่วยจัดทำแผนการเตือนภัยสึนามิล่วงหน้าสำหรับเมือง Galle ซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของศรีลังกาแผนดังกล่าวประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 4 ส่วนตามที่ได้มีการเสนอโดยหน่วยงานเพื่อการส่งเสริมการเตือนภัยล่วงหน้าของ UNISDR ซึ่งรวมถึง การกำหนดพื้นที่ที่มีความเสี่ยงสูง การกำหนดหน่วยงานหลักที่จะต้องรับผิดชอบอย่างมากในการดำเนินการระบบภายในเมือง การกำหนดมาตรการที่ต้องมีไว้ในแผนเพื่อการแจ้งข่าวการเตือนภัย และประเด็นอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการรับมือกับภัยพิบัติ

การประเมินความเสี่ยง: จะต้องเตือนใครก่อน

เมื่อพิจารณาถึงผลกระทบจากสึนามิ และหลักที่ระบบเตือนภัยล่วงหน้าซึ่งโดยทั่วไปแล้วจะมุ่งไปที่ประชาชน เพื่อลดการสูญเสียชีวิต การบาดเจ็บ ดังนั้น การประเมินความเสี่ยงเพื่อการเตือนภัยสึนามิล่วงหน้า ในเบื้องต้นจึงได้เน้นถึงการกำหนดกลุ่มคนและพื้นที่ที่มีความอ่อนแอที่จะเผชิญกับอันตรายมากที่สุด ซึ่งกลุ่มคนที่มีความเสี่ยงสูงที่สุด ได้แก่ ผู้หญิง เด็ก ผู้ด้อยความสามารถชั่วคราวและถาวร ชาวประมง กลุ่มผู้หาเลี้ยงชีพตามชายฝั่ง และพื้นที่ที่มีคนอยู่หนาแน่น เช่น จุฬารอยโดยสาร ตลาด และสถานีรถไฟ และจากเกณฑ์ดังกล่าว ก็ได้มีการกำหนดพื้นที่ที่มีความเสี่ยงสูงในเมือง Galle ที่ต้องได้รับการเตือนภัยก่อน เพื่อนำไปสู่การอพยพโดยทันที (ตารางที่ 1 แสดงถึงพื้นที่ดังกล่าว)

การบริการด้านการเตือนภัย

ทางรัฐบาลได้แต่งตั้งคณะกรรมการด้านเทคนิคเพื่อวางแผนระบบการเตือนภัยพิบัติล่วงหน้า โดยมีอธิบดีกรมอุตุนิยมวิทยาเป็นประธาน และประกอบไปด้วยองค์กรที่เกี่ยวข้องจากภาคส่วนต่างๆ เพื่อทำหน้าที่แจ้งการเตือนภัย และจากแนวทางที่ได้มีการร่างขึ้นโดยคณะกรรมการด้านเทคนิคนี้ ก็ได้มีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์คำแนะนำและการเตือนภัยไปยังชุมชนตามแนวชายฝั่ง โดยอาศัยเครือข่ายของตำรวจ สื่อต่างๆ (เช่น วิทยุ โทรศัพท์) จะมีการให้คำแนะนำต่อการเกิดแผ่นดินไหวที่มีความรุนแรงอันอาจก่อให้เกิดสึนามิได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับข้อมูลการตรวจวัดแรงสั่นสะเทือนของเครือข่ายในมหาสมุทรอินเดีย และสำหรับการเตือนภัยสึนามินั้น จะมีการแจ้งก็ต่อเมื่อมีการยืนยันจากข้อมูล

ประเทศศรีลังกา: เขตและแขวงที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สึนามิ เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2547

ที่มา: กรมการสถิติ

ตารางที่ 1 พื้นที่เสี่ยงสูงในเมือง Galle

โรงพยาบาล	โรงเรียน	บริเวณที่มีผู้คนหนาแน่น		
โรงพยาบาลโมหะโมเดร่า	โรงเรียนอนุบาลโมหะโมเดร่า	ป้ายรอรถโดยสาร สถานีรถไฟ	ที่ทำการตำบล สภาเทศบาล	ตลาดปลา ตลาดผลไม้ ตลาดผัก
โรงพยาบาลกลาง	วิทยาลัยดัลลา บีทีเอส โรงเรียนซี ดับบลิว ดดับบลิว คานนาการ่า วิทยาลัยชุตตารมา วิทยาลัยวิทยาโลก	ถนนสายหลัก ถนนเลียบชายทะเล ถนนสู่กรุงโคลัมโบ และถนนสู่มัตตารา	ฐานทัพเรือ ท่าเรือ เรือนจำ	ชุมชนใกล้เคียงที่ตั้งอยู่ตาม ชายฝั่ง สถานีประมงทางทะเล 3 แห่ง

เพิ่มเติมที่ได้จากการวัดระดับน้ำทะเลตามสถานีที่มีอยู่ทั่วมหาสมุทรอินเดียตารางที่ 2 แสดงภาพรวมโครงสร้างระบบการเตือนภัยสึนามิล่วงหน้า การให้บริการการเตือนภัยนี้ทำในทุกระดับ ทั้งระดับประเทศ ตำบล เทศบาล และท้องถิ่น

การประชาสัมพันธ์การเตือนภัย: เส้นทาง การเตือนภัยในเมือง Galle

การจัดทำระบบพื้นที่ที่มีความเสี่ยงสูง ถนนหรือเส้นทาง การอพยพที่เป็นไปได้ บริเวณที่ปลอดภัย และแม่น้ำในเมือง ล้วนนำไปสู่การจัดทำยุทธศาสตร์เพื่อการแจ้งเตือนประชาชนในเมือง โดยทางกรมตำรวจจะเป็นผู้ดำเนินการยุทธศาสตร์ดังกล่าว ซึ่งรวมไปถึงการจัดลำดับพื้นที่ที่มีความเสี่ยงออกเป็น 2 ระดับ คือ พื้นที่ที่มีความเสี่ยงสูง และปานกลาง นอกจากนี้ มีการกำหนดเส้นทางเพื่อเข้าถึงพื้นที่เหล่านี้ และผลที่เกิดขึ้นคือ ข้อเสนอเพื่อการพัฒนาแนวทางการเตือนภัยในพื้นที่ที่มีความเสี่ยงสูง 4 แนวทาง และ 6 แนวทางสำหรับพื้นที่ที่มีความเสี่ยงปานกลาง ตารางที่ 3 แสดงแนวทางดังกล่าวและหน่วยงานหลักที่จะต้องได้รับการแจ้งเตือน รวมถึงข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับขั้นตอนการอพยพ การประสานขั้นตอนการอพยพจากเหตุฉุกเฉินนั้น จะต้องดำเนินการโดยทหารและตำรวจ สำหรับเรือหาปลาและเรือสินค้า ทางกองทัพเรือจะเป็นผู้ประสานเพื่อนำเรือต่าง ๆ ออกสู่ทะเล และสำหรับเรือขนาดใหญ่ กับต้นท่าเรือเมือง Galle จะเป็นผู้ประสาน

การตอบสนองที่ควรเกิดขึ้น

นอกจากการดำเนินงานในระดับประเทศโดยคณะกรรมการด้านเทคนิคเพื่องานระบบการเตือนภัยล่วงหน้าแล้ว ก็ยังมีการดำเนินงานจากทางเมือง Galle เอง

ด้วย มีการรณรงค์สร้างความตระหนักโดยการติดป้ายตามท้องถนน (แผนที่การอพยพ เส้นทาง การอพยพ และบริเวณที่ปลอดภัยจากสึนามิ) มีการจัดทำและเผยแพร่แผ่นพับและโปสเตอร์เป็นภาษาทมิฬและสิงหล ตามสถานีรถโดยสาร ตลาด ที่สาธารณะต่างๆ มีการจัดการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ การฝึกซ้อม และกิจกรรมพิเศษอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในบางพื้นที่

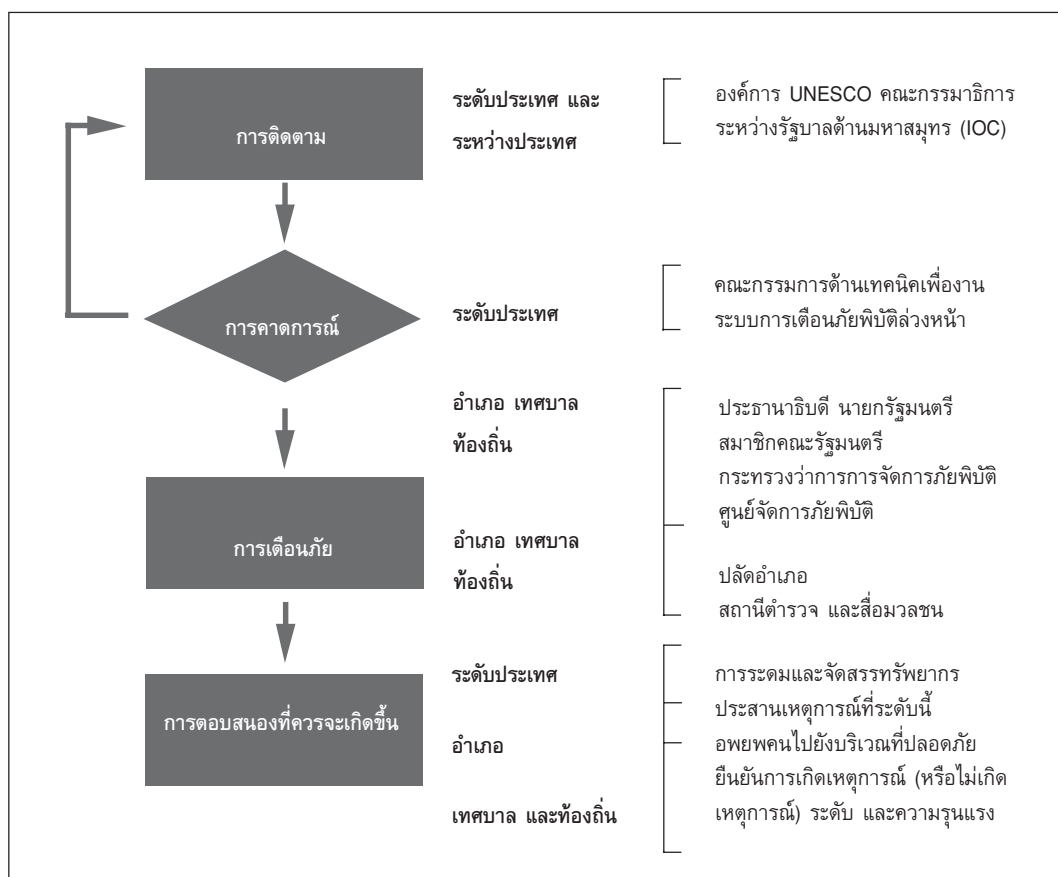
กิจกรรมหนึ่งของการเตือนภัยอย่างเป็นระบบคือ การฝึกซ้อม ซึ่งก็ได้ทำขึ้นในเดือนตุลาคม 2548 ที่โรงเรียนซี ดับบลิว ดับบลิว คานนากาว่า ภายใต้การประสานงานจาก UNU-EHS และคณะกรรมการทางเทคนิค และได้รับการสนับสนุนจากศูนย์การจัดการภัยพิบัติแห่งศรีลังกา สำนักงาน UN-OCHA และหน่วยงานอื่นๆที่เกี่ยวข้อง และจากการฝึกซ้อม ก็ได้นำไปสู่การจัดตั้งคณะกรรมการโรงเรียน ซึ่งประกอบไปด้วยนักเรียนชั้นโต ซึ่งจะนำและให้ความช่วยเหลือกับนักเรียนชั้นเล็กในการอพยพไปยังบริเวณที่สูงของอาคารเมื่อมีการออกสัญญาณเตือน

เน้นภาคการท่องเที่ยว: การร่วมมือกันระหว่างรัฐและเอกชน

มีความพยายามในการดำเนินการที่เน้นภาคการท่องเที่ยวที่บริเวณรีสอร์ทอันนาวัตตุนา เพื่อส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน โดยมีโรงแรมและร้านอาหารอื่นๆ ซึ่งมีนักท่องเที่ยวจำนวนมากเข้าร่วมด้วย ดังนั้น ในบริเวณนี้ จึงจำเป็นต้องมีมาตรการที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษด้วย

หลังจากการประชุมเชิงปฏิบัติเพื่อสร้างความตระหนักให้แก่เจ้าของกิจการ และผู้จัดการ ก็ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการท้องถิ่นเฉพาะกิจขึ้น เพื่อประสานงาน

ตารางที่ 2 ข้อมูลเพื่อการเตือนภัย

ตาราง 3 เส้นทางการเดินทางที่เสนอขึ้นสำหรับศรีลังกา

เส้นทางที่มีความเสี่ยงสูง	เส้นทางที่มีความเสี่ยงปานกลาง
1. เส้นทางสู่กรุงโคลัมโบ เป้าหมายอยู่ที่ย่านการค้าตามถนนสายนี้ โรงเรียนอนุบาล โรงพยาบาลมาโฮมาเดรา โรงเรียนซี ดับบลิว ดับบลิว คานนากร่า วิทยาลัยดาดัลลา บีทีเอส เส้นทางนี้สิ้นสุดลงที่หมู่บ้านถัดไป โดยตำรวจจะปิดกั้นการจราจรที่จะเข้ามาสู่เมือง ที่หมู่บ้านนี้	1. ถนนฮูมส์-ริชมอนด์: เป้าหมายอยู่ที่มหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ตามถนนสายนี้ ย่านการค้า ย่านที่อยู่อาศัย และมีเป้าหมายเพื่ออพยพผู้คนไปยังที่สูงโดยใช้ถนนสายนี้
2. เส้นทางสู่เมืองมัตตารา: เป้าหมายอยู่ที่ถนนเลียบชายทะเล สถานีประมงที่อยู่ถัดจากท่าเรือและฐานทัพเรือ ฐานทัพเรือ ท่าเรือเมือง Galle บริษัทน้ำมันเชย์ลอน การไฟฟ้าเชย์ลอน วิทยาลัยสตูดาร์มา ย่านการค้าตามถนนสายนี้ โรงงานซีเมนต์ โดยตำรวจจะปิดกั้นการจราจรที่จะเข้าสู่เมือง ที่บริเวณอนุสาวรีย์	2. ถนนเวควารา: เป้าหมายอยู่ที่ย่านการค้า โรงภาพยนตร์ วิทยาลัยวิทยาโลก โรงพยาบาลเอกชนและคลินิกในพื้นที่ และมีเป้าหมายเพื่ออพยพผู้คนไปยังที่สูงโดยใช้เส้นทางนี้
3. พื้นที่คอรอร์โดยสาร และสถานีรถไฟ: เป้าหมายอยู่ที่อาคารที่ทำการเทศบาล พื้นที่ท่าเรือและเรือนจำ โดยตำรวจจะขึ้นนำการอพยพให้กับผู้คนให้ไปยังพื้นที่สูง และให้คนลงจากรถโดยสารตรงบริเวณท่าเรือ	3. เส้นทางสู่คอรอร์พิทยา: เป้าหมายอยู่ที่ย่านการค้าตามถนนสายหลัก โดยเฉพาะ ตลาด
4. ย่านการค้าในเมือง: เป้าหมายอยู่ที่ที่ทำการไปรษณีย์ ย่านการค้าตามถนนสายหลัก ตลาดผัก และตลาดปลา	4. ถนนบันดานรายะคา มะวัดตา: เป้าหมายอยู่ที่ชุมชนใกล้เคียงที่อยู่ด้านหลังฐานทัพเรือและท่าเรือ และมีเป้าหมายเพื่ออพยพผู้คนเข้าสู่พื้นที่บนบก
	5. พื้นที่ด้านหลังท่าเรือ: เป้าหมายอยู่ที่ชุมชนใกล้เคียงที่อยู่ด้านหลังท่าเรือ ต้องเคลื่อนย้ายไปสู่พื้นที่บนบก
	6. ถนนอาคูลเรสสา: เป้าหมายอยู่ที่ย่านการค้าตามถนนสายนี้ และ วิทยาลัย อัสตุน และชุมชนใกล้เคียง

ด้านการติดประกาศสัญลักษณ์ตามถนนและสถานที่ต่างๆ การพัฒนาแผนการทำงานในยามฉุกเฉิน การใช้สัญญาณเตือน และการประสานกับทั้งคณะกรรมการด้านเทคนิคและศูนย์การจัดการภัยพิบัติ ที่รับผิดชอบการประสานงานด้านนี้

ประสบการณ์จากทั่วโลกชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของระบบการเตือนภัยล่วงหน้าอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ ดังตัวอย่างโครงการการดำเนินงานระบบการเตือนภัยที่เป็นระบบที่เมือง Galle ซึ่งได้แสดงให้เห็นถึงการเชื่อมโยงการดำเนินงานจากระดับประเทศไปสู่ระดับท้องถิ่น

ความสนับสนุนจากหน่วยงานส่งเสริมระบบการเตือนภัยล่วงหน้าของ UNISDR หรือ UNISDR-PPEW นั้น มีประโยชน์มาก โครงการข้างต้นได้จัดทำขึ้นภายใต้แผนงานการทำงานเร่งด่วนแห่งสหประชาชาติต่อเหตุการณ์แผ่นดินไหว-สึนามิในมหาสมุทรอินเดีย 2548 ซึ่งมีการประสานโดยสำนักงาน UN-OCHA นอกจากนี้ โครงการดังกล่าว ยังได้รับการสนับสนุนด้านเทคนิคจาก Srimal Sarmansiri ของศูนย์ข้อมูลด้านมนุษยธรรม สำนักงาน UN-OCHA ประจำเมือง Galle เจ้าหน้าที่จากศูนย์การจัดการภัยพิบัติแห่งศรีลังกา และจากสำนักงาน UNDP ด้วย รวมทั้งการสนับสนุนจากเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่างๆทั้งที่อยู่ในกรุงโคลัมโบ

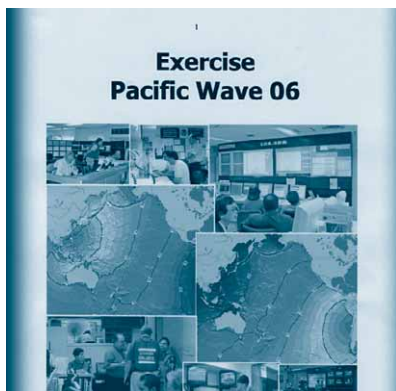
และเมือง Galle ด้วย อีกทั้งครูใหญ่และเจ้าหน้าที่จากโรงเรียนซี ดับบลิว ดับบลิว คานนากร่า ซึ่งได้ให้ความร่วมมือจนกระทั่งโครงการแล้วเสร็จ ●

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงการ กรุณาติดต่อคุณจวน คาลอส วิลลาگران เดอ ลีอง UNU-EHS ที่ villagran@ehs.unu.edu

คู่มือแบบฝึกซ้อม Pacific Wave 06

ม การฝึกซ้อมสถานการณ์เหมือนจริงขึ้นภายใต้ระบบการเตือนภัยและการบรรเทาภัยสึนามิ มหาสมุทรแปซิฟิก ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากองค์การ UNESCO—IOC ที่ได้พัฒนาระบบมากกว่า 40 ปี แบบฝึกซ้อมดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อเตรียมความพร้อม ประเมินศักยภาพการรับมือกับภัยพิบัติในแต่ละประเทศ และปรับปรุงการประสานงานในภูมิภาค

สถานการณ์เหมือนจริงนี้แบ่งการดำเนินการออกเป็น 2 ช่วง โดยเริ่มต้นจากวารสารเตือนภัยสึนามิจำลองที่ออกมาจากศูนย์เตือนภัยสึนามิในแปซิฟิกที่ฮาวายในวันที่ 16 พฤษภาคม 2549 และมีการซ้อมภายใต้สถานการณ์สมมติ 2 สถานการณ์ คือ ซิสต่อนได้ และ ฟิลิปปินส์ตอนเหนือ เพื่อให้ทุกประเทศได้เข้าร่วม มีการแจกแจงการไปยังหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นและหน่วยงานฉุกเฉินแห่งชาติที่รับผิดชอบเรื่องการรับมือกับสึนามิของแต่ละประเทศ และได้มีการแจ้งอย่างชัดเจนว่า กิจกรรมดังกล่าวเป็นการฝึกซ้อมเท่านั้น ไม่ใช่การเกิดเหตุการณ์สึนามิจริง และในขั้นตอนที่ 2 ซึ่งเกิดขึ้นในวันเดียวกัน โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐทำการประชาสัมพันธ์ข้อมูลไปยังหน่วยงานรับมือและจัดการเหตุฉุกเฉินในท้องถิ่น เป็นการจำลองถึงสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้น

การแจ้งหน่วยงานบริเวณชุมชนชายฝั่งอย่างน้อยหนึ่งชุมชน นับเป็นตัวชี้วัดที่เพียงพอของระบบการเตือนภัยที่ทำการฝึกซ้อมในครั้งนี้ หลายประเทศได้เข้าร่วมการฝึกซ้อมดังกล่าว เพื่อปรับปรุงขั้นตอนการรับมือกับสึนามิ ซึ่งรวมถึงประเทศออสเตรเลีย ซิลี ฮังการี หมู่เกาะคุก ฟิลิปปินส์ เกาหลี นิวซีแลนด์ นิการากัว มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ ซามัว และไทย

รายละเอียดเพิ่มเติม และการดาวน์โหลดแบบทดสอบ “Exercise Pacific Wave 06 Manual” รวมทั้งข้อความข่าวสารจริงที่ประกาศโดยศูนย์เตือนภัยสึนามิที่แปซิฟิก องค์การอุตุนิยมวิทยาในแปซิฟิก และศูนย์เตือนภัยสึนามิที่อ่าวสาเกา/ชายฝั่งด้านตะวันตกสามารถดูได้ที่เว็บไซต์ของ ICG/PTWS ที่ http://ioc3.unesco.org/ptws/exercise_pacific_wave_06.htm

คู่มือแบบฝึกซ้อมล่าสุด ลงวันที่ 4 พฤษภาคม 2549

การสื่อสารในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ

การสื่อสารมวลชนทั้งสถานีวิทยุ 20 แห่ง สำนักพิมพ์ในท้องถิ่นอาเจะห์ (อินโดนีเซีย) และในภูมิภาคได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงทั้งจากแผ่นดินไหว และสึนามิ ธันวาคม 2548 สื่อสิ่งพิมพ์อุปกรณ์การสื่อสารเสียหายอย่างสิ้นเชิง รวมถึงการสูญเสียเพื่อนร่วมงานไปกับเหตุการณ์อันน่าสลดใจดังกล่าว ถึงแม้จะมีพยายามปรับปรุงระบบอุปกรณ์หลังจากเหตุการณ์สึนามิ แต่ก็ยังไม่สามารถทำให้มีศักยภาพที่ดีเท่ากับเมื่อครั้งก่อนสึนามิได้ ประกอบกับความจำเป็นในการเสริมสร้างศักยภาพสำหรับสถานการณ์ที่เร่งด่วน จึงทำให้งานด้านการสื่อสารเน้นไปที่การสนับสนุนด้านอุปกรณ์การสื่อสาร แผนงานการฝึกอบรม แนวคิดการทำงานเพื่อการพัฒนากิจกรรม และข่าวสารด้านมนุษยธรรม นอกจากนี้ ยังต้องคำนึงถึงการแลกเปลี่ยนข่าวสารกับหน่วยงานภาครัฐ องค์การระหว่างประเทศ และระหว่างงานสื่อด้วยกันอีกด้วย

การสร้างศักยภาพหลังเหตุการณ์สึนามิให้กับสื่อวิทยุในเมืองอาเจะห์ประเทศอินโดนีเซีย

ในเดือนมกราคม 2549 องค์การ UNESCO ได้จัดการฝึกอบรมระยะเวลา 3 วันให้แก่สื่อวิทยุ เกี่ยวกับการค้นหาสมาชิกครอบครัวผู้เสียชีวิต สภาวะเครียดหลังเหตุการณ์ การเสริมศักยภาพการปฏิบัติการช่วยเหลือ และข่าวสารด้านมนุษยธรรม นอกจากนี้ ได้มีการสนับสนุนอุปกรณ์ เช่น อุปกรณ์กำเนิดไฟฟ้า ให้แก่สถานีวิทยุ เอฟ เอ็ม Suara Aceh เนื่องจากได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง และมีปัญหาด้านไฟดับ ทางองค์การ UNESCO ร่วมกับหน่วยงานสนับสนุนสื่อระหว่างประเทศ ยังได้อำนวยความสะดวกในการจัดหาพื้นที่ และที่นอนจำนวน 6 หลัง จากองค์การอนามัยโลก และรัฐบาลสวีเดน มาตั้งใกล้สถานีด้วย

การให้ความช่วยเหลือแก่หน่วยงานด้านสื่อสารมวลชนและข่าวสารหลังเหตุการณ์สึนามิ ในอาเจะห์นั้น เน้นความพยายามในการฟื้นฟูสภาพศักยภาพสถานีวิทยุ รวมทั้งสร้างสถานีวิทยุ Radio

Nikoya ขึ้นมาใหม่ในเมืองบันดา อาเจะห์ เนื่องจากของเดิมถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงจากเหตุแผ่นดินไหวและสึนามิ Radio Nikoya ร่วมงานกับองค์การ UNESCO ตั้งแต่ปี 2542 โดยการสนับสนุนจากรัฐบาลเดนมาร์ก ในการเสริมศักยภาพสถานีวิทยุท้องถิ่นในอินโดนีเซีย ความช่วยเหลือจากองค์การ UNESCO รวมถึงการจัดหาอุปกรณ์ต่างๆ (อุปกรณ์การถ่ายทอด การกระจายเสียง อุปกรณ์ภาคสนาม) ความช่วยเหลือด้านการเงินสำหรับคนทำงาน พนักงานที่ปฏิบัติงานในสถานี เป็นเวลา 1 ปี สถานีวิทยุใหม่เป็นอาคารบ้านเช่า ที่ได้รับการปรับปรุงให้เป็นสถานีวิทยุ

สถานีวิทยุเปิดตัวอีกครั้งอย่างง่ายในวันที่ 31 พฤษภาคม 2549 โดยมีผู้ร่วมงานประมาณ 100 คน จากองค์กรระหว่างประเทศ และหน่วยงานอื่นๆ เช่น UNESCO ประจำกรุงจาการ์ตา ผู้ว่าราชการจังหวัดบันดา อาเจะห์ โดยมีนายมารวาดี เนอร์ดิน และอาจารย์สเตเฟน ฮิลล์ ผู้อำนวยการองค์การ UNESCO ประจำกรุง เป็นผู้ตัดริบบิ้นเปิดดำเนินการอย่างเป็นทางการ หลังจากนั้น Radio Nikoya ก็กลายเป็นที่รู้จักมากขึ้นในบันดา อาเจะห์ โดยเฉพาะในเรื่องการให้ข่าวสาร การจัดการโปรแกรมฝึกอบรม เทคนิคและการจัดทำวารสาร ทั้งนี้เพื่อให้มั่นใจว่าการฟื้นฟูศักยภาพทำงานแก่เจ้าหน้าที่สามารถดำเนินต่อไปได้อย่างยั่งยืน หลังจากความช่วยเหลือจาก UNESCO ได้เสร็จสิ้นลง

และด้วยความร่วมมือกับสมาคมผู้กระจายเสียงเอกชนแห่งอินโดนีเซีย (Private Radio Broadcasters Association หรือ PRSSNI) ทางองค์การ UNESCO ก็ได้จัดการฝึกอบรมและประชุมเชิงปฏิบัติการหลายครั้งโดยมีผู้เข้าร่วมจากสมาชิกของ PRSSNI ในอาเจะห์ การฝึกอบรมหลายครั้งจัดขึ้นในเดือนธันวาคม 2548 ได้แก่ วันที่ 7-9 ธันวาคม เป็นการฝึกอบรมด้านการจัดการแก่เจ้าของ หรือผู้จัดการสถานีวิทยุทั้งหมดในอาเจะห์ วันที่ 14-16 ธันวาคม เป็นการอบรมด้านเทคนิคแก่เจ้าหน้าที่ทางเทคนิคของสถานี วันที่ 27—29 ธันวาคม เป็นการอบรมด้านการสื่อสารมวลชนแก่ผู้สื่อข่าวของทุกสถานี นอกจากนี้ มีการจัดหาอุปกรณ์เกี่ยวกับการกระจายเสียงให้กับสมาชิก PRSSNI ด้วย

การฟื้นฟูศักยภาพการสื่อสารกับชุมชนในท้องถิ่น

ทางองค์การ UNESCO ประจำกรุงจาการ์ตา ได้ให้ความช่วยเหลือกับกิจกรรมเฉพาะกิจหลายกิจกรรม เพื่อช่วยฟื้นฟูศักยภาพการสื่อสารกับชุมชนในท้องถิ่นที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ

1 ด้วยเงินทุนที่ได้มีการรวบรวมจากสมาคมนักข่าวเดนมาร์ก เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยสึนามิในอาเจะห์ ทางสมาคมจึงได้เรียกร้องให้องค์การ UNESCO ประจำกรุงจาการ์ตา ช่วยอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงและการแจกจ่ายเครื่องรับสัญญาณวิทยุให้กับผู้ประสบภัยที่อาศัยอยู่ในค่ายภายหลังจากที่บ้านเรือนถูกทำลายไปกับสึนามิ ด้วยเงินดังกล่าวบวกกับเงินสมทบบางส่วน ทางองค์การ UNESCO จึงได้ดำเนินการจัดซื้อเครื่องรับสัญญาณวิทยุฉุกเฉินที่ไม่ต้องใช้แบตเตอรี่ จำนวน 100 เครื่อง ซึ่งจะทำให้ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้ เครื่องรับสัญญาณวิทยุดังกล่าวได้มีการแจกไปยังค่ายผู้ประสบภัยที่ได้รับการคัดเลือกมาหนึ่งแห่ง

2 จากความร่วมมือกับมูลนิธินิรุฒ ซึ่งเป็นองค์กรในจาการ์ตา ทางองค์การ UNESCO ประจำกรุงจาการ์ตา ได้ออกแบบชุดกิจกรรมหลายอย่าง

เพื่อเสริมความเข้มแข็งในชุมชนท้องถิ่นในอาเจะห์ผ่านสื่อหลายประเภท กิจกรรมดังกล่าว ได้แก่ การจัดตั้งศูนย์การสื่อสารในเมืองบันดา อาเจะห์ ซึ่งจะเป็นแหล่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชนและเป็นที่ที่ประชาชนสามารถเรียนรู้การใช้เทคโนโลยีเพื่อการสื่อสารได้ การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการด้านการจัดทำภาพยนตร์เรื่องสั้น แล้วตามด้วยการผลิตภาพยนตร์เรื่องสั้นจริงที่เกี่ยวกับการกระบวนการฟื้นฟูสภาพในระดับชุมชน นอกจากนี้ก็มีการวางแผนถึงกิจกรรมโรงภาพยนตร์เคลื่อนที่ด้วย

3 อาเจะห์นั้น เป็นจังหวัดที่มีชื่อเสียงด้านวัฒนธรรมการสื่อสารซึ่งตกทอดมาหลายชั่วคน ไม่ว่าจะเป็นการเชิดดนตรีการรำเป็นสื่อ นิทานสำหรับเด็ก โรงละคร และการแสดงศิลปวัฒนธรรมต่างๆ แต่สื่อวัฒนธรรมดังกล่าวเหล่านี้บางส่วนก็ถูกทำลายไปกับสึนามิ และผู้นำเสนอบางคนก็เสียชีวิต ทางองค์การ UNESCO จึงได้สนับสนุนให้เกิดการอนุรักษ์สื่อวัฒนธรรมดังกล่าวเพื่อให้เยาวชนรุ่นต่อไปสามารถเข้าถึงและเรียนรู้ได้ จึงส่งเสริมให้มีการจัดทำสารคดีภาพและเสียงเรื่องสื่อวัฒนธรรมของอาเจะห์ โดยร่วมมือกับมหาวิทยาลัยแห่งอินโดนีเซียและศูนย์เทคโนโลยีการสื่อสาร ●

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อองค์การ UNESCO ประจำกรุงจาการ์ตา ที่ Jakarta@unesco.org

ฐานข้อมูลด้านสึนามิและประเด็นด้านการเตือนภัยล่วงหน้า

ระบบข้อมูลการเตือนภัยสึนามิล่วงหน้า (Tsunami Early Warning Information System หรือ TEWIS)

ระบบข้อมูลการเตือนภัยสึนามิล่วงหน้า หรือ TEWIS เป็นฐานข้อมูลออนไลน์ที่ประกอบด้วยข้อมูลด้านเอกสาร รายละเอียดเพื่อการติดต่อและข้อมูลด้านกิจกรรมต่างๆ ที่ได้รับการสนับสนุนภายใต้โครงการของสหประชาชาติ ซึ่งมีพันธมิตรและองค์กรผู้ให้การสนับสนุนที่หลากหลายที่ชื่อ “การประเมินและการเสริมสร้างศักยภาพให้กับระบบการเตือนภัยล่วงหน้าในประเทศที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2547” เอกสารต่างๆจะประกอบไปด้วยแผน รายงาน แผนที่ รูปภาพ และงบประมาณ อย่างไรก็ตาม ชุดข้อมูลที่เป็นตัวเลขนั้นมีค่อนข้างจำกัด เพราะข้อมูลส่วนใหญ่มีการจัดเก็บและดูแลรักษาที่อื่นโดยหน่วยงานที่รับผิดชอบ โดยหลักแล้วระบบข้อมูลนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือข้อมูลสาธารณะ และ ข้อมูลที่ต้องใช้รหัสผ่านในการเข้าถึงสำหรับเจ้าหน้าที่โครงการ ระบบข้อมูลในขณะนี้เน้นการดำเนินการกิจกรรมภายใต้โครงการสึนามิเท่านั้น แต่จะมีการขยายเพิ่มขึ้นเพื่อให้ครอบคลุมโครงการอื่นๆที่เกี่ยวข้องและโครงการในระดับประเทศด้วย การพัฒนาระบบข้อมูลการเตือนภัยสึนามิล่วงหน้านี้ สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลือจากหน่วยงานฉุกเฉินแห่งสหประชาชาติสำหรับเหตุแผ่นดินไหวและสึนามิ ปี 2548 ในมหาสมุทรอินเดีย รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาดูที่ www.unisdr-earlywarning.org/tewis

เว็บไซต์ใหม่สำหรับศูนย์ช่วยเหลือเพื่อการติดตามการฟื้นฟูบูรณะจากเหตุภัยพิบัติ (Disaster Tracking Recovery Assistance Centre หรือ D-TRAC)

ในโอกาสครบรอบ 1 ปีเหตุการณ์สึนามิในมหาสมุทรอินเดีย ทางศูนย์ช่วยเหลือเพื่อการติดตามการฟื้นฟูบูรณะจากเหตุภัยพิบัติ (Disaster Tracking Recovery Assistance Centre หรือ D-TRAC) ในประเทศไทย ได้พัฒนาเว็บไซต์เพื่อให้ข้อมูลด้านสถานการณ์และความก้าวหน้าในการดำเนินกิจกรรมเพื่อการบรรเทาภัยจากสึนามิ สามารถดูเว็บไซต์ได้ที่ www.d-trac.org นอกจากนี้ ยังมีรายงานในรายละเอียด ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ขององค์กร 27 องค์กรที่ให้ความช่วยเหลือในระยะการบรรเทาผลกระทบ รวมทั้งมีแผนที่ ชื่อหมู่บ้าน และรายการขอความช่วยเหลือต่อองค์กรที่ให้การสนับสนุนและความช่วยเหลือเพื่อการฟื้นฟูจากภัยสึนามิ ศูนย์ดังกล่าวเป็นแนวคิดที่เกิดขึ้นร่วมกันจากสภาผู้แทนราษฎร โดยนายฤกษ์ ศรีฟ้า และสำนักงานอำเภอคุรุบุรี ตั้งขึ้นเพื่อประสานการดำเนินการเพื่อการบรรเทาผลกระทบจากสึนามิ โดยมีการจัดทำระบบที่มีประสิทธิภาพในการรวบรวมข้อมูล การบริหารจัดการ และการเข้าถึงข้อมูลกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการบรรเทาผลกระทบจากสึนามิในจังหวัด ทั้งนี้ ทางหน่วยงานท้องถิ่นและองค์กรระหว่างประเทศ รวมทั้งทางสภาผู้แทนราษฎรเอง ก็ได้เรียกร้องให้มีการขยายงานเพื่อให้ครอบคลุมถึงภัยพิบัติทางธรรมชาติอื่นๆของจังหวัดด้วย ●

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อที่ Saundra.s@d-trac.org

การดำเนินการด้านการเตือนภัยล่วงหน้าโดยทั่วไป

การจัดตั้งศูนย์เตือนภัยพิบัติแห่งชาติขึ้นในประเทศไทย

รัฐบาลไทยได้จัดตั้งศูนย์เตือนภัยพิบัติแห่งชาติขึ้นโดย ฯพณฯ หนานายกรัฐมนตรี ดร.ทักษิณ ชินวัตร เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2548 เพื่อประสานงานในระดับประเทศด้านการพัฒนาและการดำเนินงานระบบเตือนภัยพิบัติล่วงหน้าสำหรับเหตุการณ์สึนามิและภัยพิบัติทางธรรมชาติอื่นๆ

หน้าที่หลักของศูนย์คือ การสังเกตการณ์แผ่นดินไหวและวิเคราะห์ข้อมูลการสั่นสะเทือนเพื่อพิจารณาความเป็นไปได้ในการเกิดภัยสึนามิขึ้นก่อนที่จะออกประกาศแจ้งเตือนสาธารณะและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งทีมผู้ช่วยเหลือเพื่ออพยพผู้คนไปยังสถานที่ที่ปลอดภัย ทางศูนย์ได้มีการประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ในประเทศ ได้แก่ ADPC เพื่อการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและการพัฒนาทรัพยากรบุคคล และองค์การเพื่อการค้าและการพัฒนาแห่งสหรัฐอเมริกา (US Trade and Development Agency หรือ USTDA) ด้านความช่วยเหลือทางเทคนิคในโครงการ "การบูรณาการระบบการเตือนภัยพิบัติและการพัฒนาศักยภาพ"

นอกจากนี้ ทางศูนย์ มีการประสานงานอย่างใกล้ชิดกับ UNISDR ในการดำเนินการด้านการให้การศึกษาภายใต้โครงการระบบการเตือนภัยล่วงหน้าสำหรับสึนามิในมหาสมุทรอินเดีย ได้มีการจัดทำเอกสารเพื่อการศึกษาและสร้างความตระหนักขึ้นจำนวนมาก รวมถึงเอกสาร "วงล้อแห่งการขับเคลื่อนเพื่อรับมือกับภัยธรรมชาติ" ทั้งภาษาไทยและอังกฤษ ซึ่งได้มีการเผยแพร่ให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องในจังหวัดพังงา กว่า 3,000 คน เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจในเรื่องแผนการดำเนินการเพื่อรับมือกับภัยธรรมชาติประเภทต่างๆ อีกทั้ง ได้มีการจัดทำแผนปฏิบัติการเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือกับภัยธรรมชาติ ซึ่งมีการจัดทำเป็น 6 ภาษา (จีน อังกฤษ เยอรมัน เกาหลี สเปน และไทย) นอกจากนี้ ศูนย์ ยังได้มีการประสานกับ ADPC

สำนักงาน UNISDR และ กระทรวงศึกษาธิการของไทยในการดำเนินการฝึกซ้อมการอพยพของครูและนักเรียนโรงเรียนห้วยละมู ที่ตำบลท้ายเหมือง จังหวัดพังงา เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2549 และสำหรับด้านเทคนิค ทางศูนย์และกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ได้จัดทำแผนป้ายการอพยพจำนวน 4,616 แผ่น และ 177 สัญลักษณ์ (เพื่อติดใน 6 จังหวัดชายฝั่งของไทย) รวมทั้งได้มีการติดตั้งหอเตือนภัย 76 แห่งใน 6 จังหวัด เมื่อเดือนธันวาคม 2548 โดยหอเตือนภัยนี้ เชื่อมต่อกับศูนย์ ผ่านระบบดาวเทียม IMARSAT

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณเชตศักดิ์ วีระพัทธ์ ศูนย์เตือนภัยพิบัติแห่งชาติ ที่ cvirapat@hotmail.com

สถานีเตือนภัยล่วงหน้ามีอยู่ดำเนินการในประเทศไทย และคาดว่าจะมีเพิ่มอีก 8 แห่ง

สถานีข่าวช่อง 11 ของอินทามัน และวิทยุแห่งประเทศไทย ความถี่ FM 90.5 ในเมืองภูเก็ต ขณะนี้ได้มีการออกอากาศไปยังจังหวัดพังงา กระบี่ และภูเก็ตแล้ว ในขณะเดียวกัน ในเว็บไซต์ www.thaisnews.com ก็ได้มีการประกาศในวันที่ 14

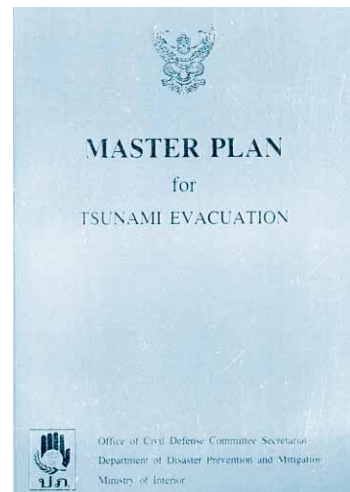

มีนาคม 2549 ถึงอีกสถานีหนึ่งที่จะเริ่มดำเนินการแจ้งภัยล่วงหน้าบนเกาะสิมิลัน พร้อมกับอีก 8 สถานีที่กำลังเตรียมเริ่มดำเนินการ นอกจากนี้ ความคืบหน้าของการจัดตั้งสถานีเตือนภัยล่วงหน้าภายใต้ความรับผิดชอบของกองทัพเรือ รองผู้บัญชาการธนา บุญนาค ได้แจ้งถึงระบบนำร่องที่เกาะเสม็ดและเกาะสิมิลัน ที่ได้มีการดำเนินการแล้ว นอกจากนี้ ทางกองทัพเรือได้วางแผนที่จะติดตั้งสถานีขึ้นอีก 8 แห่งในจังหวัดแนวชายฝั่งอันดามัน ภายในปี 2549 เมื่อเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหวในท้องทะเล เกร์วัดระดับน้ำของสถานีจะตรวจวัดระดับความสูงของกระแสน้ำ และจะรายงานไปยังคอมพิวเตอร์ ในขณะที่ยานพาหนะที่ดูแลก็จะทำการตรวจเช็คพื้นที่และแจ้งไปยังศูนย์เตือนภัยพิบัติแห่งชาติ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแผ่นดินไหวอื่นๆ ในประเทศไทยและประเทศอื่นๆ ก่อนที่จะออกประกาศแจ้งเตือนสาธารณะ

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาดูที่ www.thais-news.com/news_detail.php

การจัดทำแผนแม่บทเพื่อการอพยพจากเหตุการณ์สึนามิ ในประเทศไทย

รัฐบาลไทย โดยสำนักเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย ได้จัดทำ "แผนแม่บทเพื่อการอพยพจากเหตุการณ์สึนามิ" เพื่อให้เป็นกรอบแนวทางของประเทศในการอพยพเมื่อเกิดภัยสึนามิ แผนขนี้มีการกำหนดและการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบและสายการรายงานอย่างชัดเจน (รวมถึงแผนการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ)

เพื่อให้เกิดการเตือนภัยล่วงหน้าอย่างมีประสิทธิภาพ) เพื่อให้เกิดกระบวนการตัดสินใจที่ประสานกันในเรื่องการอพยพและควบคุมการขึ้นตระหนักในชุมชนแผนขนี้ นับเป็นเอกสารที่เป็นประโยชน์ในการสร้างความตระหนักและความรู้ความเข้าใจในหมู่ชุมชนเกี่ยวกับภัยสึนามิ นอกจากนี้ ในแผนข ได้มีการพูดถึงบริเวณและหมู่บ้านที่มีความเสี่ยงและความล่อแหลมต่อภัยสึนามิ อันตรายจากคลื่นสูงและแผ่นดินไหว และมีคำแนะนำที่ชัดเจนในการฝึกซ้อมการอพยพจากเหตุการณ์สึนามิ และเหตุการณ์จำลองอื่นๆ อีกด้วย ●

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ที่ www.disaster.go.th

กรอบแผนปฏิบัติการ และดำเนินการฮิวโก้ เพื่อภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

“กรอบแผนปฏิบัติการฮิวโก้ ได้กำหนดแนวทางที่เป็นรูปธรรมในการลดผลกระทบจากภัยพิบัติสำหรับทศวรรษหน้า ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการป้องกันโรงเรียนและสถานพยาบาล รวมถึงการติดตั้งระบบการเตือนภัยล่วงหน้าด้วย หากได้มีการดำเนินการปฏิบัติแล้ว มาตรการเหล่านี้จะช่วยลดผลกระทบจากภัยพิบัติที่เกิดขึ้นต่อสังคมและเศรษฐกิจ ทำให้จำนวนผู้เสียชีวิตและผู้ที่ได้รับผลกระทบจากภัยธรรมชาติลดลงได้ นี่จึงเป็นสิ่งสำคัญที่รัฐบาลประเทศต่างๆจะต้องดำเนินการตามมาตรการเหล่านั้น และต้องดำเนินการโดยเร็วด้วย”

โดย นายบิล คลินตัน อดีตพิเศษของหน่วยงานสหประชาชาติเพื่อการฟื้นฟูเหตุการณ์ภัยจากสึนามิ

กรอบแผนปฏิบัติการฮิโงะ (Hyogo Framework for Action หรือ HFA) ปี 2548-2558: การสร้างความแข็งแกร่งให้แก่อำเภอและชุมชนในการรับมือกับภัยพิบัติ เป็นผลสำคัญที่ได้จากการประชุมโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ ซึ่งจัดขึ้นเมื่อเดือนมกราคม 2548 ระหว่างการประชุม รัฐบาลจาก 168 ประเทศ ได้รับรองกรอบแผนปฏิบัติการฮิโงะ และนำมาใช้เป็นแผนงานระยะสิบปีเพื่อให้โลกปลอดภัยจากภัยพิบัติธรรมชาติมากขึ้น และยึดมั่นที่จะดำเนินการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ โดยกรอบแผนฯ นี้ จัดเป็นต้นแบบในการพยายามบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติของโลก ระหว่างปี 2548-2558 โดยมีเป้าหมายที่จะลดความสูญเสียต่อชีวิตและสังคม ความสูญเสียต่อทรัพย์สิน เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมของชุมชนและประเทศให้ได้น้อยที่สุด โดยกรอบแผนฯ ได้เสนอหลักการเพื่อเป็นแนวทาง และลำดับของสิ่งที่ต้องลงมือกระทำตามความสำคัญ รวมถึงวิธีการปฏิบัติเพื่อให้ชุมชนที่มีความเสี่ยงสามารถรับมือกับภัยพิบัติได้

ห้าอันดับแรกที่มีการระบุไว้ในกรอบแผนฯ เพื่อให้รัฐบาล องค์การต่างๆ และผู้ปฏิบัติงานในทุกระดับนำไปใช้ในการออกแบบแนวทางการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ได้แก่

“ผมขอแสดงความยินดีกับรัฐบาลศรีลังกาที่ได้มีการจัดทำแนวทางดำเนินการเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติซึ่งได้แสดงให้เห็นถึงภาวะผู้นำอย่างเต็มเปี่ยมทักษะเฉพาะด้านที่เข้มแข็ง และผลพวงจากการปรึกษาหารืออย่างกว้างขวาง เมื่อปีที่แล้ว ชุมชนจากนานาชาติได้ตกลงที่จะใช้กรอบแผนฮิโงะ ปี 2548-2558 เป็นแผนในการรับมือกับภัยพิบัติและผลกระทบที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และแนวทางการดำเนินการดังกล่าวนี้ก็เป็นไปในทิศทางเดียวกับกรอบแผนฮิโงะ และจะเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้การดำเนินงานตามกรอบแผนฮิโงะนั้นประสบผลสำเร็จได้

แนวทางการดำเนินการดังกล่าวนี้ สมควรได้รับการสนับสนุนอย่างยิ่งจากหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือต่างๆ ในการประชุมนานาชาติครั้งที่สาม ว่าด้วยการเตือนภัยล่วงหน้า ที่กรุงบอนนี ประเทศเยอรมนี ผมได้มีโอกาสร่วมประชุมพิเศษเกี่ยวกับการหาวิธีการเร่งพัฒนาระบบเตือนภัยสึนามิในมหาสมุทรอินเดีย แนวคิดในที่ประชุมซึ่งประกอบด้วยหน่วยงานหลักๆ เจ็ดแห่งได้เสนอให้มีการเสนอรูปแบบการสนับสนุนแก่ประเทศในภูมิภาคดังกล่าว เพื่อช่วยพัฒนาระบบเตือนภัยและบรรเทาความเสี่ยง ข้อเสนอได้รับการสนับสนุนจากยุทธศาสตร์ระหว่างประเทศของสหประชาชาติ เพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ หรือ UNISDR ผมขอให้รัฐบาลได้ตรวจสอบข้อเสนอดังกล่าวเพื่อพิจารณาว่าสิ่งนี้จะช่วยให้ท่านประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแนวทางการดำเนินการของท่านได้อย่างไร ในภาคหน้า ศรีลังกาจะต้องปลอดภัยยิ่งขึ้นเมื่อท่านได้ปฏิบัติตามแนวทางดังกล่าวนี้ และผมจะขอสนับสนุนอย่างเต็มที่”

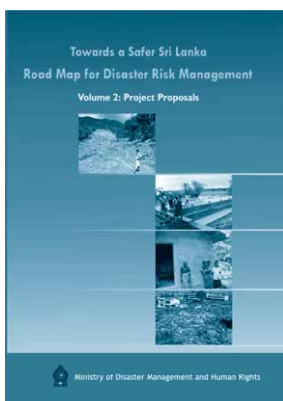
ประธานาธิบดีบิล คลินตัน ชุดพิเศษของหน่วยงานสหประชาชาติเพื่อการฟื้นฟูเหตุการณ์ภัยจากสึนามิ ในโอกาสเปิดตัวแนวทางการดำเนินการ เพื่อการบรรเทาภัยพิบัติในประเทศศรีลังกาที่กรุงโคลัมโบ เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2549

- **ให้ความสำคัญต่อการบรรเทาภัยพิบัติ:** ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าการบรรเทาภัยพิบัติเป็นสิ่งเร่งด่วนที่หน่วยงานระดับประเทศและชุมชนต้องให้ความสำคัญ พร้อมทั้งวางมาตรการในการปฏิบัติขั้นพื้นฐานไว้ด้วย
- **รู้จักความเสี่ยงและดำเนินการจัดการ:** จะต้องรับรู้ ประเมิน และเฝ้าติดตามความเสี่ยงจากภัยพิบัติ และส่งเสริมให้มีการเตือนภัยล่วงหน้า
- **สร้างความเข้าใจและความตระหนัก:** ใช้ความรู้ นวัตกรรม และการศึกษาเข้าช่วยสร้างวัฒนธรรมด้านความปลอดภัยและความเข้มแข็งในทุกระดับ
- **ลดปัจจัยความเสี่ยงที่เป็นสาเหตุทำให้เกิดภัยพิบัติ**
- **เตรียมการและพร้อมที่จะลงมือ:** ส่งเสริมการเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติให้มีความเข้มแข็งเพื่อให้เกิดประสิทธิผลในทุกระดับ

ระบบ UNISDR ได้พัฒนาเครื่องมือต่างๆ เพื่อช่วยในการทำงานของกรอบแผนฯ ซึ่งได้แก่

- แนวทางการปฏิบัติเชิงยุทธศาสตร์สำหรับระบบ UNISDR เพื่อช่วยในการดำเนินงานตามกรอบแผนปฏิบัติการฮิโงะ 2548-2558: การสร้างความแข็งแกร่งให้แก่อำเภอและชุมชนในการรับมือภัยพิบัติ
- แผ่นพับประชาสัมพันธ์ของกรอบแผนฯ ซึ่งแสดงและอธิบายงานหลักห้าข้อที่ต้องกระทำก่อน เพื่อให้รัฐบาลและชุมชนนำไปปฏิบัติเพื่อให้สามารถรับมือกับภัยพิบัติได้
- คลิปวิดีโอเกี่ยวกับการบรรเทาภัยพิบัติ เรื่อง “เรื่องของเรทุกคน” (everybody's business) ซึ่งได้ผลิตให้แก่ TVE เพื่อย้ำว่าการบรรเทาภัยพิบัติควรเป็นส่วนสำคัญในการตัดสินใจทุกครั้งและเพื่ออธิบายว่าแนวทางที่ชัดเจนของกรอบแผนฯ จะช่วยบรรเทาภัยพิบัติได้อย่างไร คลิปวิดีโอนี้ผลิตขึ้นประมาณ 100 ชุดเป็นภาษาอังกฤษเพื่อแจกจ่ายให้แก่หน่วยงานหลักๆ และสื่อมวลชน ด้วยความร่วมมือกับองค์การ UNESCO คลิปดังกล่าวจะได้รับการแปลเป็นภาษาต่างๆ เพื่อเผยแพร่ในปี 2549 วิดีโอ “เรื่องของเรทุกคน” นี้ สามารถชมได้จาก www.unisdr.org/eng/media-room/media-room.htm
- แนวทางการดำเนินงานตาม “กรอบแผนปฏิบัติการฮิโงะ: เริ่มดำเนินการ” ซึ่งแนวทางนี้เพิ่งจะได้รับการพัฒนาและให้แนวทางตัวอย่าง และข้อเสนอแนะในการดำเนินการงานหลักห้าข้อที่ต้องกระทำก่อนอย่างเป็นรูปธรรม ●

เอกสารทั้งหมดนี้ สามารถดูได้ที่เว็บไซต์ของ UNISDR ที่ www.unisdr.org/eng/hfa/hfa.htm

การทบทวนและปรับปรุงกฎระเบียบ

การจัดการ ด้านองค์กรสถาบัน เพื่อการบรรเทา ความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

แนวทางเพื่อความปลอดภัยมากขึ้นสำหรับประเทศศรีลังกา

ศูนย์การจัดการภัยพิบัติแห่งศรีลังกา และกระทรวงการจัดการภัยพิบัติได้ออกเอกสารเกี่ยวกับกรอบการดำเนินการเพื่อการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติแห่งชาติ ชื่อว่า “แนวทางเพื่อความปลอดภัยมากขึ้นของศรีลังกา” (Roadmap for a Safer Sri Lanka) ขึ้นในเดือนธันวาคม 2548 โดยได้รับความร่วมมือจาก UNDP ศรีลังกา เอกสารดังกล่าว เป็นกรอบการดำเนินงานระยะสิบปีที่จะช่วยในการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติในอนาคต และเป็นแนวทางในการจัดการกับภัยพิบัติที่เกิดขึ้นในศรีลังกา เอกสารนี้ถือเป็นเอกสารเสนอแนะแนวทางเพื่อให้บรรลุ “วิสัยทัศน์ด้านการจัดการภัยพิบัติในศรีลังกา” ซึ่งรวมไปถึงโครงการ โปรแกรม และกิจกรรมที่จำเป็น

การสร้างความร่วมมือเพื่อดำเนิน ตามกรอบแผนฮิวโก้ ในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก: แผนยุทธศาสตร์การดำเนินงานแห่งชาติ

ภายใต้กรอบความร่วมมือแห่งเอเชียเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ทาง UNISDR ภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก ได้พัฒนาวิธีการใหม่ๆ เพื่อช่วยเหลือรัฐบาลในการดำเนินงานด้านการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติและดำเนินงานตามเป้าหมายของกรอบแผนฯในระดับประเทศ ซึ่งการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกนี้ได้รับความก้าวหน้าไปมาก อีกทั้งโครงการและกลไกมากมายก็ได้รับการพัฒนาไปในหลายระดับผ่านผู้ปฏิบัติงานต่างๆ แต่โดยส่วนใหญ่แล้วเป็นการพัฒนาเพียงในระยะสั้น และมีลักษณะเป็นเอกเทศ เพื่อตอบสนองความต้องการในลักษณะเฉพาะกิจ และไม่ได้เป็นโครงการที่ผ่านการบูรณาการระดับชาติและชุมชนหรือไม่ได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาล มีการกระจายทรัพยากรทางการเงินที่มีอยู่อย่างจำกัดออกไปเพื่อสนับสนุนแนวคิดต่างๆ ซึ่งไม่ก่อให้เกิดความยั่งยืนหรือผลในระยะยาว

ดังนั้น ทาง UNISDR และสมาชิกความร่วมมือด้านการบรรเทาภัยพิบัติแห่งเอเชีย ได้หาทางช่วยเหลือรัฐบาลที่สนใจให้สามารถคิดโครงการและกิจกรรมต่างๆ ที่สามารถนำไปปฏิบัติหรือวางแผนในระดับชาติและชุมชนได้ และยังช่วยกำหนดสิ่งที่ต้องกระทำอย่างเร่งด่วนเพื่อใช้ช่วยในการกำหนดโครงการที่จะนำไปสู่การบูรณาการระดับชาติและโครงการด้านยุทธศาสตร์เพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ซึ่งในประการหลังนั้นจะเกี่ยวข้องกับองค์กรและหน่วยงานต่างๆ ทั้งหมดทั้งในระดับชาติและระดับชุมชน โดยจะต้องเข้ามาร่วมพัฒนายุทธศาสตร์ที่สามารถตอบสนองความต้องการของประเทศในการบรรเทาภัยพิบัติภายใต้การนำของรัฐบาล

วิธีการเชิงยุทธศาสตร์ดังกล่าวพร้อมด้วยนโยบายที่สอดคล้องกันนั้น จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อประชาชนทุกคน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อรัฐบาลเอง เนื่องจาก (ก) สามารถช่วยให้เกิดความร่วมมือและการจัดการเกี่ยวกับแนวคิดในการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติที่ดีขึ้น (ข) ช่วยพัฒนาศักยภาพในการหาและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรโดยผ่าน

วัตถุประสงค์และกิจกรรมที่กำหนดไว้ชัดเจนในโครงการที่ได้รับการบูรณาการ (ค) ทำให้สามารถรวบรวมการเฝ้าติดตามและประเมินผลของโครงการและกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเข้าไปสู่โครงการด้านการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติที่มีองค์การดำเนินงานเพียงองค์กรเดียวภายใต้หน่วยงานรัฐที่ดูแลรับผิดชอบ (ง) ช่วยให้เกิดความเข้าใจ ความรู้ ความตระหนัก และความเข้าใจอันดีในด้านการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติในหมู่ผู้ปฏิบัติงานในประเทศต่างๆ ในภูมิภาค

ผลที่เด่นชัดที่ได้จากโครงการก็คือ การสร้างแผนปฏิบัติงานเพื่อบรรเทาภัยพิบัติเชิงยุทธศาสตร์ที่มีการบูรณาการ ซึ่งจะได้รับการรับรองจากองค์กรที่เกี่ยวข้องและองค์กรปฏิบัติงานหลักทั้งในระดับชาติและระดับชุมชนที่เกี่ยวข้องทั้งหมด และยังได้รับการยอมรับจากทั้งรัฐบาลและผู้ให้ความร่วมมือในการดำเนินงานด้านการพัฒนาอีกด้วย ในการสัมมนาเชิงปฏิบัติการระดับชาติ ได้มีการอภิปรายถกเถียงและทำความเข้าใจในสิ่งที่ต้องกระทำก่อนและกระบวนการดำเนินงาน ซึ่งรัฐบาลได้ให้คำมั่นและแสดงความรับผิดชอบ และได้รับการสนับสนุนจากผู้ให้ความร่วมมือต่างๆ กระบวนการสร้างการมีส่วนร่วมและมติมหาชนในระดับประเทศนับว่ามีความสำคัญพอกับผลลัพธ์ที่จะได้ โดยผลที่คาดว่าจะได้รับอื่นๆ ได้แก่

- การบูรณาการการบรรเทาภัยพิบัติเข้าสู่นโยบายแห่งชาติและการพัฒนาด้านเศรษฐกิจสังคมของรัฐบาล และสู่ภาคส่วนที่สำคัญในทุกๆ ระดับ
- การจัดตั้งแผนงานแห่งชาติของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติเพื่อช่วยในการดำเนินงานบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ และการดำเนินการตามกรอบแผนฮิวโก้ โดยอาศัยความร่วมมือระหว่างองค์กรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งในระดับชุมชนและระดับชาติ
- เสริมสร้างศักยภาพเพื่อสร้างความเข้มแข็งและเพิ่มความสามารถในการรับมือกับภัยพิบัติให้แก่ชุมชนท้องถิ่นและประเทศ ●

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับขั้นตอนดังกล่าว กรุณาติดต่อคุณโจเซฟ ชุง UNISDR สำนักงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ที่ chung2@un.org

พร้อมทั้งรายละเอียดเกี่ยวกับทรัพยากรที่ต้องใช้ ได้แก่ กำลังคน เงินอุดหนุน อุปกรณ์ และกรอบเวลาเป้าหมายเพื่อให้วิสัยทัศน์ดังกล่าวสำเร็จลุล่วง แนวทางนี้มีทั้งหมดเจ็ดส่วน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเตรียมนโยบายแห่งชาติเพื่อการจัดการภัยพิบัติ การทบทวนและปรับปรุงกฎระเบียบ การกำหนดความต้องการด้านการพัฒนาขีดความสามารถในการดำเนินงานด้านการจัดการภัยพิบัติของหน่วยงาน นอกจากนี้ แนวทางฯจะยังพัฒนาสมุดแผนที่ความเสี่ยงจากการเกิดอันตรายแบบหลากหลายและความเสี่ยงอื่นๆที่เกี่ยวข้องให้ศรีลังกาเพื่อนำไปใช้วางแผนการพัฒนาด้วย อีกทั้งยังได้รวมถึงระบบเตือนภัยพิบัติหลายประเภทล่วงหน้า แผนเตรียมพร้อมและรับมือ การบูรณาการการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปในการพัฒนา การจัดการความเสี่ยงของชุมชน และการสร้างความตระหนัก การศึกษา และการฝึกอบรมให้แก่ประชาชน และมีการออกเอกสารเพิ่มเติม

จากแผนการดำเนินการ โดยมีข้อเสนอโครงการในรายละเอียดและการอ้างอิงถึงแผนฮิวโก้ด้วย ซึ่งได้มีการเผยแพร่ออกมาในเดือนมีนาคม 2549 พระราชบัญญัติการจัดการภัยพิบัติฉบับใหม่ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการปฏิรูปกฎหมายนั้น ก็ได้มีการประกาศใช้เพื่อเป็นพื้นฐานทางกฎหมายในการจัดการกับภัยพิบัติในศรีลังกา อีกทั้งได้มีการจัดตั้งสภาแห่งชาติเพื่อการจัดการภัยพิบัติขึ้น เพื่อดูแลกิจกรรมด้านนี้ในภาพรวม มีการจัดตั้งกระทรวงเพื่อการจัดการภัยพิบัติ และ ศูนย์การจัดการภัยพิบัติขึ้น มาตรการดำเนินการด้านการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ภายใต้การประสานงานกับกระทรวงอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง หน่วยงานระดับประเทศ และจังหวัด ภาคเอกชน กลุ่มภาคประชาสังคม องค์กรพัฒนาเอกชน และองค์กรชุมชน รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ UNDP ศรีลังกา ที่ ramraj.narasimhan@undp.org

ร่างพระราชบัญญัติการจัดการภัยพิบัติ ประเทศอินโดนีเซีย

ร่างพระราชบัญญัติการจัดการภัยพิบัติได้ถูกนำเสนอจากสภาผู้แทนราษฎรไปยังประธานาธิบดีแห่งอินโดนีเซียเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2548 และอยู่ในระหว่างการพิจารณาโดยรัฐสภาในขณะนี้ ประธานาธิบดีได้แต่งตั้งรัฐมนตรีสามคน (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน รัฐมนตรีด้านงานสาธารณะ และรัฐมนตรีด้านสังคม) ให้เป็นตัวแทนรัฐบาลในการอภิปรายกฎหมายดังกล่าว และนอกเหนือจากกิจกรรมอื่นๆที่เกี่ยวข้อง พระราชบัญญัติจะก่อให้เกิดการตั้งหน่วยงานด้านการจัดการภัยธรรมชาติของประเทศขึ้น เพื่อประสานงานดูแลกิจกรรมด้านการจัดการภัยพิบัติต่างๆ ซึ่งรวมถึงการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติในระดับประเทศด้วย และนับตั้งแต่เดือนตุลาคม 2548 ก็ได้มีการรวบรวมความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติการจัดการภัยพิบัติตลอดมาโดยอาศัยกระบวนการปรึกษาหารือหลายครั้งผ่าน “การแสดงความเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติการจัดการภัยพิบัติของอินโดนีเซีย” ซึ่งการปรึกษาหารือดังกล่าวได้จัดขึ้นโดยสมาคมเพื่อการจัดการภัยพิบัติแห่งอินโดนีเซีย (Indonesian Society on Disaster Management หรือ MPBI) องค์การแคร์ นานาชาติ และ สำนักงานประสานกิจการงานด้านมนุษยชนของสหประชาชาติ (UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs หรือ UNOCHA) ในหลายๆ พื้นที่ของอินโดนีเซีย อันได้แก่ โยกยAKARTA สุราบายา คูบัง มาลาบี บันดุง บาห์ลี มาเกสซาร์ ปาลู ปาดัง จัมบี และ สามารินดา รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณแอนน์ พาลัน สมาคมเพื่อการจัดการภัยพิบัติแห่งอินโดนีเซีย ที่ hening_parlan@yahoo.com

สู่พระราชบัญญัติการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ประเทศฟิลิปปินส์

สิ่งที่รัฐบาลฟิลิปปินส์ได้ดำเนินการไปแล้วตามแนวทางของกรอบแผนฮิวโกคือการพัฒนาแผนต่างๆ เพื่อจัดทำร่างพระราชบัญญัติการจัดการภัยพิบัติฉบับใหม่ ให้เป็น “พระราชบัญญัติการจัดการความเสี่ยงของฟิลิปปินส์ ปี 2549” โดยผ่านกลุ่มนักกฎหมายและนโยบายจากรัฐบาลท้องถิ่นและระดับชาติ รวมทั้งภาคเอกชนและฝ่ายวิชาการ นโยบายที่ได้เสนอขึ้นมาได้แก่ การพัฒนาโครงการด้านการจัดการภัยพิบัติที่ได้รับความร่วมมือและผ่านการบูรณาการซึ่งมุ่งที่จะป้องกันหรือบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ เตรียมพร้อมรับมือเหตุฉุกเฉิน และคิดหาแนวทางรับมือกับภัยพิบัติและการฟื้นฟูหลังเหตุภัยพิบัติที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ พระราชบัญญัติฉบับใหม่มุ่งเน้นความเป็นเลิศในการป้องกันพลเรือน โดยการลดอันตรายและการจัดการภัยพิบัติ การเพิ่มขีดความสามารถให้แก่องค์กรและชุมชนให้สามารถจัดการด้านความเสี่ยงจากภัยพิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ และนำแนวปฏิบัติและมาตรฐานสากลมาใช้เพื่อช่วยเหลือมนุษยชาติ นอกจากนี้ รัฐบาลฟิลิปปินส์ ยังได้ส่ง

เสริมขั้นตอนการกระจายอำนาจกฎหมายเฉพาะออกไปอย่างกว้างขวางรวมถึงการบรรเทาความเสี่ยงซึ่งในขณะนี้อยู่ภายใต้ข้อกำหนดแห่งประธานาธิบดี ปี 2109 (Presidential Decree 1566) ที่ได้กำหนดให้รัฐบาลท้องถิ่นและกลายเป็นงานหลักของสภาเพื่อการประสานงานด้านภัยพิบัติท้องถิ่น (local Disaster Coordinating Councils หรือ DCCs) หรือสำนักงานจัดการด้านภัยพิบัติ (Disaster Management Offices หรือ DMOs) ไปแล้ว และนอกจากนี้ ทางสำนักงานป้องกันภัยพลเรือน ยังได้วางแผนที่จะรวมมาตราเกี่ยวกับ “การลดการหยุดชะงักด้านการพัฒนา

ผ่านการจัดการด้านภัยพิบัติ” เข้าสู่การพัฒนาระยะกลางของฟิลิปปินส์อีกด้วย ในขณะเดียวกัน ก็ได้มีการก่อตั้งสำนักงานเพื่อการจัดการภัยพิบัติระดับจังหวัด (Provincial Disaster Management Office หรือ PDMO) ขึ้นทางตอนใต้ของจังหวัดเลย์เต เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2549 โดยทางสำนักงาน จะรับผิดชอบ “มาตรการก่อนเกิดภัยพิบัติ หรือ pre-calamity เพื่อรับมือกับภัยพิบัติที่อาจจะเกิดขึ้นกับจังหวัด” และจะไม่ทำงานซ้ำซ้อนกับหน่วยงานเดิมที่มีอยู่แล้วซึ่งก็คือสภาเพื่อการประสานงานด้านภัยพิบัติระดับจังหวัด (Provincial Disaster Coordinating Council หรือ PDCC) เพราะสภา นี้ จะปฏิบัติงานที่ต่อเนื่องเมื่อเกิดภัยพิบัติขึ้น ในขณะที่ทางสำนักงาน นั้น จะเป็น “หน่วยงานปฏิบัติงานของสำนักงานผู้ว่าการซึ่งจะทำงานในลักษณะที่มุ่งภัยพิบัติ ซึ่งจะต้องผ่านการฝึกอบรมด้านการค้นหาและกู้ภัยและดำเนินการมาตรการป้องกันทั้งก่อนและหลังภัยพิบัติรายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณชาร์น จิล สำนักงาน UNDP ประจำฟิลิปปินส์ ที่ Sharon.gil@undp.org

กรอบการจัดการภัยพิบัติฉุกเฉินแห่งชาติ ประเทศอินเดีย

ในประเทศอินเดีย ได้มีการปรับปรุงโครงสร้าง ทั้งทางกฎหมายและโครงสร้างของสถาบันที่ทำงานด้านการป้องกันและเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติ โดยมุ่งที่จะบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติในระยะยาว งานด้านการจัดการภัยพิบัติถูกโอนย้ายจากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ไปอยู่กับกระทรวงมหาดไทย และได้มีการจัดตั้งฝ่ายการจัดการภัยพิบัติขึ้นโดยเฉพาะ เพื่อรับมือกับการจัดการภัยพิบัติในทุกๆ ด้าน การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัยซึ่งได้แก่ แนวคิดและแนวทางการดำเนินการของโลกใหม่ๆที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นทศวรรษเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติทางธรรมชาติระหว่างประเทศ (ปี 2533-2542) ยุทธศาสตร์โยโกฮาม่าปี 2537 และแผนปฏิบัติการรวมทั้งกรอบแผนปฏิบัติการฮิวโก มกราคม 2548 (2548-2558) และเหตุการณ์ภัยพิบัติรุนแรงหลายครั้งนับตั้งแต่แผ่นดินไหวที่ Latur ในปี 2536 ในขณะเดียวกัน รัฐบาลอินเดียก็ได้รับคำแนะนำให้ปรับโครงสร้างกรม Revenue and Relief ไปเป็นกรมการจัดการด้านภัยพิบัติ (Disaster Management Departments หรือ DMDs) และเมื่อไม่นานมานี้ พระราชบัญญัติการจัดการภัยพิบัติปี 2548 ได้กำหนดกรอบการทำงานทั้งด้านกฎหมายและด้านองค์กรสถาบัน เพื่อการจัดการภัยพิบัติไว้อย่างละเอียด และในบทเฉพาะกาลของพระราชบัญญัติดังกล่าว ก็ได้มีการแต่งตั้งองค์การเพื่อการจัดการภัยพิบัติแห่งชาติ (Disaster Management Authority หรือ NDMA) ขึ้น ซึ่งกำกับดูแลโดยนายกรัฐมนตรี มีรองประธานและสมาชิกอีกห้าคน องค์การดังกล่าว มีหน้าที่ดูแลการร่างนโยบาย แผน และแนวทางปฏิบัติ และประสานงานด้านการบังคับและใช้นโยบายและแผนเพื่อการจัดการภัยพิบัติในประเทศ โดยได้รับการสนับสนุนจากคณะกรรมการบริหารแห่งชาติ (National Executive Committee หรือ

NEC) ซึ่งอยู่ภายใต้เลขาธิการฝ่ายกิจการภายในประเทศ และประกอบไปด้วยเลขาธิการของกรมหลักๆในระดับประเทศและหัวหน้าเจ้าหน้าที่เพื่อการป้องกันแบบบูรณาการ ทั้งนี้ สมาชิกของคณะกรรมการดังกล่าว จะช่วยงานขององค์การเพื่อการจัดการภัยพิบัติแห่งชาติ และมีหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินนโยบายและแผนขององค์การฯ และดูแลเพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับทิศทางของรัฐบาลและองค์การฯ

ในระดับรัฐ ได้มีการจัดตั้งองค์การเพื่อการจัดการภัยพิบัติแห่งรัฐ (State Disaster Management Authority

“ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน ล้วนมีบทบาทสำคัญในการดำเนินการตามกรอบแผนปฏิบัติการฮิวโก ทั้งนี้ ทางสำนักงานเลขาธิการ UNISDR ได้ยืนยันที่จะสนับสนุนความพยายามขององค์กรพันธมิตรต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อความพยายามของประเทศสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ หน่วยงานองค์กรสหประชาชาติ และสมาชิกของคณะทำงานระหว่างหน่วยงานเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ เราจะต้องเร่งสานต่อการดำเนินงานที่ได้เกิดขึ้นจากครั้งการประชุมโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ และต้องแน่ใจว่าการบรรเทาภัยพิบัติเป็นงานเร่งด่วนอันดับแรกที่ต้องรับดำเนินการในอีก 10 ปีข้างหน้า และขณะนี้ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องดำเนินการเพื่อบรรเทาภัยพิบัติดังที่เราได้ให้คำปฏิญาณไว้ที่เมืองโยโกเบว่า “จะทำให้โลกปลอดภัยยิ่งขึ้น”

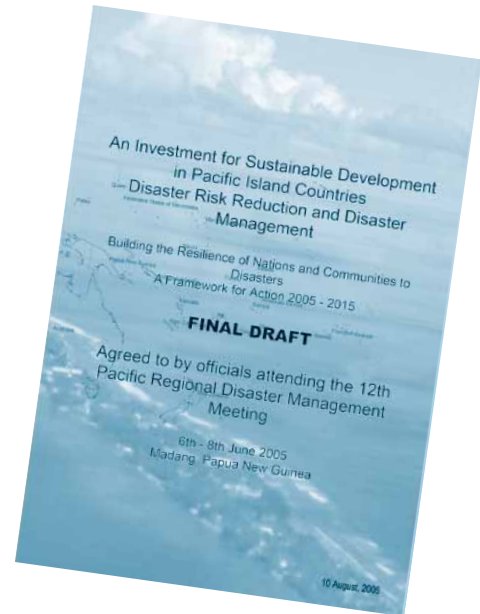
นายซัลวาน บรีเชโน ผู้อำนวยการ สำนักงานเลขาธิการ UNISDR

หรือ SDMA) ขึ้น ซึ่งกำกับดูแลโดยรัฐมนตรีของรัฐ (State Chief Minister) และ คณะกรรมการบริหารรัฐ (State Executive Committees หรือ SECs) ให้มีหน้าที่ในการประสานการพัฒนาและดำเนินการนโยบายและแผนด้านการจัดการภัยพิบัติของรัฐบาลตามแนวทางที่องค์การเพื่อการจัดการภัยพิบัติแห่งชาติได้วางไว้ นอกจากนี้ องค์การเพื่อการจัดการภัยพิบัติแห่งชาติจะทำหน้าที่อนุมัติแผนการจัดการภัยพิบัติระดับประเทศและระดับรัฐ ที่ได้มีการจัดทำโดยหน่วยงานราชการในรัฐ และองค์การบริหารส่วนตำบล รวมทั้งประสานการดำเนินงานโดยมีข้อเสนอแนะในการจัดหาเงินทุนที่จำเป็นด้วย

นอกจากนี้ ได้มีการจัดตั้งองค์การเพื่อการจัดการภัยพิบัติระดับอำเภอ (District Disaster Management Authority หรือ DDMA) ขึ้นในทุกอำเภอ เพื่อวางแผน ประสานงาน และดำเนินการจัดการภัยพิบัติในระดับอำเภอ โดยมีภาระหน้าที่หลักคือ การกำหนดพื้นที่เสี่ยงต่อการเกิดภัยพิบัติ เตรียมแผนการจัดการภัยพิบัติให้อำเภอ และริเริ่มมาตรการป้องกันภัยพิบัติและบรรเทาผลกระทบผ่านหน่วยงานราชการระดับรัฐที่อยู่ในอำเภอและท้องถิ่น หน่วยงานส่วนท้องถิ่น เช่น สถาบัน Panchayat Raj เทศบาล กรรมการระดับอำเภอ คณะกรรมการระดับแขวง สำนักผังเมือง และอื่นๆ ได้มีส่วนร่วมในการจัดการภัยพิบัติ โดยทำงานอย่างใกล้ชิดร่วมกับชุมชนที่มีความเสี่ยง โครงการก่อสร้างทั้งหมดของหน่วยงานท้องถิ่นนั้นจะเป็นไปตามมาตรฐาน และข้อกำหนดที่วางไว้เพื่อการป้องกันและบรรเทาภัยพิบัติ และหน่วยงานท้องถิ่นจะมีหน้าที่ดูแลงานด้านการบรรเทาเหตุ อพยพ และก่อสร้างบ้านเรือนใหม่ในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบซึ่งเป็นไปตามแผนงานของรัฐและแผนงานของอำเภอ

และท้ายที่สุด พระราชบัญญัติการจัดการภัยพิบัติที่ได้ตั้งกองทุนขึ้นสองกองทุน ได้แก่ กองทุนเพื่อการรับมือกับภัยพิบัติแห่งชาติ และ กองทุนเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติแห่งชาติ ทั้งในระดับชาติ รัฐ และอำเภอ เพื่อรับมือกับภัยพิบัติในภาพรวม ทั้งนี้ประเด็นในเรื่องลักษณะการทำงานและวิธีการในการในการอนุมัติเงินทุนความสัมพันธกับกองทุนเพื่อการบรรเทาทุกข์จากภัยพิบัติและกองทุนฉุกเฉินแห่งชาติที่มีอยู่ก่อนหน้านี้แล้ว รวมทั้งความเชื่อมโยงกับแผนงานและกิจกรรมภายใต้แผนงานประจำปีและแผนงานห้าปี จะได้มีการพูดคุยพิจารณาภายในปลายปี 2548 ●

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณพีจี ดาร์ จักรบาโรตี สำนักงานเพื่อการจัดการภัยพิบัติแห่งชาติ กระทรวงมหาดไทย ที่ dharc@nic.in หรือ ที่เว็บไซต์ www.nidm.net

การดำเนินงานที่ดีและตัวอย่างความสำเร็จของนโยบายทางการเมืองที่มีผลต่อกรอบแผนปฏิบัติการฮิวโก

ในระดับภูมิภาค

กรอบการดำเนินงานในภูมิภาคแปซิฟิกเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงตามแนวทางกรอบแผนปฏิบัติการฮิวโก

“การลงทุนเพื่อพัฒนางานด้านการบรรเทาภัยพิบัติและการจัดการภัยพิบัติที่ยั่งยืนในประเทศหมู่เกาะแปซิฟิก-การสร้างความเข้มแข็งให้กับประเทศและชุมชนในการรับมือกับภัยพิบัติ ซึ่งเป็นกรอบการปฏิบัติงาน ปี 2548-2558” นับเป็นยุทธศาสตร์เพื่อการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติที่พิจารณาถึง “อันตรายทุกชนิด” ที่เกิดขึ้นในภูมิภาค เพื่อพัฒนาขีดความสามารถของประเทศและชุมชนในหมู่เกาะแปซิฟิกให้สามารถบรรเทาความเสี่ยงและจัดการกับภัยพิบัติที่เกิดขึ้นได้

เพื่อตอบสนองต่อข้อเรียกร้องของ “เวทีเหล่าผู้นำ” (Forum of Leaders) ในการประชุมหมู่เกาะแปซิฟิก ครั้งที่ 36 ที่จัดขึ้นในเดือนมิถุนายน 2548 ที่เมืองมาดิง ปาปัวนิวกินี จึงได้มีการพัฒนายุทธศาสตร์ขึ้นเพื่อให้องค์การระดับภูมิภาคช่วยประเทศสมาชิกในการพัฒนาและดำเนินการที่สอดคล้องกับ “กรอบการดำเนินงานในระดับภูมิภาคแปซิฟิกเพื่อสร้างความแข็งแกร่งให้กับประเทศและชุมชนในการรับมือกับภัยพิบัติ ปี 2548-2558” นอกจากนี้ ยุทธศาสตร์ดังกล่าว จะช่วยเพิ่มความปลอดภัยให้แก่พลเรือนในประเทศแถบแปซิฟิก ซึ่งเป็นหนึ่งในแผนหลักสี่ประการของแผนภูมิภาคแปซิฟิก ส่วนแนวคิดหลักๆ ที่ระบุไว้ในแผนนี้เพื่อการดำเนินการอย่างเร่งด่วน ได้แก่ การพัฒนาและดำเนินนโยบายและแผนเพื่อการบรรเทาและจัดการภัยพิบัติในอีกสามปีข้างหน้า

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณอลัน เมอร์นส์ SOPAC ที่ alan@sopac.org

การประชุมระดับรัฐมนตรีในเอเชียว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ ณ เมืองปักกิ่ง กันยายน 2548

การประชุมระดับรัฐมนตรีในเอเชียว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ ได้จัดขึ้นที่เมืองปักกิ่ง ประเทศจีน ตั้งแต่วันที่ 27-29 กันยายน 2548 ตามคำเชิญของรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน นับเป็นเวทีระดับภูมิภาคครั้งแรกประเทศแถบเอเชียได้มีการแลกเปลี่ยนแนวทางการดำเนินการที่ดีและบทเรียนที่ได้รับจากการบรรเทาความเสียหายจากภัยพิบัติและการดำเนินกิจกรรมเร่งด่วน ซึ่งอาจจะได้รับการพิจารณาจากแต่ละประเทศเพื่อนำไปดำเนินการตามที่กำหนดไว้ในกรอบแผนฮิวโกต่อไป ผลสำคัญที่เกิดขึ้นจากการประชุมดังกล่าว คือ การรับรอง “แผนปฏิบัติการปักกิ่งเพื่อการบรรเทาความเสียหายจากภัยพิบัติในเอเชีย” ซึ่งได้เรียกร้องให้เกิดความร่วมมือในการดำเนินงานตามกรอบแผนฮิวโกภายในภูมิภาค นอกจากนี้ทางรัฐบาลอินเดียได้เสนอรับเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมระดับรัฐมนตรีครั้งที่ 2 ในปี 2550 เพื่อติดตามความก้าวหน้าในการดำเนินแผนปฏิบัติการปักกิ่ง รายละเอียดฉบับสมบูรณ์ของแผนปฏิบัติการปักกิ่ง สามารถดูได้ที่ www.unisdr.org/asiapacific

การประชุมในเอเชียว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติประจำปี 2549 ที่กรุงโซล สาธารณรัฐเกาหลี เดือนมีนาคม 2549

การประชุมในเอเชียว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ (Asian Conference on Disaster Reduction หรือ ACDR) ปี 2549 จัดขึ้นที่กรุงโซล ตั้งแต่วันที่ 15-17 มีนาคม 2549 โดยความร่วมมือกับรัฐบาลญี่ปุ่น การประชุมนี้ นับเป็นโอกาสในครั้งที่สอง หลังจากที่ได้มีการรับรองแผนปฏิบัติการปักกิ่ง เมื่อเดือนกันยายน 2548 โดยจัดขึ้นเพื่อพิจารณาความก้าวหน้าในการส่งเสริมและดำเนินงานด้านการบรรเทาความเสียหายจากภัยพิบัติในระดับประเทศทั่วเอเชียตามแนวทางของกรอบแผนฮิวโก ทั้งนี้ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดทั้งหมดของกรอบแผนฮิวโก และยืนยันในคำมั่นที่จะพัฒนากรอบเครื่องมือ แนวทาง และนโยบายเพื่อทำให้กรอบแผนฮิวโกสามารถบรรลุผลสำเร็จเป็นรูปธรรมและนำไปใช้ได้ พร้อมกันนี้ รัฐบาลในประเทศเอเชียได้ยืนยันที่จะแปลเอกสารของกรอบแผนฮิวโกเป็นภาษาท้องถิ่นต่างๆ เพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นได้เข้าใจในรายละเอียดและเพื่อให้เกิดการใช้ “แนวทางเพื่อการดำเนินการตามกรอบแผนฮิวโก: เริ่มต้นการ” ซึ่งจัดทำโดยสำนักงานเลขาธิการ UNISDR ในการจัดทำแนวทางการดำเนินงานและแผนยุทธศาสตร์แบบองค์รวมระดับชาติของแต่ละประเทศเพื่อบรรเทาความเสียหายจากภัยพิบัติยุทธศาสตร์ระดับชาตินี้ มีองค์ประกอบที่สำคัญ

ได้แก่ การบูรณาการการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปในการวางแผนการพัฒนาและการจัดการภัยพิบัติทั้งหมดทุกระยะ การส่งเสริมความร่วมมือจากหลายภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง การพัฒนาปรับปรุงระบบเตือนภัยล่วงหน้า และการแลกเปลี่ยนข้อมูลด้านความเสี่ยงจากภัยพิบัติที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ยังได้พิจารณาถึงนโยบายที่เสี่ยงต่อการกีดกันทางเพศ การมีส่วนร่วมของชุมชนและการเข้ามามีส่วนร่วมขององค์กรพัฒนาเอกชนด้วย ซึ่งทั้งหมดนี้ถือเป็นส่วนสำคัญต่อความสำเร็จในการบรรเทาภัยพิบัติสำหรับการประชุมในเอเชียว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ ปี 2007 ซึ่งเป็นครั้งต่อไปนั้น จะจัดขึ้นที่ประเทศคาซัคสถาน ซึ่งจะเป็นโอกาสที่ดีในการประเมินความก้าวหน้าและพูดคุยถึงการดำเนินงานตามกรอบแผนฮิวโกที่มีประสิทธิภาพทั่วทั้งภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกต่อไป

แถลงการณ์ของผู้นำอาเซียนต่อผลพวงจากเหตุการณ์สึนามิในปี 2547

ในการประชุมผู้นำอาเซียนต่อผลพวงจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวและสึนามิ ซึ่งจัดขึ้นที่กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย เมื่อวันที่ 6 มกราคม 2548 (ซึ่งเป็น “การประชุมสุดยอดด้วยสึนามิ” หรือ Tsunami Summit) ได้มีการรับรอง “แถลงการณ์เพื่อการดำเนินการ การบรรเทาเหตุฉุกเฉิน การฟื้นฟู บูรณะ และการป้องกันผลกระทบจากเหตุแผ่นดินไหวและภัยพิบัติสึนามิ เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2547” แถลงการณ์ดังกล่าวได้เน้นงานในสามส่วนหลักๆ ได้แก่ การรับมือ

ภาวะฉุกเฉิน การฟื้นฟู บูรณะ และการป้องกันและบรรเทาภัย ในเรื่องการป้องกันและบรรเทาเหตุภัยพิบัตินั้นบรรดาผู้นำต่างๆ ต่างเห็นพ้องต้องกันว่า รายละเอียดบางอย่างของอาเซียนอาจจะช่วยพัฒนากรอบด้านการจัดการภัยพิบัติระดับภูมิภาค รวมถึงการส่งเสริมการศึกษาและการสร้างความตระหนักให้กับประชาชน และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในการช่วยป้องกันและบรรเทาเหตุภัยพิบัติผ่านการเตรียมพร้อมและรับมือเหตุภัยพิบัติล่วงหน้าของชุมชนเองได้นอกจากนี้ ยังช่วยพัฒนาและเสริมสร้างขีดความสามารถของบุคลากรและหน่วยงานทั้งในระดับชาติและระดับภูมิภาค ถ่ายทอดวิทยาการ เทคโนโลยี และความรู้ทางวิทยาศาสตร์เพื่อช่วยในการสร้างและจัดการระบบเตือนภัยล่วงหน้า และการจัดการภัยพิบัติให้แก่ภูมิภาคผ่านความร่วมมือและการสร้างพันธมิตรระหว่างประเทศได้

ประเทศสมาชิกทั้ง 10 ประเทศของคณะกรรมการอาเซียนเพื่อการจัดการภัยพิบัติ ได้รับรองข้อตกลงอาเซียนเรื่องการจัดการภัยพิบัติ และการรับมือเหตุฉุกเฉินปี 2548 ซึ่งได้มีการอ้างถึงกรอบแผนฮิวโกไว้อย่างชัดเจนมาใช้ โดยข้อตกลงดังกล่าวกระตุ้นให้ประเทศสมาชิกให้ความสำคัญกับการบรรเทาความเสียหายจากภัยพิบัติและร่วมมืออย่างใกล้ชิดในการบูรณาการความพยายามเพื่อบรรเทาความเสียหายจากภัยพิบัติหลักเข้าไปในนโยบาย การวางแผน และทำจัดทำโครงการด้านการพัฒนาที่ยั่งยืนในทุกระดับเป็นอันดับแรก (มาตราที่ 3 วรรค 4 และ 5) นอกจากนี้ ทาง UNISDR ได้เชิญสำนักงานด้าน

การจัดการภัยพิบัติในระดับประเทศ ให้เข้ามา
ร่วมดำเนินงานทั้งในระดับชาติและระดับชุมชนให้
มากยิ่งขึ้น เพื่อก่อให้เกิดการมีส่วนร่วมของทุก
ภาคส่วนทั้งในระดับชาติและท้องถิ่นในการ
กำหนดองค์การที่เกี่ยวข้องที่มีอยู่ และนอกจากนี้
ยังมีส่วนร่วมในกิจกรรม และกลไกทางด้าน
องค์กรสถาบันและทางกฎหมาย กิจกรรมดัง
กล่าวจะช่วยให้รัฐบาลต่างๆ สามารถกำหนด
ความเร่งด่วนในการบรรเทาความเสี่ยงจากภัย
พิบัติของประเทศและจัดทำแผนยุทธศาสตร์การ
ปฏิบัติการระดับชาติในภาพรวมด้วย โดยอาศัย
การสร้างพันธมิตรและการประสานงานกับองค์กรที่
เกี่ยวข้องหลักทั้งในระดับประเทศและระดับท้องถิ่น
รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณเดลีนา คามา
ASEAN/ACD ที่ (ina@aseansec.org)

ดำเนินการขององค์การ UNESCAP ที่ เกี่ยวข้องกับการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

องค์การ UNESCAP ได้ดำเนินโครงการหลากหลายภายใต้กรอบของพันธมิตรแห่งเอเชียเพื่อ
การบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติของ UNISDR
เพื่อให้บรรลุเป้าหมายกรอบแผนฮิวโก้ ใน
ภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก กรอบแผนดังกล่าวได้มีการ
บูรณาการเข้าไปใน “แผนการดำเนินงาน
ระดับภูมิภาคเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนในภูมิภาค
เอเชีย-แปซิฟิกปี 2549-2553” ในหัวข้อ “การบูร
ณาการการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไป
ในกระบวนการวางแผนและนโยบายการพัฒนา
เศรษฐกิจสังคม” ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อดำเนินงาน
ตามกรอบแผนฮิวโก้ภายในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก
ให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แผนดำเนินการในระดับ
ภูมิภาคดังกล่าวได้รับการรับรองในครั้งการ
ประชุมระดับรัฐมนตรีว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการ
พัฒนาในเอเชียและแปซิฟิก ครั้งที่ 5 ซึ่งจัดขึ้นที่
กรุงโซล เมื่อเดือนมีนาคม 2548 นอกจากนี้ ได้
มีความพยายามในการส่งเสริมเครือข่ายในระดับ
อนุภูมิภาคที่มีอยู่ของ UNESCAP ในเรื่องการ
จัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติ เช่น คณะ
กรรมการได้ผู้แทนและคณะทำงานด้านพายุไซร่อน
เพื่อให้มีการบูรณาการกรอบแผนฮิวโก้เข้าไป
แผนการดำเนินงานที่เกี่ยวข้อง และในกรณี คณะ
กรรมการได้ผู้แทนได้มีการประชุมวาระที่ 38 ซึ่งจัด
ขึ้นที่กรุงฮานอย ในเดือนพฤศจิกายน 2548 ซึ่ง
ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเชื่อมโยงของ
กิจกรรมภายใต้คณะกรรมการได้ผู้แทนให้เข้ากับ
ความพยายามของโลกในการบรรเทาภัยพิบัติ โดย
เฉพาะอย่างยิ่งตามกรอบแผนฮิวโก้ปี 2548-2558
และ แผนปฏิบัติการปักกิ่งเพื่อการบรรเทาความ
เสี่ยงจากภัยพิบัติในเอเชีย และได้ให้การ
สนับสนุนด้านการเงินเพื่อจัดการสัมมนาเชิง
ปฏิบัติการระดับภูมิภาคขึ้นในปี 2549 ภายใต้หัวข้อ
“การบูรณาการกิจกรรมด้านอุทกวิทยา อุตุนิยม
วิทยา และการป้องกันและการเตรียมความพร้อม
รับมือกับภัยพิบัติ ของคณะกรรมการได้ผู้แทนเข้าไป

ในกรอบระหว่างประเทศเพื่อการจัดการความ
เสี่ยงจากภัยพิบัติที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดผลและ
การดำเนินการที่ดีขึ้น” นอกจากนี้ได้มีการ
วางแผนที่จะจัดการสัมมนาระดับภูมิภาคขึ้น ซึ่ง
อาจจะเป็นที่กรุงเทพฯหรือกรุงฮานอยในเดือน
กันยายน 2549

นอกจากนี้ ทาง UNESCAP ได้ทำการเชื่อมโยง
กิจกรรมการติดตามผลการดำเนินงานของ
โครงการที่กำลังดำเนินการอยู่ในการปฏิบัติตาม
กรอบแผนฮิวโก้ ซึ่งได้แก่ โครงการความร่วมมือ
ระหว่าง UNESCAP-UNDP-ECLAC (Eco-
nomic Commission for Latin America and the
Caribbean หรือ คณะกรรมาธิการด้านเศรษฐกิจ

สำหรับอเมริกากลางและกลุ่มประเทศแคริบเบียน)
ในการประเมินผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคม
จากภัยพิบัติที่เกี่ยวข้องกับน้ำและสภาพอากาศใน
เอเชีย ซึ่งเป็นการดำเนินการตามกิจกรรมเร่ง
ด่วนลำดับที่ 1 ภายใต้กรอบแผนฮิวโก้ ซึ่งคือ “การ
สร้างความมั่นใจเพื่อการบรรเทาความเสี่ยง
จากภัยพิบัติเป็นกิจกรรมเร่งด่วนของประเทศที่
ได้รับการสนับสนุนทางด้านองค์กรสถาบันอย่าง
เพียงพอในการดำเนินงาน” นอกจากนี้ ยังมี
ความเชื่อมโยงกับความพยายามของ ADPC-
UNESCAP ในการบูรณาการการจัดการความ
เสี่ยงจากภัยพิบัติในระดับชุมชนเข้าไปใน
กระบวนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งนับ
เป็นการดำเนินงานตามกิจกรรมเร่งด่วนลำดับที่ 5
ภายใต้กรอบแผนฮิวโก้ ซึ่งคือ “การเสริมสร้าง
ศักยภาพความพร้อมในการรับมือกับภัยพิบัติให้
ได้อย่างมีประสิทธิภาพ” รายละเอียดเพิ่มเติมกรุณา
ติดต่อ ดร.ลี ฮู ตี UNESCAP ที่ ti.unescap@un.org

ในระดับประเทศ

ปากีสถาน: การเสริมสร้างศักยภาพ การจัด ตั้งหน่วยงานเพื่อการจัดการความเสี่ยง

สำนักงาน UNDP ประจำปากีสถาน ได้มีการจัด
ทำเป้าหมายการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อย่าง
ยั่งยืนโดยให้ความสำคัญกับหลักธรรมาภิบาล ชีวิต
ความเป็นอยู่ ประเด็นเรื่องเพศ สิ่งแวดล้อมและ
การป้องกันและฟื้นฟูวิกฤต โดยในปี 2545 ทาง
สำนักงาน UNDP ได้ให้ความช่วยเหลือกับ

รัฐบาลในการทบทวนรายละเอียดสถานการณ์การ
จัดการภัยพิบัติในประเทศ ซึ่งนำไปสู่การจัดทำ
แผนงานในลักษณะพหุภาคีที่มีการบูรณาการภาย
ใต้ชื่อ “การเสริมสร้างศักยภาพการจัดการภัย
พิบัติของปากีสถานทั้งในระดับประเทศและท้องถิ่น”
ซึ่งองค์ประกอบหลักมีความสอดคล้องกับข้อ
เสนอแนะของ UNISDR ที่ได้มีการระบุในกรอบ
แผนฮิวโก้ นอกจากการสร้างกลไกด้านองค์กร
สถาบันและการเสริมสร้างศักยภาพของผู้
เกี่ยวข้องกับการจัดการภัยพิบัติแล้ว แผนงานนี้
ยังได้ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างบทบาทของ
ชุมชนในการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติใน
ระยะยาวและอย่างยั่งยืนอีกด้วย แนวคิดดังกล่าว
นี้จำเป็นต้องอาศัยการลงทุนเกือบ 16 ล้าน
ดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งทางสำนักงาน UNDP ได้
ยืนยันที่จะช่วย 2.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐจากแหล่ง
เงินทุนหลักของสำนักงาน และจะมีการระดมทุน
เงินจำนวนที่เหลือ โดยการจัดแบ่งงบการลงทุน
ระหว่างองค์กรผู้ให้การสนับสนุนต่างๆ นอกจากนี้
ในช่วงภายหลังจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวเมื่อ 8
ตุลาคม 2548 รัฐบาลของประเทศ ได้จัดตั้ง
องค์กรเพื่อการจัดการภัยพิบัติแห่งชาติขึ้น ตามที่
ได้มีการเสนอแนะจากโครงการข้างต้น โดยมีกฎ
หมายรับรอง อีกทั้งแต่ละจังหวัดจะต้องส่งผ่าน
การลงมติเพื่อให้การสนับสนุนกับกลไกนี้ ในขณะ
เดียวกัน รัฐบาลในระดับจังหวัดก็กำลังมีการ
วางแผนเพื่อจัดทำโครงสร้างระดับท้องถิ่น อำเภอ
และจังหวัดเพื่อการประสานกับกลไกของส่วนกลาง
ดังกล่าว รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ
m.zafar.iqbal@undp.org

ประเทศไทย: การจัดทำแผนปฏิบัติการเชิง ยุทธศาสตร์ระดับประเทศ

รัฐบาลไทย โดยสำนักงานบรรเทาและป้องกัน
สาธารณภัย ภายใต้กระทรวงมหาดไทย ขณะนี้
กำลังมีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การปฏิบัติการ
ระดับประเทศว่าด้วยการบริหารความเสี่ยงจาก
ภัยพิบัติตามแนวทางที่สอดคล้องกับการดำเนิน
งานเร่งด่วน 5 อย่าง ที่ได้มีการเสนอในกรอบ
แผนฮิวโก้ นอกจากนี้ ได้มีการจัดตั้งคณะ
ทำงานแห่งชาติเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจาก
ภัยพิบัติขึ้น เพื่อกำกับดูแลการดำเนินตามแผน
โครงการดังกล่าวนี้ได้รับความร่วมมืออย่างใกล้ชิด
จากสำนักงาน UNDP ซึ่งได้มีโครงการระบบ
การเตือนภัยล่วงหน้าชื่อ “End-To-End Early
Warning System” และได้มีการบูรณาการเข้า
เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของยุทธศาสตร์แห่งชาติ
ทั้งนี้ ADPC จะเป็นองค์กรพันธมิตรที่สำคัญใน
การดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ในระดับประเทศ
ภายในปลายปี 2549 และสำนักงาน UNPAF ซึ่ง
ได้จัดตั้งขึ้นโดยทีมงานของสหประชาชาติประจำ
ประเทศไทยร่วมกับ UNISDR สำนักงานภูมิภาค
เอเชีย-แปซิฟิก ก็นับเป็นกลไกที่สำคัญอีกกลไกหนึ่ง
ในการดำเนินงานตามกรอบแผนฮิวโก้ในระดับ

ประเทศ รายละเอียดเพิ่มเติมกรุณาติดต่อสุภรณ์ รัตนาคิน สำนักงานบรรเทาและป้องกัน สาธารณภัยที่ rsuporn@yahoo.com

เวียดนาม: การพัฒนาแผนการดำเนินงาน และยุทธศาสตร์ระดับประเทศ

“แผนการดำเนินงานและยุทธศาสตร์” ระดับชาติ ได้มีการพัฒนาขึ้นในเวียดนาม โดยมุ่งที่จะบรรลุ วัตถุประสงค์ตามกรอบแผนปฏิบัติการฮิวโก้ ในอีกสิบปีข้างหน้า ทั้งนี้ ได้พัฒนายุทธศาสตร์ 5 ด้าน ภายใต้กรอบแผนฮิวโก้ โดยการเติมเต็มกรอบ การดำเนินงานของสถาบันระดับชาติที่มีอยู่ได้ อัน ประกอบด้วย

1 คณะกรรมการกลางเพื่อการควบคุมเหตุ น้ำท่วมและพายุ ซึ่งดำเนินการในการเตรียมพร้อมและรับมือภัยพิบัติในทุกระดับ ทั้งจาก ระดับรัฐบาลและกระทรวง โดยมีรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเกษตรและการพัฒนาชนบท เป็น ประธาน และมีการประชุมหลายครั้งที่มือง นายกรัฐมนตรีเป็นประธานเองโดยตรง

2 มีการจัดตั้งความร่วมมือด้านการบรรเทาภัย ธรรมชาติระหว่างรัฐบาล-องค์กรผู้ให้การ สนับสนุน-องค์กรพัฒนาเอกชนขึ้น เพื่อเป็น รากฐานในการ (ก) สร้างความร่วมมือระหว่าง ภาคส่วน ทั้งระหว่างระดับชาติและระดับท้องถิ่น และระหว่างรัฐบาลกับองค์กรระหว่างประเทศใน การบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ (ข) ส่งเสริม การบูรณาการการบรรเทาความเสี่ยงจากภัย พิบัติเข้าไปในนโยบายและโครงการด้านการพัฒนา ทั้งของหน่วยงานระดับท้องถิ่น และประเทศ ทั้งนี้ หน่วยงานต่างๆของสหประชาชาติ โดยเฉพาะ อย่างยิ่ง สำนักงาน UNDP นับเป็นกลไกสำคัญ

ในการพัฒนาความร่วมมือให้เกิดขึ้น

3 คณะทำงานด้านการจัดการภัยพิบัติ ซึ่ง ประกอบไปด้วยองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่าง ประเทศ สำนักงานเลขาธิการของคณะกรรมการ กลางเพื่อการควบคุมเหตุ น้ำท่วมและพายุ และ สถาบันวิจัยต่างๆ ได้ร่วมส่งเสริมความร่วมมือ การแบ่งปันประสบการณ์และบทเรียนในการ บรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ การจัดการความ เสี่ยงจากภัยพิบัติของชุมชน การบูรณาการ ประเด็นเรื่องเพศและประเด็นอื่นๆที่สำคัญเข้าไป ในแนวทางการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

ยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการดังกล่าว มีเป้าหมายที่จะจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการบรรเทา ภัยพิบัติแห่งชาติขึ้น ภายใต้การควบคุมดูแลจาก รองนายกรัฐมนตรีโดยตรง โดยคณะกรรมการ ชุดนี้จะเข้ามาดูแลภัยพิบัติทุกชนิดและจะออก กฎหมายเกี่ยวกับการบรรเทาความเสี่ยงจากภัย พิบัติ เพื่อก่อให้เกิดการดำเนินยุทธศาสตร์การ พัฒนาด้านเศรษฐกิจสังคมแห่งชาติปี 2001-2010 อีกด้วย ซึ่งยุทธศาสตร์นี้จะมีการบูรณาการการ บรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติธรรมชาติเข้าไปด้วย โดยให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก นอกจากนี้ ยัง ได้มีการวางขั้นตอนการกระจายอำนาจ ภาระ หน้าที่ และทรัพยากรด้านการบรรเทาความเสี่ยง จากภัยพิบัติที่เป็นระบบให้กับหน่วยงานระดับ ท้องถิ่นและระดับภาค เพื่อก่อให้เกิดการปรับ ยุทธศาสตร์ให้สอดคล้องกับรูปแบบความเสี่ยง เฉพาะของแต่ละท้องถิ่น นอกจากนี้ รัฐบาลยัง คาดหวังให้ยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการนี้ สร้าง ความความร่วมมือและการยืนยันที่จะบูรณาการ การบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปในการ พัฒนาโครงการและช่วยให้การดำเนินงานมี ประสิทธิภาพมากขึ้น มีการเน้นประเด็นเรื่องการ

มีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นเพื่อให้บรรลุ ยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการดังกล่าวและมีความยั่งยืนในระยะยาว อีกทั้งมีส่วนร่วมในการ ประเมินความเสี่ยงและภัยอันตรายต่างๆ รวมถึง การเสริมสร้างความสามารถในการเตือนภัย ล่วงหน้า ผ่านเทคโนโลยีที่ทันสมัยและแม่นยำ ระบบการสื่อสาร และการพัฒนาเทคโนโลยีด้านการ ให้ความรู้ด้านการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ เหล่านี้เป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้ยุทธศาสตร์ ระดับชาติประสบผลสำเร็จ ยุทธศาสตร์และแผน ปฏิบัติการนี้ นับเป็นกระบวนการที่จะกระตุ้นให้ เกิดการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างกว้างขวาง ไม่เพียงแต่ในระดับท้องถิ่นหรือประเทศเท่านั้น แต่ ยังรวมไปถึงองค์กรในระดับภูมิภาคและระหว่าง ประเทศด้วย และในขณะนี้ทางรัฐบาลได้มีการ กำหนดกิจกรรมเร่งด่วนเพื่อการดำเนินการตาม กรอบแผนฮิวโก้ กำลังแสวงหาความร่วมมือ จากกลุ่มพันธมิตรในเอเชียเพื่อการบรรเทาความ เสี่ยงจากภัยพิบัติ และองค์กรระหว่างประเทศอื่นๆ เพื่อให้เกิดความช่วยเหลือในการดำเนินการ โครงการ อันจะสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน ในประเทศ ในการรับมือกับภัยพิบัติได้ ซึ่ง เวียดนามก็ได้ใช้โอกาสในเวทีการประชุมใน เอเชียว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติเมื่อเดือนมีนาคม 2549 ในการเปิดตัวแผนการดังกล่าวด้วย ●

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณดัง ควง ทิน สำนักงานคณะกรรมการกลางเพื่อการควบคุมเหตุ น้ำท่วมและพายุ ที่ dang.quang.tinh@ccfsc.org.vn

รัฐบาลในเอเชีย ต้องมีการพิจารณาเรื่องผังเมืองที่ไม่เป็นระบบและการก่อสร้างบ้านเรือนในพื้นที่ที่มีความเสี่ยงสูง ภาพโดย SEEDS

อาคารใหม่ที่มืองค์ประกอบเพื่อความปลอดภัย เมือง Simeulue ประเทศอินโดนีเซีย
ภาพโดย OCHA/Hendrik Therik

การดำเนินงานของชุมชน ท้องถิ่นเพื่อการบรรเทาความ เสี่ยงจากภัยพิบัติ ภายใต้ กรอบแผนปฏิบัติการฮิวโก้: การใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น

อินโดนีเซีย

ด้วยความคิดริเริ่มขององค์การดำเนินการเพื่อการฟื้นฟูบูรณะสำหรับอาเจห์และในอาส UNDP อินโดนีเซีย และ USAID ได้จัด “การสัมมนาเชิงปฏิบัติการเรื่องการมีส่วนร่วมของชุมชนในการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ” ขึ้น เมื่อวันที่ 23 และ 24 กุมภาพันธ์ 2549 ที่กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย ที่ประชุมได้พูดคุยเกี่ยวกับการดำเนินการตามกรอบแผนปฏิบัติการฮิวโก้ และ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ อีกทั้งหาแนวทางเพื่อจัดทำแผนปฏิบัติการสำหรับอาเจห์-ในอาสตามแนวทางของกรอบแผนฮิวโก้และเป้าหมายของ UNISDR นอกจากนี้ ที่ประชุมยังได้ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของชุมชนในการดำเนินการตามกรอบแผนฮิวโก้ ซึ่งได้มีข้อเสนอแนะเพื่อนำไปสู่การให้ความร่วมมือจากรัฐบาลและการสร้างความเป็นเจ้าของต่อแผนปฏิบัติการดังกล่าว นอกจากนี้ องค์การพันธมิตรหลายองค์กรได้มีการพูดคุยถึงการบูรณาการการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปในกระบวนการวางแผนพัฒนาและหลักสูตรการศึกษา รวมทั้งความต้องการและความจำเป็นในการสร้างกลไกการประสานระดับประเทศ เพื่อดำเนินงานด้านการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติด้วย ซึ่งจะมีส่วนช่วยให้บรรลุเป้าหมายการปฏิรูปองค์กร

สถาบันที่กำลังเกิดขึ้นในอินโดนีเซียได้ รวมถึงการทบทวนวิสัยทัศน์ร่างกฎหมายเพื่อการจัดการภัยพิบัติด้วย อีกทั้งได้มีการจัดทำข้อเสนอแนะที่เป็นรูปธรรมขึ้นเพื่อให้มีการจัดตั้งองค์กรเพื่อการจัดการภัยพิบัติแห่งชาติ โดยมีบทบาทในประสานงานและดำเนินการด้านการจัดการและการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อคุณซูเจง ตริอุโตโม Bakornas ที่ striutomo@hotmail.com ●

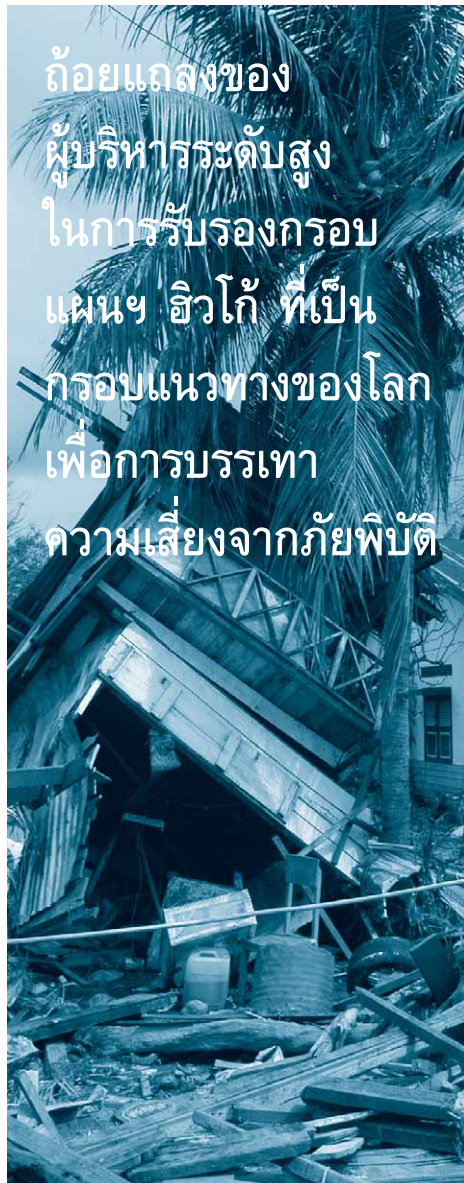
ฟิลิปปินส์

เพื่อให้สอดคล้องกับการดำเนินงานตามกรอบแผนฮิวโก้ ศูนย์เตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติในฟิลิปปินส์จึงได้เริ่มดำเนินการโครงการ “การบูรณาการการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปในธรรมาภิบาลท้องถิ่น” โดยการมีส่วนร่วมของทั้งภาครัฐและองค์กรพัฒนาเอกชน โครงการดังกล่าว มีการจัดตั้งคณะทำงานขึ้น ซึ่งประกอบไปด้วยตัวแทนจากกรมการกิจการภายในรัฐบาลท้องถิ่น และ สำนักงานป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน โดยสมาชิกคณะทำงานจะกำหนดแนวทางดำเนินการที่ถูกต้องเหมาะสมในการเตรียมพร้อมรับมือกับภัยพิบัติให้กับหน่วยงานราชการในท้องถิ่น ซึ่งได้แก่ เทศบาลเมืองกัวกัว (Guagua) สำนักงานการจัดการเหตุฉุกเฉินและความปลอดภัยสาธารณะเมือง Pampanga และ Albay (ในจังหวัด Albay) และองค์กรพัฒนาเอกชน และเนื่องจากสำนักงานป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนได้มีการดำเนินกิจกรรมเพื่อพัฒนาศักยภาพซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในระดับเทศบาล/เมือง อยู่แล้ว ทางโครงการจึงมุ่งเน้นไปที่ระดับหมู่บ้านและระดับองค์การบริหารที่เล็กที่สุดในฟิลิปปินส์ โครงการ “การบูรณาการการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติเข้าไปในธรรมาภิบาลท้องถิ่น” นี้ ได้มีการ

จัดทำ “คู่มือสำหรับการประสาน” และ “เอกสารอ้างอิง: การสัมมนาเชิงปฏิบัติการเพื่อการฝึกอบรมด้านการจัดการภัยพิบัติในระดับหมู่บ้าน” โดย “คู่มือสำหรับการประสาน” นี้ ได้มีบทคัดย่อจากเอกสารของสำนักงานเลขาธิการ UNISDR ที่เกี่ยวกับแนวความคิด กรอบการดำเนินงาน และแนวปฏิบัติที่ดีซึ่งได้รับการปรับปรุงใหม่ (เช่น แนวทางธรรมาภิบาล เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหประชาชาติในบริบทของท้องถิ่น แนวทางการจัดทำแผนที่ความเสี่ยงของชุมชน) ส่วนเอกสารอ้างอิงก็เป็นเอกสารที่ได้รับข้อคิดเห็นจากผู้เข้าร่วมสัมมนาถึง 33 คนจาก 27 องค์กร รายละเอียดเพิ่มเติมกรุณาดูในคู่มือการฝึกอบรม ในเว็บไซต์ของ CDP ที่ www.cdp.org.ph ●

เวียดนาม

โครงการขนาดเล็กของธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย ที่มีชื่อว่า “แผนการด้านสิ่งแวดล้อมและความยากจน” ซึ่งได้รับเงินสนับสนุนจาก NGO RETA 6150 นั้น มีเป้าหมายในการส่งเสริมความปลอดภัยให้กับเวียดนามตอนกลาง เพื่อให้สามารถจัดการกับภัยพิบัติธรรมชาติ เช่น น้ำท่วมและพายุไซโคลนได้ โดยมีการพัฒนาแบบจำลองการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในระดับชุมชน เพื่อนำมาวิเคราะห์ยุทธศาสตร์การปรับตัวของชุมชนและกลไกการจัดการ และเพื่อทดสอบแนวทางดำเนินการที่ได้มีการเสนอแนะขึ้น โครงการนี้ มีองค์กรพัฒนาเอกชนเป็นผู้ดำเนินการ ด้วยการประสานความร่วมมือกับรัฐบาลท้องถิ่นและหน่วยงานในพื้นที่ รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาดูในข้อเสนอโครงการฉบับสมบูรณ์ของธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชียได้ที่เว็บไซต์ www.adb.org/Projects/PEP/vietnam.asp

ถ้อยแถลงของ
ผู้บริหารระดับสูง
ในการรับรองกรอบ
แผนฯ ฮิวโก ที่เป็น
กรอบแนวทางของโลก
เพื่อการบรรเทา
ความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

นายบิล คลินตัน อดีตประธานาธิบดีสหรัฐฯ ชูตพิเศษแห่งสหประชาชาติเพื่อการฟื้นฟู
ภัยจากสึนามิ เนื่องในโอกาสครบรอบหนึ่งปีแรกของกรอบแผนฮิวโกเพื่อการบรรเทา
ความเสี่ยงจากภัยพิบัติ เดือนมกราคม 2548

“ บทเรียนหนึ่งจากมีนามคือ ชีวิตหลายพันชีวิตและเงินเป็นล้านล้านดอลลาร์ที่ไม่น่าจะ
สูญเสียไป หากเรามีได้มียุทธศาสตร์การบรรเทาภัยพิบัติ เราไม่สามารถปล่อยให้ปี
ผ่านพ้นไปโดยไม่มีความคิดหน้าอย่างจริงจังในการดำเนินการเพื่อการบรรเทาความ
เสี่ยงจากภัยพิบัติเพื่อช่วยป้องกันความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ผม
ขอให้รัฐบาลทุกคนที่เกี่ยวข้องตั้งแต่รัฐบาลของแต่ละประเทศไปจนถึงองค์กรระหว่างประเทศ
เร่งดำเนินการตามกรอบแผนปฏิบัติการฮิวโก และต้องเริ่มในทันที

การให้การศึกษาเพื่อสร้างความตระหนักในเรื่องความเสี่ยงจากภัยพิบัตินั้น จำเป็นอย่าง
ยิ่งที่จะต้องมีการบูรณาการเข้าไปในหลักสูตรการศึกษา แต่ละชุมชนต้องได้รับการแจ้ง
ถึงภัยที่อาจเกิดขึ้น และสิ่งก่อสร้างที่เกิดขึ้นใหม่จะต้องเป็นไปตามมาตรฐานการก่อสร้าง
เป้าหมายที่สามารถบรรลุได้เหล่านี้ ได้รับการรับรองกันแล้วโดยรัฐบาลทั้ง 168 ประเทศ
ในครั้งการประชุมโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติที่จัดขึ้นในเดือนมกราคม 2548 เพียง
หนึ่งเดือนหลังจากเกิดเหตุการณ์สึนามิในภูมิภาคนี้”

ในการประชุมสุดยอดของโลก ปี 2548 ซึ่งจัดขึ้นในเดือนกันยายน 2548 ที่นครนิวยอร์ก
เหล่าผู้นำประเทศได้ยืนยันถึงความตั้งใจอย่างแน่วแน่ในการดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้า
หมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และ เพื่อให้มีการดำเนินการต่อเนื่องผ่านความร่วมมือระหว่าง
ประเทศในการช่วยเหลือประเทศกำลังพัฒนาให้มีความเข้มแข็งขึ้น รัฐบาลหลายประเทศ
ได้ยืนยันถึง “การดำเนินการและปฏิบัติอย่างเต็มที่ตามแนวทางของแถลงการณ์ฮิว
โกและกรอบแผนปฏิบัติการฮิวโก ปี 2548-2558 ที่ได้มีการรับรองร่วมกันในการประชุม
โลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ได้มีการยืนยันในเรื่องที่เกี่ยวกับการ
ให้ความช่วยเหลือกับประเทศกำลังพัฒนาที่มีความเสี่ยงต่อการประสบภัยธรรมชาติใน
ช่วงการปรับเปลี่ยนนี้ อันจะนำไปสู่การฟื้นฟูทางเศรษฐกิจ สังคม และทางกายภาพ
อย่างยั่งยืน เพื่อให้เกิดการดำเนินกิจกรรมการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติในช่วง
การฟื้นฟูภายหลังเหตุการณ์สึนามิและเพื่อเอื้อต่อการบูรณาการฟื้นฟูที่กำลังเกิดขึ้นด้วย”

รายงานการประชุมสุดยอดของโลก ปี 2548 A/RES/60/1 clause 55(g)

ข้อความบางส่วนจากกลุ่ม G8 ต่อภัยพิบัติที่เกิดขึ้นในมหาสมุทรอินเดีย และการดำเนินการในอนาคตเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ ที่เมืองกลีเนเกิลส์ ปี 2548

“ทางกลุ่ม G8 ขณะนี้ ได้มีการพิจารณาประเด็นต่างๆ ในระยะยาว เพื่อการตอบสนองต่อเรื่องมนุษยชนทันทีหลังจากการเกิดเหตุการณ์สึนามิ ชุมชนและสภาพความเป็นอยู่จำเป็นต้องมีการฟื้นฟูอย่างเร่งด่วน ความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นในอนาคตจะต้องลดลง และชุมชนจะต้องมีความเข้มแข็งขึ้นต่อเหตุการณ์ที่คล้ายกันที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เราสนับสนุนความพยายามที่เกิดขึ้นระหว่างประเทศเพื่อพัฒนาปรับปรุงความสามารถในการเตือนภัยล่วงหน้า ตามที่ได้มีการเรียกร้องจากเลขาธิการสหประชาชาติ เราเชื่อว่า ความรับผิดชอบในการดำเนินการนี้อยู่ที่รัฐบาลและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกส่วน ทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ และระดับภูมิภาค โดยอาศัยความร่วมมือจากกลุ่มพันธมิตรต่างๆ และเราก็เล็งเห็นถึงบทบาทที่สำคัญด้านการประสานขององค์การสหประชาชาติในระดับระหว่างประเทศ ผ่าน UNESCO/กรมการด้านสมุทรศาสตร์ระหว่างรัฐบาล เพื่อระบบการเตือนภัยสึนามิล่วงหน้า [...]

[...] นอกจากนี้ เราก็ได้ตระหนักถึงบทบาทที่สำคัญของยุทธศาสตร์ระหว่างประเทศเพื่อการบรรเทาความเสี่ยง สำนักงาน UNDP สำนักงาน UNEP องค์การ UNICEF องค์การ OCHA องค์การ WFP องค์การ WHO องค์การ FAO และองค์การ WMO องค์การเหล่านี้จะต้องตระหนักว่าระบบการเตือนภัยล่วงหน้า นั้น จะต้องตอบสนองต่อภัยธรรมชาติหลายประเภทและมีลักษณะเป็นระดับโลก ซึ่งต้องอาศัยการประสานเพื่อการดำเนินกิจกรรม เรามีความยินดีที่จะเสนอรัฐบาลสหพันธรัฐเยอรมนีเป็นเจ้าภาพในการจัดการประชุมระหว่างประเทศว่าด้วยการเตือนภัยล่วงหน้า ครั้งที่ 3 ที่กรุงบอนน์ สหพันธรัฐเยอรมนี ในเดือนมีนาคม 2549 ภายใต้การสนับสนุนขององค์การสหประชาชาติ

[...] อย่างไรก็ตาม การเตือนภัยล่วงหน้าเพียงอย่างเดียว ย่อมไม่สามารถช่วยบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ อีกทั้งยังไม่สามารถช่วย

ลดผลกระทบจากภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้นกับคนยากจนได้ ดังนั้น เพื่อให้เกิดการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ เราต้องทำงานร่วมกันกับองค์การสหประชาชาติ ธนาคารโลก สถาบันการเงินอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง และประเทศกำลังพัฒนา เพื่อช่วยให้เกิดการดำเนินการเพื่อลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้ เราได้มีการพิจารณาถึงแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงการดำเนินการเพื่อบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติของเราเองด้วย

เราเชื่อว่า

- สิ่งเหล่านี้ จะสามารถดำเนินการได้เมื่อมีการจัดลำดับความสำคัญของการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติผ่านโครงการพัฒนาแบบทวีภาคี และพหุภาคี และผ่านแผนรับมือภัยพิบัติที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลาง เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน เพื่อรับมือกับเหตุการณ์ภัยพิบัติ
- กรอบแผนปฏิบัติการฮิวโก ปี 2548-2558 ที่ได้รับการรับรองในครั้งการประชุมโลกว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติ เมื่อเดือนมกราคม 2548 จะเป็นรากฐานที่สำคัญสำหรับการทำงานของเรเพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ
- องค์การสหประชาชาติควรจะต้องแสดงความเป็นผู้นำในการสนับสนุนการบรรเทาภัยพิบัติ รวมถึงต้องยืนยันอย่างแน่วแน่ที่จะจัดทำยุทธศาสตร์ระหว่างประเทศเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น กลุ่มผู้ให้ทุนสนับสนุนต้องให้การสนับสนุนกระบวนการนี้ด้วย โดยผ่านการสนับสนุนด้านการเงินที่มากและมีความยืดหยุ่นขึ้น เราตระหนักถึงบทบาทที่เป็นไปได้ของความช่วยเหลือแบบทวีภาคีด้วย
- สำนักเลขาธิการ UNISDR นั้นมีความเหมาะสมที่จะทำหน้าที่เป็นกลไกให้คำแนะนำต่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ซึ่งได้ให้ความสำคัญกับการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจในการดำเนินการที่ดี โดยเฉพาะในประเด็นการให้การศึกษา การกำหนดมาตรฐานการก่อสร้าง และการแบ่งเขตการใช้ที่ดินที่เหมาะสม

รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาดูที่ http://www.unisdr.org/eng/about_isdr/basic_docs/PostG8_Gleneagles_Tsunami.pdf

บทกวีแห่ง Gampoung Pande

อัลลามู อาไลคุม วารามาทุลลาห์

ด้วยสองมือที่ชูขึ้น

เราขอต้อนรับทุกท่าน

ให้มารับฟังและตอบรับต่อความปรารถนาดีของเรา

โปรดรับฟังเรื่องราวของเรา ท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน

เรื่องราวสั้นๆในประวัติศาสตร์ของเรา

อาจะห์ ดินแดนหนึ่งเสมือนระเบียบหน้าบ้านแห่งเมืองเมกกะ

ซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วโลก

ณ Gampoung Pande เรื่องราวของเราได้เริ่มต้น

เป็นดินแดนที่มีเกียรติ เป็นพระราชวังของกษัตริย์

เป็นดินแดนแห่งลามูรี เป็นชื่อที่ดังาม

ที่มีชื่อเสียงไปทั่วโลก

เป็นดินแดนอันอุดมสมบูรณ์ ผู้คนมั่งคั่ง

ได้รับการปกครองดูแลโดยกษัตริย์

ทุกชนชาติมาร่วมกัน ณ ที่นี้

เพื่อสร้างสรรค์ศิลปะและวัฒนธรรม

และแล้วก็เกิดสึนามิ / แผ่นดินไหว

ระฆังแห่ง Cakrodonya ดังก้องกังวาล

ผู้คนต่างวิ่งหนีไปยังป้อมปราการ

เพื่อรักษาชีวิตจากพิบัติภัยนี้

ภัยสึนามิมายังเรา

ทำลาย Campoung Pande เสียสิ้น

ขอเพื่อนพ้องเราช่วยสร้างผืนดินนี้ใหม่

และตอนนี้ไป ต้องคำนึงถึงแผ่นดินของเราด้วย

ภัยจากพระอัลเลาะห์นี่ เราเกิดปัญญา

เราจะลุกขึ้นและสร้างแผ่นดินใหม่ร่วมกัน

จะไม่เศร้าโศกกับสิ่งที่สูญเสียไป

ขอให้เรามีจิตวิญญาณร่วมกันอีกครั้งเกิด

ในบางฤดู เราอยู่ร่วมกัน

ในบางฤดู เราเพาะปลูกกัน

และเมื่อทุกอย่างลงตัว

ผืนดินและท้องทุ่งก็จะมี การจับจอง

อัลลัมดูลิลลาห์ บทกวีของเราจบลงแล้ว

ไม่มีอะไรให้เราต้องพรรณนาต่อ

เราหวังจะมีหัวใจที่ยิ่งใหญ่

เราจะคิดถึงโชคชะตาของเรา

บทกวีซึ่งนำเสนอในงานการแสดงพิเศษด้านศิลปะและดนตรีพื้นเมืองของอาจะห์-โนอาส ในเวทีการสัมมนาเชิงปฏิบัติการเรื่อง
การมีส่วนร่วมของชุมชนในการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ซึ่งจัดขึ้นที่กรุงจาการ์ตา เดือนกุมภาพันธ์ 2549

เอกสาร และสื่อเพื่อการเผยแพร่

“การมีชีวิตรอยู่ท่ามกลางความเสี่ยง: นโยบายด้านภัยพิบัติ และหลักสูตรการอบรม เพื่อส่งเสริมการตัดสินใจ”

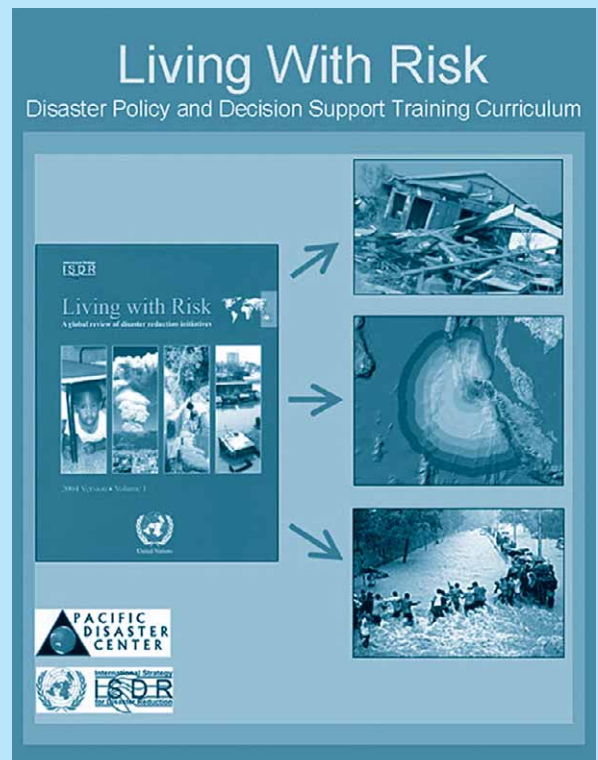
ในปี 2548 ประชาคมโลกได้ประจักษ์ถึง “มหันตภัย” ใหญ่หลวง อันรวมถึงแผ่นดินไหวที่หมู่เกาะสุมาตรา และสึนามิบริเวณมหาสมุทรอินเดีย ผลกระทบจากเฮอริเคนแคทรีนาต่อชายฝั่งของสหรัฐอเมริกาแผ่นดินไหวและดินถล่มในเอเชียใต้

ภัยพิบัติดังกล่าวทำให้ชุมชนโลกที่ดำเนินการด้านการจัดการเหตุฉุกเฉินระหว่างประเทศ ต้องดำเนินการในเรื่อง:

1. เพิ่มความรู้ในเรื่องภัยพิบัติที่เกิดจากมนุษย์และภัยพิบัติธรรมชาติ
2. พัฒนาความรู้ความเข้าใจถึงแนวทางที่จะจัดการกับผลกระทบจากภัยพิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ
3. ทำความเข้าใจกับแนวทางที่มีประสิทธิภาพที่สุดในเรื่อง “แนวทางการดำเนินงานระหว่างประเทศ” เพื่อการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

เพื่อพิจารณาความจำเป็นเหล่านี้ ทางศูนย์ภัยพิบัติแห่งแปซิฟิก (Pacific Disaster Center หรือ PDC) ได้ร่วมมือกับ UNISDR ในการพัฒนาหลักสูตรการอบรมหลายระดับตามแนวทางเอกสารการมีชีวิตรอยู่ท่ามกลางความเสี่ยงของ UNISDR และเอกสารภัยพิบัติธรรมชาติ ของสมาพันธ์กาชาดสากลและสมาคมเสี้ยววงเดือนแดง หลักสูตรการอบรมได้มีการพัฒนาขึ้นสำหรับผู้จัดทำนโยบายระดับสูง ผู้จัดการภัยฉุกเฉินระดับสูง องค์กรจัดการความเสี่ยงระดับประเทศ และเจ้าหน้าที่ที่จัดการภัยฉุกเฉินทั้งในระดับประเทศและระดับท้องถิ่น

จากการบอกกล่าวของสำนักเลขาธิการ UNISDR เอกสารการมีชีวิตรอยู่ท่ามกลางความเสี่ยงนั้น “...เป็นการทบทวนในระดับโลกถึงแนวทางการบรรเทาความเสี่ยง (ซึ่ง) มุ่งไปที่ผู้ที่สนใจและองค์กรปฏิบัติงานด้านการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติและการพัฒนาที่ยั่งยืน และได้ให้แนวทางการจัดการด้านนโยบายและความหวัง รวมทั้งเอกสารอ้างอิงเพื่อการศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ข้อมูลแนวทางและเอกสารอ้างอิงในรายละเอียดต่อการจัดการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ มากกว่าที่จะเน้นเรื่องประสบการณ์เฉพาะในการเตรียมพร้อมรับมือ การตอบสนองหรือการฟื้นฟูจากภัยพิบัติ”

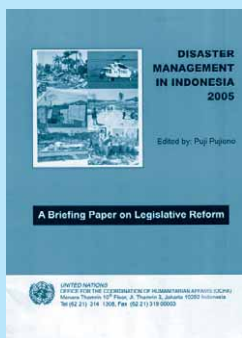
รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการมีชีวิตรอยู่ท่ามกลางความเสี่ยง: นโยบายด้านภัยพิบัติและหลักสูตรการอบรมเพื่อสนับสนุนการตัดสินใจ กรุณาติดต่อที่ผู้อำนวยการบริหารของศูนย์ภัยพิบัติแห่งแปซิฟิก ดร.อัลเลน คลาร์ก ที่ aclark@pdc.org หรือ เจ้าหน้าที่ปฏิบัติการระดับสูง คุณ เรย์ เชอร์รี่ ไฮโด ที่ rays@pdc.org รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเผยแพร่เอกสารเรื่องการมีชีวิตรอยู่ท่ามกลางความเสี่ยง สามารถดูได้ที่เว็บไซต์ของ UNISDR ที่ www.unisdr.org/eng/about_isdr/bd-lwr-2004-eng.htm

สมาคมแห่งอินโดนีเซีย เพื่อการจัดการภัยพิบัติ

การแปลกรอบแผนปฏิบัติการฮิวโกและ
แถลงการณ์ปักกิ่งเป็นภาษาบาฮาซา

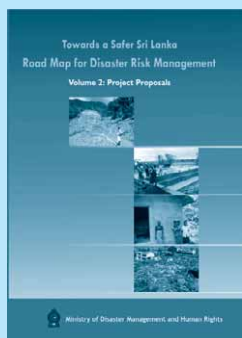

สมุดปกขาวเรื่อง “การจัดการภัยพิบัติใน
อินโดนีเซีย ปี 2548 เอกสารสรุปการปฏิรูป
กฎหมาย” จัดพิมพ์เป็นภาษาบาฮาซา และได้
มีการแปลเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งได้มีการปรับ
ภาษาโดยคุณวุฒิจูโอโน จากความร่วมมือของ
UN-OCHA

ห้องสมุดในอินเดีย ภายใต้ UNDP/BCPR

มุ่งสู่ศรีลังกาที่ปลอดภัยขึ้น (Towards A Safer
Sri Lanka) แนวทางเพื่อการจัดการความ
เสี่ยงจากภัยพิบัติ ธันวาคม 2548 (ฉบับที่ 1)
และ เมษายน 2549 (ฉบับที่ 2)

แนวทางเพื่อการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติใน
ประเทศศรีลังกา นั้นเป็นการดำเนินการในลำดับแรก

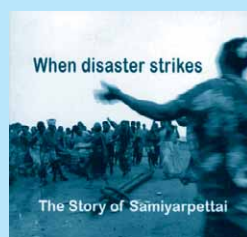
โดยกระทรวงการจัดการภัยพิบัติซึ่งได้มีการจัดตั้งขึ้นใหม่
แนวทางดังกล่าวได้มีการเผยแพร่โดยทางกระทรวงฯ ภายใต้การสนับสนุนของสำนักงาน UNDP และการประสาน
ความร่วมมือกับผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างกว้างขวาง ทั้งจาก
ภาครัฐ หน่วยงานระหว่างประเทศ และองค์กรพัฒนา
เอกชน ถือเป็นเอกสารด้านวิสัยทัศน์ซึ่งให้รายละเอียด
ถึงกรอบแนวทางระดับประเทศเพื่อมุ่งสู่ศรีลังกาที่
ปลอดภัยมากขึ้น แนวทางดังกล่าว ฉบับที่ 2 ได้ให้ราย
ละเอียดเกี่ยวกับกิจกรรมที่ต้องดำเนินการเป็นลำดับแรก
ที่ควรได้รับการดำเนินการโดยผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างกว้าง
ขวางทั้งในระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว เพื่อนำไป
สู่การบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติในประเทศศรีลังกา

รายงานการปรึกษาหารือกับประชาชนด้านการ
บรรเทาสาธารณภัย การฟื้นฟูและการบูรณะใน
ประเทศศรีลังกา ธันวาคม 2548

การดำเนินการกิจกรรม “การปรึกษาหารือกับประชาชน” ได้
มีการดำเนินการขึ้นใน 13 ตำบลของประเทศศรีลังกาที่
ประสบภัยจากสึนามิ โดยคณะกรรมการสิทธิมนุษย
ชนและมหาวิทยาลัยโคลัมโบ ในช่วงระหว่างเดือน
กรกฎาคมถึงเดือนกันยายน 2548 การปรึกษาหารือดัง
กล่าวมุ่งเผยแพร่ข้อมูลด้านนโยบายที่เกี่ยวข้องกับสึนามิให้
กับชุมชนที่ได้รับผลกระทบ ในขณะที่เดียวกันได้มีการพูด
ถึงความต้องการของชุมชน มีการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น
กับผู้ที่เกี่ยวข้องที่ได้มีการดำเนินงานด้านการฟื้นฟูบูรณะ
“เพื่อมุ่งสู่ศรีลังกาที่ปลอดภัยขึ้น”

เมื่อเกิดภัยพิบัติ — เรื่องราวของซามิยาร์เพตไต
มีนาคม 2549 ประเทศอินเดีย

ภาพยนตร์สารคดีเรื่องนี้ สร้างขึ้นจากแนวทางฝัก
อปรมในระดับชุมชน ซึ่งเป็นโครงการนำร่องในซา
มียาร์เพตไต โดยมีการกำหนดหมู่บ้าน “ตัวอย่าง” ใน
เมืองทมิฬ นาฑู ภายใต้ความร่วมมือของรัฐบาลอินเดีย
และโครงการการจัดการความเสี่ยงระดับประเทศของ
สำนักงาน UNDP หมู่บ้านนี้มีการรายงานผู้เสียชีวิต

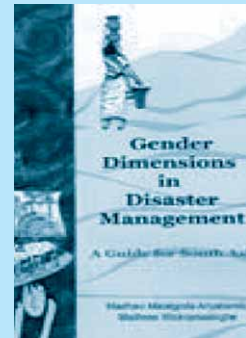

จำนวนน้อยในเหตุการณ์สึนามิที่เกิดขึ้นเดือนธันวาคม
2547 อันเนื่องมาจากการที่ชุมชนท้องถิ่นได้รับการฝัก
อปรมในเรื่องการช่วยชีวิตและการอพยพ ทักษะการเอา
ตัวรอด รวมทั้งเทคนิคด้านความปลอดภัย และการปฐม
พยาบาล เป็นต้น สารคดีดังกล่าวได้รับการผลิตโดย
สำนักงาน UNDP ประจำประเทศอินเดีย ภายใต้ความ
ร่วมมือของรัฐบาลอินเดียและรัฐบาลท้องถิ่นทมิฬ นาฑู

มิติทางด้านเพศในการจัดการความเสี่ยง: แนวทาง
สำหรับเอเชียใต้ (การแปลเป็นภาษาฮินดี) จะเผยแพร่
ในเดือนพฤษภาคม/มิถุนายน 2549

การจัดพิมพ์ครั้งแรก (เป็นภาษาอังกฤษ) ได้มีการเผยแพร่
ในปี 2547 มุ่งให้มีการพูดถึงความสำคัญในเรื่อง

“ประเด็นทางด้านเพศต่อเรื่องภัยพิบัติ” ในประเทศแถบ
เอเชียใต้ หลังจากได้มีการเผยแพร่เอกสารดังกล่าวก็มีการ
พูดคุยมากขึ้น และให้มีการแปลเป็นภาษาในภูมิภาค
อื่นๆ เพื่อเผยแพร่ข้อมูลในวงกว้างให้กับองค์กรที่

ทำงานด้านการจัดการความเสี่ยงในภูมิภาคเอเชีย การ
เปิดตัวเอกสารดังกล่าวในภาษาฮินดี (ช่วงต้นปี 2548)
ได้มีการระบุให้มีการแปลเป็นภาษาฮินดีด้วย จึงได้มีการ
ดำเนินการแปลโดยสถาบันนโยบายเพื่อการพัฒนาชนบท
ในกรุงอิสลามาบัด โดยประสานกับสำนักงาน UNDP
ประจำประเทศปากีสถาน เอกสารฉบับแปลภาษาฮินดีจะ
มีการเผยแพร่ในเดือนพฤษภาคม/มิถุนายน 2549

ห้องสมุดศูนย์บรรเทาภัยพิบัติแห่งเอเชีย

อินามูระ-โนะอิ เอกสารเผยแพร่เพื่อการสร้าง
ความตระหนักต่อเรื่องสึนามิ เผยแพร่ใน
ประเทศในเอเชีย 8 ประเทศ

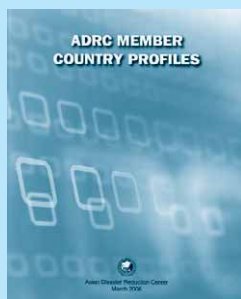
จากการประสานความร่วมมือกับ ADRRN (เครือข่าย
เพื่อการรับและบรรเทาภัยพิบัติแห่งเอเชีย หรือ Asian
Disaster Reduction and Response Network) เมื่อ
เร็วนี้ ทาง ADRC ได้จัดทำเอกสารเพื่อสร้างความ
ตระหนักต่อเรื่องสึนามิ ขึ้น โดยจัดทำเป็น 9 ภาษา สำหรับ
8 ประเทศในภูมิภาคเอเชีย (ประเทศบังกลาเทศ อินเดีย
อินโดนีเซีย มาเลเซีย เนปาล ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และ

ศรีลังกา) ในเอกสารดังกล่าว ได้นำเสนอถึงเรื่องราวเพื่อการศึกษาสึนามิในญี่ปุ่น ชื่อเรื่อง อินามูระ โนะ อิ โดยมีการปรับให้สอดคล้องกับบริบทของแต่ละประเทศ รวมทั้งมีข้อมูลการอพยพเพื่อเกิดเหตุสึนามิด้วย เรื่องราว อินามูระ โนะ อิ ได้รับการสร้างขึ้นสำหรับเด็กระดับประถมศึกษา เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ถึงเหตุการณ์ที่เป็นรูปธรรม นั่นคือเหตุการณ์คลื่นยักษ์สึนามิที่เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 24 ธันวาคม ปี 2397 ที่ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งจะสามารถนำไปสู่ความจำเป็นในการทำความเข้าใจและจดจำบทเรียนที่เกิดขึ้นจากภัยพิบัติที่ผ่านมา และความจำเป็นในการตัดสินใจและปฏิบัติอย่างรวดเร็วเมื่อเกิดเหตุภัยพิบัติขึ้น เครือข่ายข้างต้นได้ก่อตั้งขึ้นในปี 2545 ภายใต้การสนับสนุนจาก UNVOCHA ที่เมืองโกเบ และ ADRC เพื่อส่งเสริมการประสานงานและความร่วมมือระหว่างองค์กรพัฒนาเอกชนในประเทศในเอเชียที่เกี่ยวข้องกับการรับมือและการบรรเทาภัยพิบัติ เครือข่ายนี้จะเผยแพร่เอกสารดังกล่าวผ่านแผนงานเพื่อการบรรเทาภัยพิบัติ การฟื้นฟู และการรับมือกับสึนามิในระดับชุมชน ด้วยความร่วมมือจาก ADRC เอกสารดังกล่าวสามารถดาวน์โหลดได้ในรูปแบบ pdf ที่ www.adrc.or.jp/publications/inamura/list.html รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อที่ tsunozaki@adrc.org

ข้อมูลประเทศสมาชิก ADRC และแนวปฏิบัติที่ภายใต้การจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติรวม ศูนย์ ADRC

ทั้งเอกสาร “ข้อมูลประเทศสมาชิก ADRC” และ “แนวปฏิบัติที่ภายใต้การจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติรวม” ได้มีการปรับภาษาและรวบรวมโดยศูนย์บรรเทาภัยพิบัติแห่งเอเชีย หรือ ADRC เนื่องในโอกาสการประชุมของเอเชียว่าด้วยการบรรเทาภัยพิบัติปี 2549 ที่จัดขึ้นที่กรุง

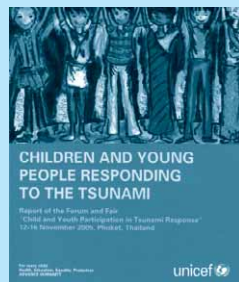

โซล สาธารณรัฐเกาหลี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเสนอแนวทางและเครื่องมือในการช่วยบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ภายใต้บริบทและแนวทางของกรอบแผนฯ ฮิวโก้ในภูมิภาคเอเชีย เอกสาร “ข้อมูลประเทศสมาชิก ADRC” เป็นการรวบรวมข้อมูลรายละเอียดการดำเนินการที่กำลังเกิดขึ้น รวมถึงโครงการและงบประมาณที่เกี่ยวข้อง กลไกการประสานงาน กฎระเบียบ ความก้าวหน้าจากการดำเนินการตามกรอบแผนฯ ฮิวโก้ เหตุการณ์ภัยพิบัติและภัยธรรมชาติที่สำคัญ ซึ่งเป็นข้อมูลของทั้ง 25 ประเทศสมาชิก ADRC ทางศูนย์ ADRC โดยการประสานกับ UN-OCHA (เมืองโกเบ) และองค์กร/ประเทศอื่นๆ ได้มีการพัฒนาการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติรวม (Total Disaster Risk Management หรือ TDRM) ขึ้น เพื่อเป็นแนวทางเชิงยุทธศาสตร์ที่มีประสิทธิภาพในการบรรเทาภัยพิบัติ โดยอาศัยประสบการณ์หลายปีที่ผ่านมาในการจัดการกับภัยพิบัติในโลกและโดยเฉพาะในเอเชีย และเพื่อให้เกิดการนำ

แนวทาง TDRM ไปใช้ให้มีประสิทธิภาพ จำเป็นจะต้องมีการศึกษาถึงบทเรียนจากแนวปฏิบัติที่ดีที่เกิดขึ้นทั้งในระดับประเทศและระดับระหว่างประเทศ ดังนั้นทาง ADRC จึงได้เผยแพร่ “แนวปฏิบัติที่ดีภายใต้การจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติรวม” ขึ้น เป็นการจัดพิมพ์ครั้งแรกพร้อมเอกสารเพิ่มเติม อันประกอบไปด้วยแนวทางการดำเนินการที่ดี 28 ตัวอย่าง จาก 15 ประเทศในเอเชีย ส่วนในเอกสารเพิ่มเติมจะประกอบไปด้วยแนวทางการปฏิบัติที่ดี 12 ตัวอย่างจาก 7 ประเทศในเอเชีย

การรับมือต่อเหตุสึนามิของเด็กและเยาวชน องค์การ UNICEF

องค์การ UNICEF สำนักงานภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง

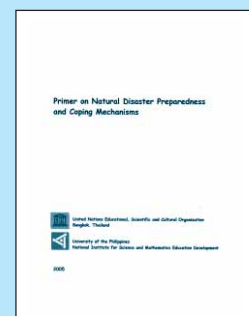

และแปซิฟิก ได้จัดทำการศึกษาการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนในการรับมือกับเหตุฉุกเฉิน และได้ออกเอกสารเผยแพร่ภายใต้ชื่อ “การรับมือกับเหตุสึนามิของเด็กและเยาวชน” เอกสารเผยแพร่ดังกล่าวเป็นผลจากเวที “การมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชน” (ที่ภูเก็ต ประเทศไทย ระหว่างวันที่ 12-16 พฤศจิกายน 2548) ซึ่งมีเยาวชนกว่า 20 คนจากประเทศที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ 5 ประเทศ เข้าร่วม เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ แม้ว่าในรายงานดังกล่าวโดยส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของเด็กในเหตุการณ์ภัยพิบัติ แต่หลายหัวข้อในเอกสารดังกล่าวก็เกี่ยวข้องกับการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติและได้ให้ความสำคัญกับการสนับสนุนพฤติกรรมใหม่ๆ ของเยาวชนในขณะที่เกิดเหตุการณ์ภัยพิบัติ นอกจากนี้ ส่วนหนึ่งของการสัมมนาเชิงปฏิบัติการในเรื่อง “การให้การศึกษาด้านการสนับสนุนสิทธิของเยาวชนในช่วงเหตุการณ์ภัยพิบัติ” ทางองค์การแปลนประเทศไทย ซึ่งเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนไทย ก็ได้ให้ความช่วยเหลือกับเด็กในการชี้ถึงประเด็นที่จะส่งผลกระทบต่อเด็ก ครอบครัวและสังคม ซึ่งนำไปสู่การสร้างตระหนักรู้ภัยพิบัติและการเตรียมพร้อมรับมือกับเหตุฉุกเฉินที่เกี่ยวข้องในเด็กและเยาวชน ในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย เยาวชนได้มีการเรียนรู้ถึงการอนุรักษ์ป่า สุขอนามัยในครัวเรือน และการทอผ้าไหม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการศึกษาในห้องเรียน และนอกจากนี้ ได้มีการเสนอเพิ่มเติมเรื่องการอนุรักษ์พื้นที่ป่าชายเลน การจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และวัฒนธรรมชุมชน ซึ่งนับเป็นส่วนหนึ่งของวิชาที่เยาวชนต้องมีการเรียนรู้เพิ่มเติม การหยิบยักวิชาดังกล่าวขึ้นมานั้น ก็เนื่องจากการที่ชุมชนชาวเลมอแกนได้มองเห็นถึงสัญญาณภัยสึนามิจากการถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นนั่นเอง ในภาพรวม การสัมมนาดังกล่าวจัดขึ้นเพื่อตอบสนองต่อประเด็น “การบรรเทาความเสี่ยง: บทบาทของเยาวชนในการเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติ” ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความ

สำคัญและประโยชน์จากการให้เด็กมีส่วนร่วมในการบรรเทาความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยพิบัติ องค์การ Save the Children ประเทศไทย ได้มีการนำเสนอแนวทางที่จะสอนเด็กและผู้ใหญ่ถึงวิธีการที่จะสังเกตถึงอันตรายจากภัยพิบัติที่จะส่งผลกระทบต่อเยาวชนและแนวทางที่จะบรรเทาความเสี่ยง องค์การแปลนสากล ก็ได้นำเสนอผลจากการวิจัยที่ผ่านมาจากประเทศที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ ซึ่งได้สรุปถึงความต้องการอย่างยิ่งยวดของเยาวชนที่จะมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนเตรียมพร้อมรับมือกับภัยพิบัติ รายละเอียดเพิ่มเติมกรุณาติดต่อคุณโจอาคิม เฮธส์ ที่ jtheis@unicef.org

ห้องสมุดองค์การ UNESCO

การเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติธรรมชาติ และกลไกการจัดการ องค์การ UNESCO

“การเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติธรรมชาติ และกลไกการจัดการ” เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นโดยองค์การ UNESCO สำนักงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกเพื่อการศึกษา โดยความร่วมมือกับสถาบันแห่งชาติฟิลิปปินส์เพื่อการพัฒนาการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ เอกสารนี้เน้นเหตุแผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด และสึนามิ อีกทั้งยังให้ข้อมูลพื้นฐานในการป้องกันภัยธรรมชาติดังกล่าวที่จะก่อให้เกิดความสูญเสียต่อสังคมและเศรษฐกิจ โดยอาศัยข้อมูลการศึกษาเบื้องต้น ได้มีการรวบรวมหลักเกณฑ์ในการบูรณาการแนวคิดการเตรียมความพร้อมในการรับมือกับภัยพิบัติธรรมชาติเข้าไปในหลักสูตรการศึกษาอีกด้วย โดยมีกลุ่มเป้าหมายคือประเทศที่สนใจในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ภัยพิบัติธรรมชาติที่คล้ายคลึงกันเพื่อนำไปสู่การปรับตัว รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อที่ mailto:bangkok@unescoebkk.org

เอกสารประสบการณ์สื่อมืออาชีพในการรายงานเหตุสึนามิปี 2547 เผยแพร่แล้ว

องค์กร UNESCO เชื่อว่า ประสพการณ์โดยตรงจากสื่อและผู้เชี่ยวชาญด้านข้อมูลที่ได้รับมอบหมายให้ไปทำข่าวที่เมืองอาจะห์ เพียงสองถึงสามวันภายหลังจากเหตุสึนามิในวันที่ 26 ธันวาคม 2547 จะเป็นแหล่งข้อมูลที่มีค่าที่แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่ได้ดำเนินการในช่วงระยะเวลาแห่งความยากลำบากนั้น และวิธีการที่เอาชนะความท้าทายเหล่านั้นได้

คณะผู้วิจัยและนักเขียน จากคณะสื่อสารมวลชนมหาวิทยาลัยอินโดนีเซีย ได้รับการเชิญให้ทำการศึกษาวิจัย โดยทำการสัมภาษณ์นักข่าวที่ได้ทำการรายงานข้อมูลในเมืองอาจะห์ภายหลังจากเหตุการณ์สึนามิไม่นาน และนอกจากนี้ทีมวิจัยยังได้ทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีการสื่อสารที่ได้มีการรักษาระบบการเชื่อมต่อทางอินเทอร์เน็ตไว้ได้สำเร็จในเมืองบันดาอาจะห์ เอกสารนี้มีการเปิดตัวอย่างเป็นทางการพร้อมกับการประชุมสื่อที่อาจะห์ เพื่อเป็นการระลึกถึงการครบรอบ 1 ปีเหตุการณ์สึนามิ

ชุดข้อมูลแนวทางการจัดการภัยพิบัติในระดับชุมชน องค์กร UNESCO ประจำกรุงจาการ์ตา องค์กร UNESCO ประจำกรุงจาการ์ตาได้จัดทำเอกสารเผยแพร่เรื่อง “ชุดข้อมูลแนวทางการจัดการภัยพิบัติในระดับชุมชน” ภายใต้ความร่วมมือจากมูลนิธิเพื่อการพัฒนาศึกษาแห่งอินโดนีเซีย ชุดข้อมูลดังกล่าวประกอบไปด้วย แนวทางโดยทั่วไปที่ชัดเจนด้านการเตรียมพร้อมรับมือและการป้องกันภัยพิบัติในระดับชุมชน สมุดแบบฟอร์มพร้อมใช้ในกรณีเกิดภัยพิบัติ แผ่นพับโปสเตอร์เกี่ยวกับการรับมือกับภัยพิบัติ รวมทั้งหนังสือการ์ตูน 8 เล่มเกี่ยวกับภัยพิบัติหลายประเภท นอกจากนี้ได้มีการรวบรวมชุดข้อมูลเหล่านี้ในรูปแบบซีดี-รอมด้วย ผู้ที่สนใจ ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐ องค์กรพัฒนาเอกชน หรือองค์กรอื่นๆ ที่ทำงานด้านการบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติ สามารถขอชุดข้อมูลดังกล่าวได้ ชุดข้อมูลทางออนไลน์สามารถดาวน์โหลด และดูได้ที่ www.idepfoundation.org/cbdlm_download.html

การสร้างห้องอ่านหนังสือและการจัดหาห้องสมุดเคลื่อนที่ของห้องสมุดประจำจังหวัดที่อาจะห์

ด้วยการสนับสนุนด้านการเงินจากกลุ่ม Credit Suisse Group (CSG) ทางองค์กร UNESCO ประจำกรุงจาการ์ตา ได้ทำการสร้างห้องอ่านหนังสือในห้องสมุดประจำจังหวัดอาจะห์ในบันดา อาจะห์ ซึ่งได้ถูกทำลายลงจากเหตุการณ์สึนามิเมื่อเดือนธันวาคม 2547 นอกเหนือจากการสร้างห้องอ่านหนังสือแล้ว เงินทุนจาก CSG

ก็ได้นำไปใช้ในการจัดหาหน่วยห้องสมุดเคลื่อนที่ขึ้น 2 หน่วย ขั้นตอนการเตรียมงานเกิดขึ้นตลอดปี 2548 และการดำเนินการจริงจะเริ่มขึ้นในปี 2549

การสนับสนุนต่อเว็บไซต์ข่าวสาร “ACEHKITA.COM”

Acehkita.com เป็นเว็บไซต์ข่าวสารซึ่งริเริ่มโดยกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชน โดยมีวัตถุประสงค์หลักในการให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาจะห์ที่สามารถเข้าถึงได้ทาง

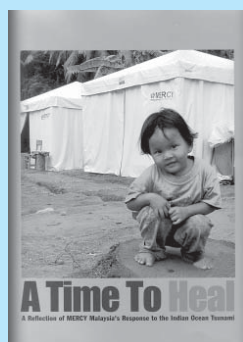
อินเทอร์เน็ต เว็บไซต์นี้มีการทำข้อมูลให้ทันสมัยทุกวัน โดยมีข่าวสาร การดำเนินการที่เกิดขึ้น การวิเคราะห์ และรูปที่เกี่ยวข้องกับอาจะห์ อันจะเป็นประโยชน์ต่อสาธารณชน

องค์กร UNESCO ได้ให้การสนับสนุนด้านค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน (การจัดทำเนื้อหา และการดูแลเว็บไซต์) สำหรับเว็บไซต์นี้เป็นระยะเวลา 4 เดือน จากเดือนพฤศจิกายน 2548 ถึง เดือนกุมภาพันธ์ 2549 สามารถเข้าดูเว็บไซต์ได้ที่ www.acehkita.com

องค์กร Mercy Malaysia

ถึงเวลาในการดูแลรักษา เสี่ยงสะท้อนจาก Mercy Malaysia ต่อเหตุสึนามิในมหาสมุทรอินเดีย

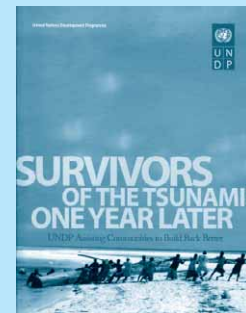
การตอบสนองของมาเลเซียต่อเหตุการณ์สึนามิในมหาสมุทรอินเดีย ได้มีกบับบันทึกไว้ในเอกสารเผยแพร่ที่ชื่อว่า “ถึงเวลาในการดูแลรักษา เสี่ยงสะท้อนจาก

Mercy Malaysia ต่อเหตุสึนามิในมหาสมุทรอินเดีย” เอกสารเผยแพร่นี้ ได้นำเสนอมุมมองเชิงลึกถึงวิธีการที่องค์กร MERCY Malaysia รับมือกับเหตุสึนามิที่เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2547 ผ่านการให้ความช่วยเหลือด้านการบรรเทาทางจิตวิทยาสังคมและการแพทย์ เอกสารนี้สามารถดูได้ที่เว็บไซต์ของ MERCY Malaysia ที่ www.mercy.org.my

สำนักงาน UNDP

ผู้รอดชีวิตจากภัยสึนามิ: 1 ปีต่อมา “สำหรับผู้ที่ผ่านเหตุการณ์สึนามิ ความหายนะที่เกิด

ขึ้นจากภัยพิบัติ 1 ปีที่ผ่านมาจะยังคงเป็นส่วนสำคัญในการดำเนินชีวิตของเขาเหล่านั้น สำนักงาน UNDP กำลังให้ความช่วยเหลือกับผู้อยู่รอดเหล่านี้ในการสร้างชีวิตใหม่เพื่อการมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน และในอนาคต”

Afghanistan ■ American Samoa ■ Armenia ■ Australia
Azerbaijan ■ Bahrain ■ Bangladesh ■ Bhutan ■ Bismarck
Archipelago ■ British Indian Ocean Territory ■ Brunei
Darussalam ■ Cambodia ■ China ■ Christmas Island ■ Cocos
(Keeling) Islands ■ Cook Islands ■ Cyprus ■ Democratic
People's Republic of Korea ■ Fiji ■ French Polynesia ■ Gaza
Strip ■ Georgia ■ Guam ■ Hong Kong ■ India ■ Indonesia
Iran ■ Iraq ■ Israel ■ Japan ■ Jordan ■ Kazakhstan ■ Kiribati
Kuwait ■ Kyrgyzstan ■ The Lao People's Democratic
Republic ■ Lebanon ■ Macao & Dependencies ■ Malaysia
Maldives ■ Marshall Islands ■ Melanesia ■ Federated
States of Micronesia ■ Midway Islands ■ Mongolia
Myanmar ■ Nauru ■ Nepal ■ New Caledonia ■ New
Zealand Niue ■ Norfolk Island ■ North Mariana Islands
Oman ■ Pakistan ■ Palau ■ Palestine ■ Papua New Guinea
The Philippines ■ Pitcairn Island ■ Polynesia ■ Qatar
The Republic of Korea ■ Samoa ■ Saudi Arabia ■ Singapore
Solomon Islands ■ Sri Lanka ■ The Syrian Arab Republic
Taiwan ■ Tajikistan ■ Thailand ■ Tibet Autonomous
Region ■ Timor Leste ■ Tokelau Island ■ Tonga ■ Turkey
Turkish Republic of Northern Cyprus ■ Turkmenistan
Tuvalu ■ United Arab Emirates ■ Uzbekistan ■ Vanuatu
Viet Nam ■ Wallis & Futuna Islands ■ Xizang ■ Yemen

การบรรเทาภัยพิบัติในเอเชียและแปซิฟิก ISDR INFORMS

วารสารจากยุทธศาสตร์ระหว่างประเทศเพื่อการบรรเทาความเสี่ยง
จากภัยพิบัติ ซึ่งครอบคลุมเนื้อหาการป้องกันและบรรเทาภัยต่อคนทุกคน
ในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

ยินดีต้อนรับเนื้อหาเรื่องราว

วารสารนี้ ให้ความสนใจกับเรื่องราว ข้อมูล หรือความคิดเห็นต่างๆ
เกี่ยวกับโครงการ กิจกรรม แผนงาน หรือแนวทางใหม่ๆ ในด้านการ
ให้การศึกษา และบทเรียนต่างๆที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ ยังรวมถึงงาน
วิชาการทั้งด้านเทคนิคและวิทยาศาสตร์ และรวมทั้งข่าวสารเกี่ยวกับ
การสัมมนาเชิงปฏิบัติการ การสัมมนาเชิงวิชาการ การประชุม
เอกสารเผยแพร่ วิดีโอ เว็บไซต์ ที่กำลังจะมีการเผยแพร่ และข้อมูลอื่นๆ
ที่เกี่ยวข้องกับการบรรเทาภัยพิบัติ

กรุณาส่งเนื้อหาไปที่ **rosec@un.org**

เนื้อหาที่นำส่ง ควรจะสั้นและกระชับ ไม่เกิน 1,500 คำ เพื่อให้สามารถ
นำเสนอกรณีศึกษาและความคิดเห็นได้อย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
หากมีการใช้ตัวย่อ กรุณาอ้างอิงชื่อเต็มในครั้งแรกที่มีการกล่าวถึง แม้จะเป็น
ชื่อองค์กรใหญ่ในระดับภูมิภาคก็ตาม

ภาพและรายละเอียด

กรุณาแนบไฟล์ภาพที่มีความละเอียดสูงที่สุดอย่างน้อย 1 ภาพ ซึ่งอาจจะเป็น
ภาพถ่าย กราฟ ชาร์ต หรือรูปอื่นๆ และกรุณาใส่รายละเอียดต่อไปนี้ต่อท้าย
เนื้อหาที่ส่งมาด้วย 1) ชื่อผู้ที่สามารถติดต่อได้ หากจำเป็นต้องมีการสอบถาม
เพิ่มเติม (สำหรับการพิมพ์) 2) หน่วยงานที่สังกัด และ 3) ที่อยู่ที่สามารถ
ติดต่อได้ ซึ่งรวมถึง email เบอร์โทรศัพท์ เบอร์โทรสาร และที่อยู่ตามไปรษณีย์
(จะไม่นำมาพิมพ์เผยแพร่)

การสมัครสมาชิก

ต้องการสมัครสมาชิก วารสาร
การบรรเทาภัยพิบัติในเอเชีย-แปซิฟิก: **ISDR
INFORMS** กรุณาส่งชื่อ องค์กรหรือสถาบันที่ทำงาน
และที่อยู่หรือตู้ป.ณ. มายัง
isdr-bkk@un.org
การสมัครสมาชิกไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ

สามารถอ่านวารสารนี้ได้ ที่
www.unisdr.org/asiapacific-informs

กรุณาเข้าชมเว็บไซต์:
การบรรเทาภัยพิบัติในอเมริกากลางและแคริบเบียน ที่
www.unisdr.org/lac-informs

การบรรเทาภัยพิบัติในแอฟริกา ที่
www.unisdr.org/africa-informs

UN/ISDR เอเชีย - แปซิฟิก

UNESCAP

อาคารศูนย์ประชุมสหประชาชาติ

ถนนราชดำเนินนอก

กรุงเทพฯ 10200